

TORSDAGEN DEN 25 MARS 2010

ORDFÖRANDESKAP: BUZEK

Talman

1. Öppnande av sammanträdet

(Sammanträdet öppnades kl. 9.10.)

2. Uttalanden av talmannen

Talmannen. – Mina damer och herrar! En sorglig nyhet har nått oss om ETA:s skottmord nyligen på den franske polismannen Jean-Serge Nérin. Detta gör oss medvetna om att problemet med terrorism i Europa ännu inte har lösts. På parlamentets, men också på mina egna vägnar, vill jag framföra vårt beklagande till den mördade polismannens familj. Jag hoppas att den spanska och franska polisen ställer inte bara mördarna utan också dem som gav order om mordet inför rätta.

Jag har också en andra oroande nyhet: Gripandet på Kuba av 30 deltagare i en demonstration av gruppen "Damerna i vitt". "Damerna i vitt" är mödrar och hustrur till fängslade oppositionsaktivister. År 2005 gav parlamentet Sacharovpriset till "Damerna i vitt". Vi gör i dag gemensam sak med dessa hjältemodiga kvinnor och vi tänker på dem och deras svåra situation.

3. ECB:s årsrapport för 2008 - Betänkande om den årliga bedömningen av euroområdet 2009 och de offentliga finanserna (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är en gemensam debatt om

- betänkandet av Edward Scicluna, för utskottet för ekonomi och valutafrågor, om ECB:s årsrapport 2008 (2009/2090(INI)) (A7-0010/2010), och

- betänkandet av Sven Giegold, för utskottet för ekonomi och valutafrågor, om den årliga bedömningen av euroområdet och de offentliga finanserna 2009 (KOM(2009)0527 – 2009/2203(INI)) (A7-0031/2010).

Edward Scicluna, föredragande. – (EN) Herr talman! De två senaste åren har säkerligen varit de mest utmanande sedan starten för Europeiska centralbanken (ECB) i dess roll som väktare av den finansiella stabiliteten och prisstabiliteten. Mitt betänkande om ECB:s årsrapport 2008 utarbetades i detta sammanhang.

I centrum för betänkandet står ECB:s fortsatta svar på krisen, dess förslag på exit-strategi, de ökande obalanserna inom euroområdet, reformen av EU:s finansiella arkitektur och slutligen frågor som rör ledningen och ansvaret för denna institution. Jag hoppas att en god balans har nåtts.

Den finansiella och ekonomiska krisen har lett till den värsta globala ekonomiska nedgången sedan 1930-talet. Efter en relativt gynnsam period av ekonomisk tillväxt för den största delen av EU har de flesta av medlemsstaternas ekonomier genomgått ett stresstest, inte genom en simulerad modell utan i realtid och med smärtsamt verkliga konsekvenser. Resultatet har blivit en BNP-tillväxt på knappa 0,7 procent 2008, följt av en konjunkturnedgång med 4 procent 2009. Samtidigt har medlemsstater över hela EU prognostiserat en mycket trög och ojämn återgång till tillväxt under 2010 och 2011.

De flesta medlemsstater upplever ökande budgetunderskott och skulder. Kommissionens ekonomiska prognos hösten 2009 förutsåg genomsnittliga budgetunderskott för hela euroområdet på 6,4 procent och skulder i den offentliga sektorn på i genomsnitt 78,2 procent, siffror som i sin tur båda väntas stiga under 2010. Det kommer att ta flera år innan dessa siffror som framkallats av den finansiella och ekonomiska krisen kan återgå till de nivåer som förekom före krisen.

Jag anser att ECB har reagerat relativt bra på krisen. ECB:s huvudsakliga uppgift är att bevara prisstabiliteten. Trots att inflationen låg långt ovanför ECB:s självpålagda tak när den nådde en topp på 4 procent i juni och juli 2008 har inflationstakten fallit sedan dess. ECB har också regelbundet sänkt räntorna från en högsta punkt på 4,25 procent i juni 2008 ned till den nuvarande räntan på 1 procent i maj 2009, i ett försök att förstärka utlåningen och ge den europeiska ekonomin en skjuts.

ECB:s extraroll under krisen har varit att utsträcka de likvida medlen genom att använda icke-standardåtgärder. Utan en sådan finansiell hjärtlungräddning skulle många finansiella institutioner som har hand om besparingar och pensioner för många EU-medborgare utan tvivel ha brutit samman.

Naturligtvis kan man göra gällande att ECB:s räntesänkningar inte har varit lika radikala som de som har genomförts av till exempel den amerikanska Federal Reserve eller Bank of England.

På samma sätt har många banker, samtidigt som ECB:s kraftiga kontantinjektioner har räddat många institutioner från sammanbrott, i realiteten inte överfört de likvida medlen till kunderna, vilket har varit särskilt negativt för små och medelstora företag som den ekonomiska återhämtningen är beroende av. I stället har många banker använt de likvida medlen för att stärka sin egen position. Till berättigat allmänt ogillande har detta också gett dem möjlighet att betala ut bonusar.

Jag kan inte heller undvika att göra en snabb hänvisning till de politiska reaktioner som behövs för de aktuella budgetbalanserna, ett ämne som är omgärdat av stor förvirring och som kräver lämpliga och beslutsamma åtgärder. Men jag överläter åt mina kolleger här att kanske precisera detta.

Precis som tidigare föredragande anser jag att dialogen mellan parlamentet och ECB är konstruktiv och utvecklas positivt. Detta är något vi bör bygga vidare på. Jag anser att parlamentet bör involveras närmare i utnämningarna av ECB:s direktionsledamöter – däribland nästa ordförande för ECB – genom att följa det prejudikat som nyligen skapats genom det förfarande som tillämpades vid utnämningen av institutionens nye vice ordförande.

ECB är ansvarigt inför EU:s medborgare genom parlamentet. Vi måste stärka det ansvaret. Framför allt har krisen visat att marknader som lämnas oreglerade inte alltid korrigerar sig själva och att de är utsatta för systemrisk. Av det skälet är det viktigt att stödja och fullfölja det omfattande reformprogrammet för EU:s finansiella arkitektur och särskilt inrättandet av en europeisk systemrisknämnd, ett organ som är utformat för att agera vakthund och utfärda en tidig varning för alla systemrisker för instabilitet i den finansiella ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Sven Giegold, *föredragande*. – (DE) Herr talman! Betänkandet om den årliga bedömningen av euroområdet och de offentliga finanserna 2009 utarbetades under en period när euroområdet stod inför enorma utmaningar och denna period har ännu inte nått sitt slut.

Den ekonomiska situationen är föremål för stor oro bland medborgarna i EU och oss alla. Vid detta tillfälle godkändes betänkandet av utskottet för ekonomi och valutafrågor i en högst samarbetsvillig anda och med stor majoritet. Jag vill nu lägga fram betänkandet mot denna bakgrund. Å ena sidan framgår det mycket tydligt både av det berörda kommissionsförslaget och av de rekommendationer som parlamentet och utskottet för ekonomi och valutafrågor lägger fram här i plenarsammanträdet att den ekonomiska situationen måste stabiliseras. Å andra sidan har krisen, som nått en viss stabilitetsnivå allteftersom tillväxtsiffrorna har återhämtat sig något, gått in i en andra fas som representeras av mycket stora offentliga budgetunderskott. Det är det pris som vi måste betala för att komma ur krisen. Betänkandets budskap är mycket tydligt i detta avseende. Vi måste så snabbt som möjligt återvända till den väg som stakats ut i stabilitets- och tillväxtpakten. Vi får inte överlämna denna stora skuld till våra barn och barnbarn.

Emellertid fastslår man mycket tydligt i betänkandet att bestämmelserna i stabilitets- och tillväxtpakten inte är tillräckliga. Det finns inga motsvarande åtgärder för en förbättrad samordning i euroområdet och det är viktigt att lösa obalanserna inom euroområdet och öka samordningen mellan budget- och finanspolitiken.

De som har ansvar för dessa frågor i euroområdet står nu inför en betydande utmaning att hitta en ansvarsfull lösning på dessa problem. Detta betyder att det är helt uteslutet att varje land fortsätter att yrka på sina enskilda privilegier med ursprung i provinsiell politik. Kommissionen, men även länderna i euroområdet har ett stort ansvar för att vidta nödvändiga åtgärder i denna situation. Jag kommer nu att ge en kort översikt över våra förslag i detta avseende.

För det första behöver vi effektiva instrument för ekonomisk samordning. För det andra måste eurorådets strukturella beroende av begränsade resurser få ett slut. Vi har inte råd att halka tillbaka i en recession nästa gång priset på olja och naturtillgångar går upp, vilket redan är på gång. För det tredje är det nödvändigt att finansmarknaderna regleras effektivt efter denna kris. Men vi märker för närvarande att enskilda medlemsstater ser till att förnuftiga förslag från centrala myndigheter, som tillsynsorgan, inte ens kommer fram. För det fjärde är det oacceptabelt att man under en kris av det här slaget inte inriktar sig på det sociala sammanhållningsmålet, i strid mot EU:s värderingar. I stället förväntas enskilda medlemsstater använda

absurda räntesatser för att finansiera sina skulder. Därför kräver vi i betänkandet att euroobligationer eller liknande åtgärder ska tillämpas för att solidariskt hjälpa svagare medlemsstater. Det som är allra viktigast är att de nödvändiga förändringarna i finanspolitiken inte får göras på bekostnad av den totala köpkraften. Den enklaste lösningen för att göra goda framsteg på detta område är effektivt samarbete på skatteområdet.

Kommissionen måste äntligen lägga fram förslag om en gemensam konsoliderad bolagsskattebas. I betänkandet kräver man också att ett landsinriktat rapporteringssystem för bolagsinkomster genomförs. Vi ber er att lägga fram ett jämförbart förslag. I allmänhet måste principen om skattesamarbete gå före skattekonkurrens, särskilt inom ramen för det arbete som utförts av Mario Monti och återupplivningen av den gemensamma marknaden. Det är viktigt att ni kommer med effektiva förslag så att vi inte kommer ur denna kris med ännu högre skulder. Ett starkt ekonomiskt samarbete mellan medlemsstaterna hjälper oss att se till att vi inte lämnar efter oss skulder till våra barn, utan i stället ett euroområde där länderna samarbetar med varandra snarare än blir utmattade av konkurrens.

Jean-Claude Trichet, *ordförande för Europeiska centralbanken*. – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Jag är glad över att vara här tillsammans med er med anledning av debatten om resolutionen om Europeiska centralbankens årsrapport 2008.

Till följd av parlamentsvalet i fjol har årets debatt skjutits upp under en längre tid. Detta ger mig emellertid tillfälle att diskutera den aktuella situationen i slutet av debatten.

(FR) Herr talman! Som ni vet välkomnar Europeiska centralbanken de mycket nära förbindelserna till parlamentet, vilka för övrigt vida överstiger skyldigheterna enligt fördraget. Under årets lopp har vi upprättat en mycket givande dialog och jag skulle vilja säga att de utmärkta betänkandena av Edward Scicluna och Sven Giegold, som vi just lyssnat till, är ytterligare bevis på detta.

I mitt uttalande i dag kommer jag att ge en kort översikt över den ekonomiska utvecklingen under den gångna tiden och de penningpolitiska åtgärder som Europeiska centralbanken vidtagit. Sedan kommer jag att ta upp några punkter som nämndes i resolutionsförslaget och jag kommer att säga några ord om den aktuella situationen.

(EN) Först något om den ekonomiska utvecklingen och penningpolitiken under förra året. År 2009 arbetade Europeiska centralbanken, som Edward Scicluna så värtaligt uttryckte det, i en miljö som framtida ekonomhistoriker troligen kommer att beskriva som den allra svåraste för industriländerna sedan andra världskriget.

Efter den djupgående intensifieringen av finanskrisen hösten 2008 började 2009 med ett fortsatt synkroniserat fritt fall i den ekonomiska verksamheten över hela världen. Fram till omkring april i fjol avtog den ekonomiska aktiviteten månad efter månad. Under denna period var det förmågan att fatta de omedelbara och exceptionella beslut som var nödvändiga, medan vi samtidigt förblev orubbligt trogna vårt primära mål om att bevara prisstabiliteten på medellång sikt, som var det varumärke som var absolut nödvändigt för att bevara förtroendet – och det var ECB:s varumärke.

På det hela taget har våra icke-standardiserade penningpolitiska åtgärder, vilka gemensamt kallas utökat kreditstöd, varit till god hjälp för euroområdets ekonomi, det är vi övertygade om. De har stött penningmarknaden, bidragit till att förbättra finansieringsvillkoren och medgett ett bättre kreditflöde till realekonomin än vad som kunde ha uppnåtts enbart genom räntesänkningar. I stort sett har bankerna överfört de markant lägre viktiga ECB-räntorna till hushållen och företagen.

I den mån som situationen återgår till det normala är riktlinjen att om man håller fast vid dessa åtgärder längre än nödvändigt riskerar man att ändra beteendet hos finansmarknadens aktörer på ett icke önskvärt sätt, och vi vill inte skapa beroende.

Därför började vi i december 2009 att gradvis fasa ut några av våra extraordinära likviditetsåtgärder med anledning av förbättringarna på finansmarknaderna. Vi trappade särskilt ned antalet, frekvensen och löptiden för långfristiga refinansieringstransaktioner. Samtidigt har vi åtagit oss att bevara ett väl avpassat likviditetsstöd till euroområdets bankverksamhet fram till åtminstone oktober i år.

ECB-rådet anser att den nuvarande penningpolitikens inriktning är riktig och att den fortsatta fasta förankringen av inflationsförväntningarna bådar gott för prisstabiliteten på medellång sikt.

Jag vill nu gå över till några av de frågor som ni tar upp i resolutionen och som nämns i betänkandet.

Beträffande frågorna om ansvar och insyn uppskattar vi starkt den regelbundna dialogen med parlamentet och den konstruktiva anda som genomsyrar detta utbyte av synpunkter.

Jag välkomnar därför det upprepade stödet från utskottet för ekonomi och valutafrågor för vår kvartalsvisa dialog om penningpolitiken. Jag anser att vi, som föredraganden återigen mycket värtaligt yttrade, är ansvariga inför Europas folk, vilket innebär parlamentet.

Vi anser att ECB är en av världens mest insynsvänliga centralbanker. Vår vana att hålla en presskonferens omedelbart efter ECB-rådets möte om penningpolitiken varje månad är fortfarande ett banbrytande initiativ som ännu inte har upprepats av våra större systerinstitutioner. Med offentliggörandet av vårt utförliga inledande uttalande i realtid förklarar vi beslut i politiska frågor och det resonemang som ligger till grund för dem.

Under krisen har vi som ni vet ytterligare intensifierat våra kommunikationsinsatser och därigenom hjälpt till att mildra reaktionerna på finansmarknaderna, att bygga upp förtroendet och lägga grunden för återhämtningen.

Ni har också begärt ECB:s synpunkter på inrättandet av en clearinginstitution för instrument som kreditssvappar (CDS) inom euroområdet. Jag menar att robustheten på de eurodenominerade CDS-marknaderna är av direkt betydelse för eurosystelet vad beträffar kontroll över dess valuta och den finansiella stabiliteten i euroområdet.

Central motpartsclearing är mycket viktig, inte bara för att skapa insyn, utan också för att diversifiera och dela riskexponeringen och minska incitamenten till att ta alltför stora risker. Vissa finansiella instrument som infördes för kurssäkring bör inte missbrukas för spekulation. Tillsynsmyndigheterna måste kunna företa effektiva undersökningar om eventuella straffbara handlingar och där förefaller vi ligga helt i linje med parlamentets intressen.

Får jag bara säga några ord om den ekonomiska och monetära unionens (EMU) utsikter i utmanande tider. En ekonomisk återhämtning pågår, men det betyder inte att krisen är över. En sak som vi kan vara säkra på är att takten i återhämtningen kommer att vara ojämn och vi kan inte utesluta bakslag.

Vidare står vi fortfarande inför flera utmaningar beträffande reformen av vårt finanssystem. Finanssystemet måste spela en konstruktiv, inte en destruktiv, roll i våra ekonomier. Det avgörande provet för en konstruktiv roll är att finanssystemet tjänar den reala ekonomin. För att försäkra oss om att finanssystemet spelar en sådan roll behöver vi fortfarande göra avsevärda ytterligare förbättringar av dess funktion.

Så här långt har stor uppmärksamhet ägnats åt banksektorn. Effektiva reformer måste också mycket noga undersöka finansiella institutioner vid sidan av bankerna och hur finansmarknaderna organiseras och fungerar. Vi måste utforma mekanismer och incitament för att inte tappa kontrollen över finanssystemet så att priserna kraftigt stiger på det destruktiva sätt som de gjorde strax före krisen.

Vi måste få kontroll över systemrubbningar som leder till ekonomiska svårigheter för Europas folk. Att inrätta den europeiska systemrisknämnden, för vilken parlamentet för närvarande överväger lagstiftning, är en del av det rätta svaret på denna utmaning.

EU-ekonomin står även inför andra utmaningar som är knutna till de offentliga finanserna, vilket föredraganden också betonade, och oinskränkt finansiell hälsa.

Inom EMU finns en tydlig ansvarsfördelning. Med hänsyn till den ansvarsfördelningen kan alla räkna med att ECB åtar sig att bevara prisstabiliteten i hela euroområdet på medellång sikt.

Baserat på vår senaste prognos för detta år kommer vi vid slutet av detta år och efter 12 år med euron att ha en inflation av i medeltal 1,95 procent om året. Detta ligger i linje med vår definition av prisstabilitet: mindre än 2 procent, men nära 2 procent.

ECB:s åtagande, dess strategi och meriter stämmer överens. Att EMU fungerar så friktionsfritt beror inte bara på den monetära utan också på den ekonomiska unionen. Politiskt ansvariga på nationell nivå måste hålla de offentliga finanserna i gott skick och sina ekonomier konkurrenskraftiga.

Under nuvarande omständigheter, när EU står inför avgörande beslut, är det viktigare än någonsin att inse att en framgångsrik union kräver beslutsamma åtgärder av alla. EMU innebär i mina ögon vida mer än en monetär överenskommelse. Det är en union för ett gemensamt öde.

(Talaren tillade på franska och tyska: "Vi delar ett gemensamt öde.")

Detta öde är för vårt gemensamma bästa och den vision som våra grundare hade. En monetär union är inte en bekvämlighetsinrättning. Den är en del av en övergripande process att påskynda den integration av Europas folk som inleddes efter andra världskriget.

Jag tycker att vi ofta tonar ned den betydande insats som Europa har gjort. Vi är ofta för snabba med att kritisera våra institutioner och våra metoder. Men de har i allmänhet fungerat bra till och med i de svåraste tiderna. Jag förlitar mig på att EU:s institutioner och metoder har fortsatt att vara effektiva under finanskrisen.

På denna sida Atlanten har vi undgått dramatiska händelser som kunde ha varit startskottet för en ny intensifiering av krisen, som började i Förenta staterna i september 2008. Det är i detta nuvarande sammanhang som jag uppskattar åtagandet från euroområdet medlemsstater, vilket gjordes i samband med det senaste mötet i Europeiska rådet, att vidta beslutsamma och samordnade åtgärder om det behövs för att garantera ekonomisk stabilitet i euroområdet.

Jag skulle också vilja utnyttja min närvaro här i parlamentet för att lägga fram vad jag redan nämnde vid utfrågningen inför utskottet för ekonomi och valutafrågor i måndags. Det är ECB-rådets avsikt att behålla tröskeln för minikrediter inom säkerhetsramen för investeringsnivån (BBB-) längre än till slutet av 2010. Parallellt kommer vi att från och med januari 2011 införa ett graderat tidschema för säkerhetsmarginalen, som kommer att fortsätta att vara ett tillräckligt skydd för eurosystelet. Jag ska ge de tekniska detaljerna när jag rapporterar om ECB-rådets beslut vid vårt nästa sammanträde den 8 april.

Jag ska nu avsluta. Införandet av den gemensamma valutan för lite över tio år sedan utgör enligt min åsikt den största prestationen i historien om den europeiska integrationen fram till dags dato – en åtgärd som har garanterat fred och välbefinnande i Europa.

Den globala finanskrisen har medfört nya utmaningar som vi i EU har visat oss vuxna. Vår monetära union och våra mycket nära förbindelser med samtliga EU-medlemsstaters ekonomier inom den gemensamma marknaden har förhindrat att krisen förvärrats av sådana valutakriser som vi fick uppleva i början på 1990-talet.

I dag står EU inför ytterligare avgörande beslut. Vår gemensamma uppgift är att fortsätta att garantera fred och välbefinnande för att göra vår union till en ännu attraktivare plats att leva och arbeta i.

För detta behöver vi en starkare kontroll, vilket återigen påpekades av föredragandena, och ett starkare samarbete. Vi behöver också återuppliva känslan av ett gemensamt syfte, av de gemensamma ideal som var motivet för våra grundare. Deras arbete var visionärt och allt som vi ser i dagens värld är ett bevis på deras klarsyn.

Olli Rehn, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Först och främst vill jag tacka er för tillfället att diskutera den årliga bedömningen av euroområdet 2009. När vi utarbetade vår årliga bedömning visste vi att de utvalda frågorna skulle bli aktuella. Men de har kanske blivit lite för aktuella på sista tiden.

Jag vill gratulera båda föredragandena, Edward Scicluna och Sven Giegold, till deras utmärkta betänkanden. För att respektera Europeiska centralbankens oberoende kommer jag att koncentrera mig på Sven Giegolds betänkande, vilket är ett mycket betydande bidrag till den aktuella debatten om ekonomisk samordning och ekonomisk styrning inom euroområdet.

Enligt min åsikt är den breda uppslutning som Sven Giegolds betänkande fick i utskottet för ekonomi och valutafrågor verkligen ett bevis för att hans tillvägagångssätt och frågor var relevanta och väl avvägda. Jag håller helt med Jean-Claude Trichet om att euron inte bara är en teknisk monetär åtgärd utan snarare EU:s viktigaste politiska projekt, vilket måste försvaras och utvecklas i denna europeiska anda, inte minst i dag och i morgon när rådet samlas i ett mycket kritiskt ögonblick.

Sedan 1999 har euroområdet för det mesta varit ett område som präglats av ekonomisk stabilitet. Det har skyddat våra medborgare från ekonomisk turbulens. Men sedan slutet på 2008 har euroområdet drabbats hårt av den globala ekonomiska krisen. Trots den ekonomiska återhämtningspolitiken och starka finanspolitiska stimulanspaket är finansmarknaderna fortfarande instabila och graden av osäkerhet är fortfarande extremt hög. Nya svängningar på marknaden har allvarligt testat den finansiella stabiliteten och den ekonomiska styrningen i euroområdet, särskilt beträffande Grekland.

Jag vill påpeka att Grekland nu är på rätt spår för att nå målet att minska underskottet med 4 procent i år efter de resoluta och övertygande åtgärder som det grekiska parlamentet beslutade om tidigare denna månad.

och som nu har trätt i kraft. Detta ögonblick kan i själva verket vara en vändpunkt i Greklands finanspolitiska historia och ekonomiska utveckling.

Emellertid är varken Grekland eller euroområdet helt utom fara ännu eftersom det fortfarande finns problem med den finansiella stabiliteten i euroområdet. Därför har kommissionen starkt uppmanat medlemsstaterna i euroområdet att fatta ett politiskt beslut om en mekanism för att garantera finansiell stabilitet i hela euroområdet, en mekanism som snabbt skulle kunna aktiveras vid behov, i överensstämmelse med fördraget och dess regel om "no bail-out" och utan någon automatik inbyggd i denna mekanism.

Från vår sida kan jag försäkra er om att kommissionen är beredd att inrätta en sådan EU-ram för samordnad och villkorlig hjälp som skulle kunna användas vid behov och på begäran. Vi arbetar nära och intensivt tillsammans med alla medlemsstaterna i euroområdet och ECB för att nå en sådan lösning denna vecka i rådet.

Men förutom att hantera den omedelbara krisen måste vi undersöka hur en liknande situation kan undvikas i framtiden så att vi aldrig mer får sådana fall som det grekiska nu. Den grekiska krisen har visat på behovet av ökad ekonomisk styrning. Detta har man redan insett och den rättsliga grunden föreskrivs i Lissabonfördraget. Därför utarbetar vi för närvarande förslag om att genomföra artikel 136 i Lissabonfördraget och kommissionen kommer att lägga fram ett förslag om ökad samordning av den ekonomiska politiken och förstärkt nationell kontroll inom de närmaste veckorna.

Herr Giegold! Precis som ni gör i punkt 28 i betänkandet beklagar vi bristen på bindande åtaganden bland regeringarna att driva igenom samordning i euroområdet. Därför behövs en integrerad och framåtblickande strategi som är inriktad på politiska och tydliga operativa åtgärder. Först och främst behövs vi förhindra ohållbara offentliga underskott och därför måste vi bättre kunna kontrollera budgetpolitiken efter halva perioden bland euroområdets medlemsstater. Vi måste kunna utfärda tydligare och mer stringenta rekommendationer till medlemsstaterna om att vidta korrigeringsåtgärder. Jag räknar också med ert stöd i detta ärende.

Vi kan även använda befintliga instrument på ett bättre sätt. Det är möjligt för rådet att rikta rekommendationer till en medlemsstat vars ekonomiska politik riskerar att äventyra en väl fungerande ekonomisk och monetär union. Detta har använts tidigare, troligen alltför sällan. Med det nya Lissabonfördraget kan kommissionen enligt artikel 21 utfärda liknande tidiga varningar direkt till en medlemsstat. Detta är något vi måste göra för att hjälpa medlemsstaterna att ta itu med uppkommande ekonomiska problem i ett mycket tidigare skede.

Eftersom jag verkar tala på utsträckt tid kommer jag att fortsätta med makroekonomiska obalanser i mina avslutande kommentarer. Det är det andra centrala momentet i förstärkt ekonomisk styrning. I stort sett delar jag föredragandens åsikter i detta avseende.

Jag vill bara avsluta med att säga att den ekonomiska krisen tydligt har visat att de senaste årtiondenas fortlöpande ekonomiska tillväxt inte kan tas för given. I dag kan det värsta vara över. Den ekonomiska återhämtningen är nu på gång men den är fortfarande bräcklig och inte självunderhållande. Arbetslösheten har ännu inte förändrats till det bättre. Detsamma gäller konsolideringen av de offentliga finanserna som är en förutsättning för hållbar tillväxt. Det spelar ingen roll hur viktiga de finansiella stimulansåtgärderna var för den ekonomiska återhämtningen, de två årens kris har utplånat över 20 års konsolidering av de offentliga finanserna.

Dessa moln kommer att överskugga vårt ekonomiska landskap under de närmaste åren. Vi måste göra vårt yttersta för att röja undan molnen och återställa tillväxten. Därför kan vi självklart inte fortsätta som vanligt. I stället är det dags att ändra takten för att främja hållbar tillväxt och skapa arbetstillfällen.

Sophie Auconie, för PPE-gruppen. – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Jag vill först gratulera och tacka föredraganden Sven Giegold, som har lagt fram ett arbete av hög kvalitet och har visat sig beredd att lyssna på andra gruppers föredragande.

Detta betänkande, parlamentets svar på kommissionens årliga bedömning av euroområdet och de offentliga finanserna 2009, är rikt på analyser och förslag. Naturligtvis är det i hög utsträckning märkt av den stora händelsen 2009, den ekonomiska och finansiella krisen, som otvivelaktigt är den allvarligaste kris som EU har stått inför sedan sin tillkomst.

Jag har dragit två lärdomar av denna kris. Å ena sidan har den ekonomiska och monetära unionen visat hur användbar den är. Euron, en stabil gemensam valuta, har spelat rollen av en riktig monetär sköld. Att tillhöra euroområdet har gjort det möjligt för mer än ett land att undvika en devalvering av sin nationella valuta,

vilket ytterligare skulle ha förvärrat följderna av krisen. Euroområdet har därför blivit mer attraktivt, som fallet med Island visar.

Dessutom har den aktiva och flexibla penningpolitik som förts av ECB, som har ökat sina injektioner av likvida medel till låneinstituten, spelat en viktig roll i att hålla europeiska banker flytande.

Den första lärdomen är då att samtidigt som vi ofta säger att Europa byggdes på kriser, har denna kris visat att Europa ekonomiskt sett är både effektivt och nödvändigt på samma gång.

Av detta drar jag den andra lärdomen, vilken är att vi bör stärka den ekonomiska styrningen inom EU. I dag är penningpolitiken den enda äkta europeiska ekonomiska politiken. Det finns en begränsad samordning av budgetpolitiken. Men euroområdet, som – vilket man återigen nämnde i betänkandet – är avsett att integrera alla EU:s medlemsstater, måste få till stånd en effektiv styrning av den ekonomiska politiken i alla aspekter.

Det måste börja med makroekonomisk men också finansiell övervakning, något som vi håller på och arbetar med i parlamentet. Det måste genomföras inom ramen för stabilitets- och tillväxtpakten som ett riktigt instrument för finanspolitisk samordning. I denna kristid har den avsevärda minskningen av inkomsterna, de skatteincitament som vidtagits inom ramen för återhämtningsplanen och de ekonomiska stabilisatorernas verksamhet lett till en försämring av medlemsstaternas budgetsaldon.

Att minska statsskulden är fortfarande ett primärt åtagande eftersom det berör våra barns framtid. Vi måste vara stränga, men vi måste också vara uppfinningsrika. Vi måste överväga en ny europeisk finanspolitik, fundera på euroobligationer och vara resoluta i den europeiska ekonomiska styrningen.

Liem Hoang Ngoc, för S&D-gruppen. – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Sven Giegolds betänkande är särskilt betydelsefullt med tanke på den aktuella makroekonomiska debatten. Detta betänkande är ännu mer relevant mot bakgrund av att dess författare är en tysk ledamot av Europaparlamentet som ville rikta européernas uppmärksamhet på de snedvridande konsekvenser för länderna i euroområdet som den tyska politiken att minska arbetskostnaderna i systemet med den gemensamma valutan har.

Den tyska regeringen håller i själva verket på att dra euroområdet och hela EU in i en allmän lönedeflation med skadliga makroekonomiska konsekvenser. I avsaknad av fasta strukturfonder och tillräckliga budgettillgångar och ställda inför den omöjliga uppgiften att devalvera är särskilt medlemsstater med underskott i bytesbalansen tvungna att skära ned sina löner och minska omfattningen av sina socialförsäkringssystem för att bjuda motstånd.

Följden blir för det första en nedgång i inhemsk efterfrågan, som sedan det andra kvartalet 2008 har lett till negativ tillväxt, och det var till och med innan likviditetskrisen började. För det andra ser vi en ökning av de privata skulderna för hushåll med blygsamma inkomster och tillgångar vars köpkraft inte längre ökar. Deras skulder för att köpa hus har fyllts på av hela det avreglerade finansmaskineriet, i Spanien, i Storbritannien och i Irland, med de katastrofala följder som vi sett i subprime-krisen.

Om man lyssnar på debatterna i utskottet skulle man kunna tro att åtskilliga ledamöter glömt lärdomarna av denna kris. Denna kris ligger långtifrån bakom oss. Den nuvarande återhämtningsplanen är ännu mer ömtålig mot bakgrund av att EU fortsätter med lönedeflation och att inte bara kommissionen utan också eurogruppens ordförande och Europeiska centralbankens ordförande – vilken vi lyssnade på i måndags – uppmanar medlemsstaterna att alltför tidigt godkänna en exitpolitik som kan jämföras med riktiga åtstramningsplaner.

Denna politik riskerar att kväva tillväxten i sin linda när den nått och jämnt har blivit positiv igen även om kapacitetsutnyttjandet är fortsatt lågt. Denna politik kommer inte att lyckas minska underskotten i Grekland, Spanien och andra länder eftersom de förväntade skattintäkterna inte heller kommer att förverkligas. Den kommer att förvärra arbetslösheten och underblåsa sociala spänningar.

Sven Giegolds betänkande har den förtjänsten att det uppmärksammar några av dessa makroekonomiska obalanser. Tyvärr vägrar man i slutversionen, som ändrats genom Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater) och gruppen Alliansen liberaler och demokrater för Europa, att fördöma lönedeflationen. Men på det hela taget kan den debatt som startats av Sven Giegold visa sig gynnsam i en tid när nyliberala dogmer, som ifrågasatts genom krisen, på nytt har fått fäste i parlamentet, i rådet och i kommissionen.

Ramon Tremosa i Balcells, för ALDE-gruppen. – (ES) Herr talman! Först vill jag gratulera föredragandena Edward Scicluna – som vet en hel del om centralbanker – och Sven Giegold. Vi hade långa diskussioner med dem och till slut var vi överens om många kompromissändringsförslag.

Jag vill i dag tala till er om euron. Jag vill påpeka för er alla att jag är ny i politiken: Fram till för nio månader sedan undervisade jag i makroekonomi på universitetet i Barcelona. Hösten 2008 bodde jag och min familj i London av akademiska skäl och jag blev direkt vittne till det engelska pundets plötsliga fall med 30 procent under loppet av några veckor. Helt plötsligt hade alla mina engelska kolleger blivit fattigare och pundet har ännu i dag inte återhämtat sig. Med tanke på hur mycket pundet har fallit vill jag inte ens föreställa mig vad värdet på pesetan skulle vara i dag om vi fortfarande hade den i våra plånböcker.

Dessa två år av fruktansvärd global ekonomisk kris har visat att euron stadigt har förankrat oss i stabilitet. Den är i själva verket den enda större västvaluta som inte har gjort sina användare fattigare.

Euron har varit en trygg hamn mot de enorma vågorna i de globala finansstormarna för att låna den associationsrika bild som den brittiske finansmannen David Marsh använde. Denne respekterade offentliga finansman, som varit en övertygad euroskeptiker i många år, gav för ett år sedan ut en bok där han berömde euron, erkände att den varit en framgång och såg den som en framtida global valuta.

Euron är inte i kris i dag, det är vissa medlemsstaters budgetkriser som orsakar svårigheter för den gemensamma valutan. Euron är ett lysande exempel på en monetär union som studeras och beundras av den ekonomiska eliten i Kina, Indien, Brasilien och Ryssland. Euron utgör ingen risk för Medelhavsekonomierna. Euron är en möjlighet för deras ekonomier att permanent integreras i de goda, reformerande och kvalificerade rutiner som utmärker länderna i Centraleuropa.

I det betänkande som vi diskuterar i dag riktas allvarlig kritik mot praktiken med statligt ingripande i den kinesiska valutan. Dess artificiella devalvering har bidragit till att de enorma globala obalanser skapats som är en av orsakerna till denna kris.

Vi i euroområdet får inte straffbelägga de länder som exporterar mest. De ekonomiska krisernas historia visar att när man väl en gång nått ekonomisk hälsa håller den ekonomiska återhämtningen jämna steg med exporten.

Det är visserligen sant att Tyskland måste börja konsumera igen och göra mer som motor för den ekonomiska tillväxten i EU, men dess exportstyrka får under inga omständigheter försvagas. Jag är en liberal ledamot från Katalonien och min region – som står för 28 procent av Spaniens export – har också en mycket hög exportkvot i förhållande till bruttonationalprodukten: nästan 30 procent. De som sköter sig bäst får inte straffas.

Avslutningsvis har euron nu en hel del prestige över hela världen men det krävs ytterligare insatser för att göra den transparent. Herr Trichet, de fullständiga referaten av Europeiska centralbankens debatter bör offentliggöras, som fallet är i Förenta staterna, Japan och Sverige.

Philippe Lamberts, för Verts/ALE-gruppen. – (EN) Herr talman! Jag ska hålla mitt anförande på engelska, eftersom jag vill att kommissionsledamot Olli Rehn ska ha mitt budskap helt klart för sig.

Låt mig rikta blicken från det läge där vi befinner oss i dag och in i framtiden. Var befinner vi oss? Vi har gigantiska och ohållbara offentliga budgetunderskott, och ni kan vara förvissade om att de gröna inte ställer upp på sådana underskott.

För det andra kan vi inte blunda för de enorma sociala klyftor som existerar redan i dag, och som fördjupas alltmer. Sexton procent av européerna lever under fattigdomsgränsen – det är ingen liten andel. Fyrtio procent av Spaniens ungdomar under 25 år är arbetslösa – det är heller ingen liten andel. Listan kan göras längre än så.

Vidare konfronteras vi med klimatförändringar och resursbrist. Allt detta gör att det behövs investeringar i infrastruktur, utbildning, forskning, innovation med mera.

Vi anser därför att vi verkligen behöver lägga i en annan växel.

Efter toppmötet i februari sade Herman Van Rompuy att samordningen av den makroekonomiska politiken behöver förstärkas och förbättras betydligt. Självklart. Vad betyder det? På utgiftssidan i våra budgetar betyder det naturligtvis att det krävs mer expertutvärdering och förhandskontroll. Försvarsanslagen uppgår till 4 procent av Greklands BNP. Landets flygvapen är lika stort som det tyska flygvapnet Luftwaffe. Hur kan det egentligen komma sig? Ett pyttelitet land rustar sig till tändarna.

Men vi kommer inte att lyckas enbart genom att nagelfara utgiftssidan. Vi behöver också nyktert titta närmare på hur vi ska kunna samordna våra skatteintäkter. För vad är det vi behöver göra? Vi behöver prioritera om bland skatteintäkterna, så att skatten på arbete sänks och beskattningen av andra inkomstslag – bland annat

kapitalinkomster – spelar en viktigare roll. Vi behöver sörja för att näringslivet drar sitt strå till stacken i praktiken, och inte bara på papperet. Här handlar det bland annat om en gemensam konsoliderad bas för bolagsbeskattningen, med rapporteringskrav för varje enskilt land.

Vi behöver införa en skatt på finansiella transaktioner och en skatt på koldioxid, som dels förändrar beteendemönster, och dels genererar intäkter. För att åstadkomma detta räcker det inte att bara uppmana länderna att samordna sin politik. Vi behöver förstärka integrationen. Annars går våra regeringar inte i land med att hitta den rätta jämvikten mellan å ena sidan behovet av en balanserad budget, och å andra sidan behovet av sociala och investeringsmässiga resurser.

För mig är detta ett kritiskt vägval för EU. Valet står mellan att antingen förstärka vår integration, och inte nöja oss med enbart samordning, eller att tyna bort. Den lärdom jag drar av Köpenhamn är inte bara att vi misslyckades med klimatavtalet, utan att vi européer blir betydelselösa om vi inte gör gemensam sak. Vi ägnar för mycket tid åt samordning och för lite tid åt att handla gemensamt. Så lyder vårt bidrag till denna debatt.

Kay Swinburne, för ECR-gruppen. – (EN) Herr talman! Jag kommer från en medlemsstat utanför euroområdet, så det är tveksamt om jag här i debatten får särskilt mycket gehör för min uppfattning bland kollegerna. För närvarande finns det många som hävdar att det är euroländernas sak att lösa euroområdets problem.

Men euron är ju inget helt isolerat fenomen. Euron är en del av den globala marknaden, och har påverkats av den globala finansiella och ekonomiska krisen på samma sätt som omvärlden utanför euroområdet. Det avgörande för vår reaktions- och återhämtningsförmåga i dag är hur vi har förvaltat statsfinanserna under de goda åren. Många har påpekat att det har sin förklaring att Tysklands budgetunderskott är av helt annan karaktär än det grekiska. Trots att länderna har en gemensam valuta, skiljer sig inställningen till sparande och utgifter i grunden. De helt olikartade kulturerna och traditionerna i finanspolitiken består ännu efter det att länderna gått med i valutaunionen.

De brittiska erfarenheterna är väldigt relevanta på tal om denna divergerande syn på finanspolitiken. Vi har också övergött vår offentliga sektor, strött pengar omkring oss under de goda åren och lånat upp allt större summor. När guldåren av allt att döma var förbi för gott, stod vi där med skulder som vi inte ens ville erkänna att vi hade. Vi har odlat en anda där någon som ska föreställa en välrenommerad brittisk ekonom i förra veckan kunde stå i ett utskott och hävda att regeringar kan trola fram pengar.

Ett elementärt faktum är att det inte går att trola fram pengar för att finansiera den offentliga sektorn. Dessa pengar är skatteintäkter som härrör från den privata sektorn. Tyskarna har begripit detta, och på senare tid har de främst inriktat sin politik på att använda offentliga utgifter och stimulansåtgärder för att sätta fart på den privata sektorn. Landet har därför ett bra utgångsläge inför återhämtningen. När det kommer till kritan har den offentliga sektorn gjort sin plikt under krisen. Den räddade bankerna och ingrep då den privata sektorn svek. Nu är det den privata sektorns tur att fylla på kassakistorna igen.

Besparingsåtgärderna gör att människor som arbetar hårt kommer att bli av med sina arbeten i den offentliga sektorn. Det är en nackdel som vi behöver vända till en fördel för nyföretagandet. Genom att minska företagens startkostnader drar vi nytta av entreprenörsandan. På så vis kan de bygga upp det lönsamma privata näringsliv som vi behöver för att kunna lyfta alla våra länder ur den svacka som vi nu sitter i. Alla länder som har fört en ohållbar ekonomisk politik de senaste åren – och dit räknas också mitt eget land – behöver förstå att en förändring är lika nödvändig som oundviklig.

Jürgen Klute, för GUE/NGL-gruppen. – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Jag passar på att utnyttja tillfället att uppmärksamma situationen i Grekland än en gång, eftersom jag tror att vi med den grekiska krisens hjälp kan förstå det politiska läget i euroområdet bättre. Först vill jag dock säga några ord om den tyska förbundskanslern Angela Merkels krav på att Grekland vid behov ska uteslutas från euroområdet.

För min politiska grupp, Europeiska enade vänstern/Nordisk grön vänster, framstår detta som ett helt absurt förslag. Å ena sidan heter det att vi är en gemenskap, med ett gemensamt öde. Menar vi allvar med detta, kan vi inte samtidigt kräva att en medlemsstat ska uteslutas så snart vi för första gången hamnar i en svår kris, eller till och med i en måttligt allvarlig kris. Det är absurt! Framför allt skulle det innebära att vi erkände vårt misslyckande och fjäskade och svansade för den finansiella sektorn.

Den finansiella sektorn har ogenerat låtit sig räddas ur krisen av skattebetalarna, men nu vill man att vi ska neka Grekland samma slags stöd. Det blir knepigt att förklara för pensionärer och arbetstagare i Grekland och i andra berörda länder – medieuppgifter gör gällande att Portugal har blivit nästa land som fått sitt

kreditbetyg sänkt – varför de nu ska stå för kalaset ännu en gång, efter att ha stött bankerna via skattsedeln. Att slå in på den kursen är att köra EU-projektet rätt in i väggen.

Kritiken mot Grekland är till stor del berättigad, och de grekiska ledamöterna inser säkert att det återstår mycket att göra i deras hemland. Men krisen är inte uteslutande Greklands fel. Låt mig bara påpeka att besluten om euroområdet finanspolitik i flertalet fall har överlåtits på ECB. Att de enskilda ekonomierna har olika hög produktivitet är inget som går att åtgärda med eurons hjälp. Stora exportländer som Tyskland håller på att knäcka den ekonomiska politiken i Grekland. Därför är detta också en kris för EU:s ekonomiska politik och konkurrenspolitik.

Vi vill därför upphäva förbudet mot ekonomiskt stöd från medlemsstaternas sida. Euroområdets medlemsstater bör tillhandahålla eurodenominerade lån, och ECB bör köpa upp statspapper på samma sätt som Federal Reserve har gjort i USA. Så kallade kreditwappar bör förbjudas. Detta är vad vi efterlyser.

(Talmannen avbröt talaren.)

ORDFÖRANDESKAP: SCHMITT

Vice talman

Nikolaos Salavrakos, för EFD-gruppen. – (EL) Herr talman! Både EU och Grekland fyller år den 25 mars. Den 25 mars 1957 skapades EU genom Romfördraget, och den 25 mars 1821 blev Grekland till.

Samtidigt som EU och Grekland i dag fyller år, genomgår länderna en prövning. För EU:s del handlar den om sammanhållning, och för Greklands del om ekonomin. Alla ledamöter i kammaren är medvetna om att 6 av de 15 länder som ingår i euroområdet har höga statsskulder och höga budgetunderskott. Alla ledamöter i kammaren är medvetna om att samtliga 30 OECD-länder har en statsskuld som överstiger 100 procent av BNP, och som är 30 procent högre än 2008. I den gigantiska ekonomiska kris som vi just nu genomgår försöker till och med USA att lösa sina problem främst med sedelpressens hjälp.

Vi är också medvetna om att Grekland har genomfört så kännbara åtstramningsåtgärder att medborgarna är helt knäckta. Många tycker att det är rätt åt Grekland, och att landet får betala notan för sina egna missgrepp. Förvisso ska ansvar utkrävas av vissa personer. Men vi får inte glömma bort att Greklands import från andra EU-länder, främst från Tyskland, är värd 15 miljarder euro mer än landets export.

Jag uppmanar därför EU:s ledare att komma ihåg att spekulationshämmande åtgärder i den politiska förlängningen utlöser geopolitiska förändringar.

Talmannen. – Tack. Er talartid är ute. Jag får vänligt men bestämt be att ni håller er till er tilldelade talartid.

Werner Langen (PPE). – (DE) Herr talman! En ordningsfråga. Ledamöterna vill genomföra omröstningen om detta senare, och om vi överskrider våra talartider blir detta mycket besvärligt.

Hans-Peter Martin (NI). – (DE) Herr talman, herr Trichet! Jag vill till att börja med ge er en eloge för allt ni åstadkommit de senaste åren. Samtidigt inser ni säkert att hundratals miljoner människor just nu håller andan eftersom de oroar sig för euron. Detta är något som vi inte trodde kunde hända i vår tid.

För det första är vi oroliga för hur det ska gå med den halvårsvisa och årsvisa refinansieringen, och för om ni går i land med att avveckla detta paket med extraordinära likviditetsfrämjande åtgärder. Bara människor med anlag för finanspolitiskt självplågeri skulle avstå från att önska er lycka till i det här avseendet. Även inflationen är emellertid oroväckande, men tack vare er går det framåt på den punkten. Som österrikare vänder jag mig emot de tyskfientliga inlägg som hörts här. Alla borde förstå att Tyskland historiskt sett har varit en viktig stabiliserande faktor. Vi får inte straffa landet nu för att det på många områden har lyckats bättre än andra länder. Vi får inte solidarisera oss med människor som är ansvariga för misshushållning, slöseri och orimliga administrativa åtgärder.

Burkhard Balz (PPE). – (DE) Herr talman! Som skuggföredragande för ECB:s årsrapport 2008 för Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater) är jag mycket nöjd med det betänkande som nu har lagts fram. Genom ett nära och verksamt samarbete med föredraganden Edward Scicluna, och i synnerhet med Ramon Tremosa i Balcells från gruppen Alliansen liberaler och demokrater för Europa, har vi i mina ögon på ett välavvägt sätt kommenterat ECB:s årsrapport för 2008. Jean-Claude Trichet och Olli Rehn hyste samma uppfattning.

Jag anser att ECB under krisens första år, 2008, stod inför särskilt svåra uppgifter. Med tanke på dessa utmaningar tycker jag att ECB agerande har gett resultat och framför allt varit mycket förståndigt. Detta

arbetssätt avspeglas också i Edward Sciclunas betänkande. Men ECB:s ställning är ju inte helt okomplicerad, och så lär det förbli inom överskådlig framtid. Å ena sidan är det långt kvar innan vi har tagit oss ur krisen, å andra sidan ställs ECB inför nya utmaningar och problem genom den lagstiftning som planeras. Det är viktigt att ECB fortsätter att garantera euroområdet stabilitet under de kommande månaderna och åren. ECB måste fortsätta att hålla rätt kurs, precis som en supertanker på öppna havet.

Samtidigt måste ECB bibehålla sitt oberoende, i synnerhet eftersom banken ska ingå i den europeiska systemrisknämnden – herr Trichet, detta har jag redan tagit upp under vår förrföra monetära dialog. Detta är oerhört angeläget eftersom ni, i egenskap av ECB:s ordförande, lär få åtskilligt att göra på det här området, precis som övriga ECB-ledamöter. Detta kriterium borde tillmätas stor vikt vid framtida utvärderingar av andra åtgärder från centralbankens sida. Det är avgörande att ha detta i åtanke när vi tar ställning till andra betänkanden de närmaste åren.

Gianni Pittella (S&D). – (IT) Herr talman, herr Trichet, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Kejsaren är naken! Vi har fått en sanningsenlig skildring av situationens allvar. Nu är det dags att övergå till behandlingen. Den första behandlingsåtgärden måste vara en ekonomisk styrning på EU-nivå. Utan en sådan får vi ingen tillväxt i det ekonomiska systemet, vilket gör vår skuldsättning ännu mindre hållbar.

Grekland måste få stöd och hjälp, och vi måste motverka risken för att en dominoeffekt drabbar de EU-länder vars ekonomier präglas av låg konkurrensförmåga och hög skuldsättning. En verklig styrning på EU-nivå måste garantera att tre mål uppnås: För det första en tillväxtorienterad politik, för det andra finansiella instrument som främjar denna tillväxt, och för det tredje en politik för att hantera krissituationer.

Jag lyssnade nu på förmiddagen på en lång rad anföranden som hyllade eurons förtjänster. För all del – jag instämmer naturligtvis. Men varför inte se euron som en valuta som inte bara håller inflationen i schack, utan också möjliggör en begränsad, nyttig och garanterad skuldsättning, som ökar vår likviditet så att vi kan sjösätta stora investeringsprogram i EU och finansiera dem med eurodenominerade obligationer? Vad krishanteringen beträffar tycker jag också att det är en bra idé att inrätta en europeisk valutafond. Det vore en vettig lösning.

Jag vill avslutningsvis vara tydlig med att vi på det här stadiet inte får slå oss till ro, driva med strömmen och invänta gryningen efter den långa natten. Ett EU som liknar den fege prästen Don Abbondio gör ingen som helst nytta. Om EU inte handlar djärvt nu – när ska EU då visa djärvhet?

Sharon Bowles (ALDE). – (EN) Herr talman! Den här veckan har många tunga namn överlagt med utskottet: ECB:s ordförande, eurogruppens ordförande och kandidaten till vice ECB-ordförande. Vi är alla ense om att huvudkravet är en starkare övervakning av medlemsstaterna, så att vi med hjälp av tillförlitlig statistik kan vidta åtgärder i god tid.

Arbetet med detta har inletts och omfattar bland annat granskningsrättigheter för Eurostat. Utskottet väntar otåligt på att göra en insats genom att använda sina utökade befogenheter.

Men förutom stabilitets- och tillväxtpakten måste också andra betydelsefulla faktorer respekteras. Ett ökat inslag av finanspolitisk samordning för att främja den makroekonomiska stabiliteten är en möjlighet. Men givetvis har det redan gjorts sådana försök tidigare. Kom ihåg konflikten 2001, då rådet (ekonomiska och finansiella frågor) utfärdade en varning till Irland när landet hade ett budgetöverskott. Vi har således lärt oss läxan väl: Att föra en återhållsam politik när budgeten uppvisar ett överskott är ännu svårare än att bekämpa ett underskott. Och om man avstår från att göra detta, uppstår en kris, precis som på finansmarknaderna.

När det gäller obalanser mellan medlemsstaterna bör vi inrikta oss på fall av bristande konkurrensförmåga. Detta fenomen uppträder ofta i samband med att man drar benen efter sig när det gäller den inre marknaden, och låter bli att ta itu med pensionsfrågor och andra strukturreformer. Inte heller detta behöver dock nödvändigtvis ge upphov till budgetunderskott.

Och slutligen har den likviditet som ECB har tillhandahållit under krisen varit ett värdefullt verktyg, som emellertid inte har kommit realekonomin till godo, vilket Edward Scicluna har påpekat. Ofta har pengarna helt enkelt återinvesterats i tillgångar med högre ränta. Och det har säkert förekommit att sådana tillgångar har använts som säkerhet för nya ECB-lån. På sina håll finns det säkert de som tycker att sådan verksamhet är värd en bonus. När det gäller tidpunkten för införandet av de nya kapitalkraven, undrar jag därför om vi egentligen ska ta hänsyn till de här bankernas vädjanden.

Michail Tremopoulos (Verts/ALE). – (EL) Herr talman! Låt mig börja med att säga att detta är ett viktigt betänkande som utgör en hedervärd kompromiss mellan ståndpunkterna i Europaparlamentet. Man lyfter

fram aspekter av den sociala sammanhållningen som brukar förbigås då sådant debatteras i Europaparlamentet. Vi skulle också önska att det signalerade en viktig politisk vändpunkt för EU i stort.

Betänkandet avser givetvis 2009. Under 2010 har betydelsefulla saker inträffat som naturligtvis berör mitt land, Grekland. Som många har konstaterat kan man dra slutsatsen att vi inte bara behöver en valutaunion, utan också en ekonomisk och politisk union. För att främja den sociala sammanhållningen borde euron åtföljas av en indikator för miniminivåerna i det sociala trygghetsnätet.

Så mycket framgår av tongångarna i Grekland, där man har fått mycket om bakfoten. Jag kan till exempel inte låta bli att framhålla att den grekiska produktiviteten inte var mycket sämre än genomsnittet för de 27 EU-länderna. Eurostats statistik är entydig: Produktiviteten var cirka 90 procent under såväl 2007 som 2008.

Budgetunderskottet och statsskulden har vuxit sig allt större i Grekland under de senaste två-tre åren. Det beror på att inkomsterna har rasat, att intäkterna från utlandet inom bland annat turism och sjöfart har minskat på grund av krisen, och att de offentliga utgifterna har ökat. Visst förekommer det slöseri, men personal rekryteras också på olika sätt till den offentliga sektorn.

Det krävs självfallet förändringar i alla dessa avseenden. Vi måste också begära att den nämnda indikatorn för den sociala skyddsnivån införs, och inte nöja oss med allmänna uppmaningar om att avstå från åtgärder som drabbar låginkomsttagare särskilt hårt. Vi behöver få försvarsanslagen under kontroll, precis som alla andra kostnader som ökat märkbart de senaste två åren. Detta gäller i synnerhet också inkomsterna, som krympt på ett lika iögonfallande sätt. Stora delar av befolkningen lever på gränsen till fattigdom, och vi får inte finna oss i att deras inkomster minskar.

Detta är förstås frågor som även berör det toppmöte som pågår här i Bryssel. Men Sven Giegold's betänkande måste också utgöra startskottet för en bredare förändring, så att dessa ställningstaganden görs till en del av stabilitetspakten. Framför allt behöver vi inte förverkliga idén om en europeisk valutafond, som vi inte kan finna oss i och som, till råga på alla andra nackdelar, knappast heller är långsiktigt hållbar.

(Applåder)

Peter van Dalen (ECR). – (NL) Herr talman! Olli Rehn och Jean-Claude Trichet gjorde helt rätt i att ta upp situationen i dag. Greklands ställning i euroområdet är väldigt osäker, och såvitt jag förstår ligger svaret hos Internationella valutafonden (IMF). I dagens läge är IMF den organisation som kan hjälpa Grekland ur krisen. Om det inte ger resultat, måste vi vidta kraftfulla åtgärder och hugga av den gordiska knuten. Länder som inte rättar sig efter euroområdets spelregler får inte vara med och spela längre.

Låt oss försöka att lära oss något av den här situationen. När Grekland införde euron var landet lika oförutsägbart som oraklet i Delfi. De siffror som landet inkom med var vaga och otillförlitliga. Det är inte rätt av den grekiska regeringen att envist hävda att övriga euroländer är medansvariga för den rådande krisen i Grekland och därför ska reda upp problemen. Det är upp- och nedvända världen. Den som lämnar in otillförlitliga siffror har förverkat sin rätt att ställa andra till svars. Låt mig därför ställa en konkret fråga till herrarna Trichet och Rehn: Kände ni till att de siffror som Grekland lämnade in inför inträdet i euroområdet var felaktiga och ofullständiga? Om inte – var det inte er skyldighet att känna till detta? Jag hoppas att ni kan ge mig ett rakt besked på den här frågan.

Charalampos Angourakis (GUE/NGL). – (EL) Herr talman! Jag vill börja med att gratulera mina landsmän i dag, den 25 mars.

Kapitalismens kris har fått arbetstagarnas levnadsstandard att försämrats i allt snabbare takt. Samtidigt har den gett kapitalet möjlighet att intensifiera genomförandet av en arbetarfientlig politik. Medan staten sätter skräck i arbetstagarna har kapitalismen förklarat ett regelrätt krig mot de grundläggande rättigheterna på löneområdet och på det sociala området, i syfte att öka avkastningen på sitt kapital.

ECB är den drivande kraften bakom den gräsrötsfientliga politik som förs av EU och medlemsstaternas regeringar. Det handlar om en hårdhänt politik där bara en sak räknas: avkastningen på kapitalet. Ända sedan ECB grundades har kraven höjts på lönesänkningar och kapitalistiska omstruktureringar, och detta har fallit i god jord under den kris som kapitalismen nu genomgår.

ECB har fungerat som kapitalismens borgerliga hantlangare genom att vältra över krisens bördor på arbetstagarnas axlar. ECB har slussat mer än 1 000 miljarder euro till banker och monopolkoncerner, men i dag kräver banken att arbetstagarna ska bekosta skadorna och betala tillbaka dessa pengar.

Det är därför som den antiimperialistiska kampen måste trappas upp och striden spridas utanför EU. Det är en strid för makt åt folket, och för en ekonomi som är till för folket – en strid för socialism.

Godfrey Bloom (EFD). – (EN) Herr talman! Jag måste ha levt i något slags eget parallelluniversum, där jag får höra hur framgångsrik euron har varit. Det kanske har blivit dags för lite nykter realism, inte sant?

Arbetslösheten – ungdomsarbetslösheten – på iberiska halvön och i många euroländer är kronisk. Den har legat på 30–40 procent i årtal, utan att det har funnits något som helst samband med krisen. Det är rena katastrofen. USA:s BNP per capita är skyhögt överlägsen EU:s. BNP för länderna kring Stilla havet är skyhögt överlägsen EU:s.

Nej, euron har ingalunda varit någon framgångssaga, utan håller redan på att gå under. Den faller sönder inför våra ögon. Man behöver bara titta på några ekonomiska elementa. Det finns ingen långivare i sista hand, vilket har utlöst den aktuella grekiska krisen, samtidigt som en portugisisk kris lurar bakom hörnet. Det finns ingen långivare. Detta fungerar inte i globala sammanhang och vid förvaltningen av en valuta, vare sig valutaområdet är idealiskt utformat eller ej.

Det finns ingen samordnad finanspolitik. Ett misslyckande är därför oundvikligt, och pågår i denna stund.

Jag tar mig friheten att påminna alla närvarande om ytterligare en sak. Det finns två sorters människor: Å ena sidan sådana som skapar välstånd, som kavlar upp ärmarna och bygger upp välstånd i den privata sektorn, och å andra sidan de övriga, som förbrukar välståndet – med andra ord politiker och byråkrater. Vi är för många. Vi är alldeles för många. Det är vi som sinkar den ekonomiska utvecklingen, och situationen kommer bara att bli värre och värre om inte dessa valutaområden börjar att skära ned på utgifterna för den offentliga sektorn.

Corneliu Vadim Tudor (NI). – (RO) Det är maffian som är krisens huvudorsak. Jag ska ge er några exempel från mitt hemland, Rumänien. Jag är skribent och historiker och driver en dagstidning och en veckotidning, och var så säkra – jag vet precis vad jag talar om.

Sedan 1990 har bedrägerier förekommit i samband med privatiseringen av ungefär 6 000 företag med ett värde av 700 miljarder euro. Tyvärr har bara 7 miljarder euro, eller 1 procent av pengarna, hittills influtit. I åtskilliga fall var det inte ens fråga om privatisering, utan om att tillgångar som ägdes av den rumänska staten fördes över i andra länders ägo – de förstatligades, med andra ord. Vi har inte längre en marknadsekonomi, utan en djungelekonomi.

Situationen är likartad i flera andra Balkanländer, där den lokala maffian slår sig ihop med den internationella maffian till organiserade brottssyndikat. Balkan är en krutdurk, precis som för 100 år sedan. De sociala protester som flammade upp i Grekland kan snabbt spridas till andra länder i regionen.

På 1900-talet hette det att revolutioner är en exportvara, men nu på 2000-talet är det snarare konkurser som exporteras. Svälten är den viktigaste valfrågan någonsin. I stället för att bekämpa korruptionen, som är en abstrakt företeelse, behöver vi byta inriktning och slåss mot de korruperade.

Pessimismen sprider sig alltmer bland invånarna. Om vi inte lyckas stoppa bedrägerierna i våra länder, kommer det glansfulla EU-projektet att sjunka ihop som ett sandslott.

Men vi sätter vårt hopp till en sista räddningsmöjlighet: Att den som står inför ett historiskt vägval väljer radikala lösningar. Maffian ska inte vara vilande, utan vila i frid.

Werner Langen (PPE). – (DE) Herr talman! Låt mig inledningsvis varmt tacka ECB:s ordförande Jean-Claude Trichet för de senaste sex årens mycket framgångsrika arbete. Jag vill naturligtvis även tacka föredragandena för att de har lagt fram ett betänkande som har fått majoriteten bakom sig. Herr Rehn, jag påminner er om de gigantiska uppgifter ni har framför er. Jag hoppas att kommissionen äntligen tar mod till sig och behandlar stabilitets- och tillväxtpaktens svaga punkter i sitt nya förslag. En modell där finansministrarna leder den ekonomiska styrningen kan inte vara aktuell i det här fallet, eftersom dessa finansministrar har misslyckats tidigare. Vi behöver mer automatik i mekanismerna. Vi har inget behov av en ekonomisk styrning i finansministrarnas regi. I stället behöver vi en automatisk mekanism som reagerar på överträdelser, och detta måste ECB och kommissionen stödja och gå i spetsen för. Det är vad toppmötet skulle kunna utmynna i.

Jag har två synpunkter på Jean-Claude Trichets uttalande om euroområdet. Jag välkomnar verkligen att ni nämnde att vi måste vara konkurrenskraftiga i hela världen. Det här handlar inte bara om euroländernas inbördes konkurrens, utan om vår förmåga att hävda oss gentemot USA och Asien.

För det andra har EU som helhet, tack vare de länder som har överskott, lyckats att balansera sin budget. Om så inte hade varit fallet, skulle ECB ha tvingats vidta mycket kraftfullare åtgärder.

För det tredje uppvisar den ekonomiska historien inga exempel på att länder med minskande befolkning lyckas åstadkomma långsiktig tillväxt på sin inhemska marknad. De behöver exportera sin produktion.

Vad Tyskland beträffar fick landet en dålig start i EMU, men har nu hunnit ikapp och är ett föredöme för många andra länder. Det räcker inte. Vi har själva tillräckligt mycket att göra med att konsolidera vår budget, och det är viktigt att inte underskatta hur krävande detta är. Vem var det som kläckte idén att länder som i stor utsträckning är framgångsrika ska straffas, medan de som inte uppfyller sina skyldigheter ska belönas? Det är ingen äkta EU-politik. Jag hoppas därför att kommissionen ska gå djärvt tillväga, och framför ett varmt tack till ECB.

(Applåder)

Anni Podimata (S&D). – (EL) Herr talman! Jag vill inledningsvis gratulera de båda föredragandena till deras utmärkta arbete i denna ovanligt svårbemästrade situation.

Inom kort inleds arbetet vid ett av de viktigaste toppmötena någonsin. Diskussionens vågor går ännu höga om det så kallade fallet Grekland, och om huruvida – och i vilken utsträckning – vi ska införa en mekanism i EU som vid behov fungerar som en indikator till skydd för ekonomin. Detta är en förutsättning för att det ska råda stabilitet i euroområdet i stort.

Det grundläggande ansvaret för att situationen har uppstått ligger tveklöst hos Grekland, och landet har också helt och hållet tagit sitt ansvar. Men det finns också ett annat slags mer kollektivt ansvar. Den gemensamma valutans fördelar har varit många, men den har också allvarliga defekter. Under de 11 åren med EMU har vi blundat för och vägrat att inse att euroområdets överlevnadsförmåga och stabilitet är oförenliga med de skillnader i konkurrensförmåga och de betydande klyftor och obalanser som präglar euroområdets ekonomier sinsemellan.

Detta framgår tydligt av de spekulationsattacker som hittills främst har riktats mot Grekland, men som också medfört att Portugals kreditbetyg sänktes häromdagen. De har redan riktats mot ytterligare länder, bland annat Italien och Spanien. Ingen vet ännu vad detta får för följder.

Om vi vill visa att vi klarar av att hantera situationen, bör vi således snarast sätta kurs på en ny, förbättrad modell för ekonomiskt samarbete och ekonomisk styrning. Märk väl, herr Langen, att den bör rätta sig efter stabilitets- och tillväxtpaktens bestämmelser. Samtidigt bör den dock vara något mer än finansiell samordning i snäv mening, så att det ingår ytterligare kriterier i den ekonomiska samordningen och vi kan uppnå målen för EU:s strategier för sysselsättning och för hållbar utveckling.

Olle Schmidt (ALDE). - Herr talman, herr kommissionsledamot, herr Trichet! Euron har fyllt tio år och i stort sett har euron klarat proven, även om den pågående turbulensen ännu inte sett sitt slut. Jag är övertygad om att vi redan i dag kommer att se ett första viktigt steg mot en europeisk lösning, med eller utan IMF. Vårt öde är gemensamt, som Jean-Claude Trichet så mycket riktigt uttrycker det. Alternativet med ett misslyckande vore ju förskräckande.

ECB har varit en bastion att lita på när finansiella orkanvindar har blåst. Det förtjänar att upprepas att euron har varit en succé under finanskrisen och har varit ett ankare för EU, också för länder utanför eurozonen.

Euron har givit stabilitet och förutsättningar för miljoner nya jobb, det får inte glömmas bort i dessa dagar av kristal. Grekland och andra euroländers problem kan inte skyllas på euron. Slapp offentlig utgiftsexpansion kommer att leda till problem oavsett val av valutasystem. Tvärtom hade den ekonomiska krisen blivit betydligt värre om eurosamarbetet inte hade funnits. Då hade vi haft att hantera spekulation och konkurrensdevalveringar bland mer än 20 nationella valutor.

Flera utav oss har varit med, jag har suttit i ett svenskt finansutskott med 500 procents ränta. Krisen i Grekland visar givetvis att paktens om att hålla budgetunderskotten på en låg nivå måste skärpas. Underskotten är förfärande stora. Det behövs en förstärkt övervakning och samordning av den ekonomiska politiken på EU-nivå, det vill säga en finansiell koordinering värd namnet.

Jag skulle vilja avsluta med att säga något om spekulation. Ibland när länder utsätts för spekulation, som mitt eget hemland gjorde på 90-talet, så är det faktiskt en bra förutsättning för oss att klara våra åtgärder. När vi blev hårt ansatta, bland annat av George Soros, så visste vi vad klockan var slagen och då vidtog vi de nödvändiga åtgärderna. Det har ni också att tänka på i de länder som utsätts i dag.

Ryszard Czarnecki (ECR). – (PL) Herr talman! Jag ska avhålla mig från att använda föregående talares krigiska formuleringar. En krigisk terminologi rimmar illa med bankvärdens seder och bruk. Jag företräder den politiska grupp i parlamentet vars ledamöter i huvudsak kommer från länder utanför euroområdet, vilket vi nog är ensamma om. Bara två kommer från euroområdet. Jag hyser därför en avvikande uppfattning.

Jean-Claude Trichets anförande kan sammanfattas med siffran 36 – så många ledamöter av Europaparlamentet lyssnade på hans anförande. Betyder det att vi är lata? Nej, faktum är att det betyder att Europaparlamentets ledamöter inte riktigt tror på att ECB kan vara en lösning och ett botemedel mot krisen, eller att vi kan använda ECB som livboj. Olli Rehn sade att euroområdet har ett egenvärde, och tog sedan upp krisen i Grekland. Detta är lite motsägelsefullt. Den kris som Grekland för närvarande genomgår beror på att landet på ett alltför tidigt stadium släpptes in i denna oas av stabilitet. Vi var inkonsekventa, och det bör vi undvika.

Nikolaos Chountis (GUE/NGL). – (EL) Herr talman! Jag håller med de ledamotskolleger som sade att krisen inte är över ännu. Ekonomin i åtskilliga länder utvecklas helt klart negativt. I de flesta länder ökar arbetslösheten. Krisen förvärras genom de åtgärder som vidtas för att motverka budgetunderskotten.

Herr Trichet, herr Rehn – jag tilltalar er nu som företrädare för era institutioner – märkte ni inte att krisen nalkades? Allt tydde ju på det. När krisen var över oss gömde ni er och lät påskina att alla fick lösa sina problem på egen hand. Nu står ni här och mässar det entoniga mantrat "övervaka budgetunderskotten" och "åtstramningar inom ramen för stabilitetspakten".

Som jag ser det är det inte sunda finanser som är EU:s och Greklands problem. Ni är ju väl medveten om att länder som Grekland, som behöver låna upp pengar, riskerar att bli byten för spekulanter. Samtidigt blottar detta EMU:s institutionella och politiska brister.

Jag vill därför klargöra för er att det som behövs är förändringar av stabilitetspakten. Att insistera på att tillämpa stabilitetspakten kommer givetvis att öka och förvärra de regionala och sociala klyftorna, öka arbetslösheten och ominstygöra alla eventuella tillväxtförhoppningar – särskilt om detta sker i en recession.

Bastiaan Belder (EFD). – (NL) Herr talman! Greklands och eurons belägenhet är lika välförtjänt som beklaglig. Finansiellt stöd till Grekland bör främst tillhandahållas av IMF. IMF uppger sig ha utmärkta förutsättningar för att hjälpa Grekland. Inrättandet av en europeisk valutafond tycks främst vara politiskt motiverat, det handlar alltså i synnerhet om att EU vill rädda ansiktet om Grekland skulle vända sig till IMF. Men vi ska inte överilata inrätta ett nytt organ för att stävja överträdelser av befintliga bestämmelser. Det är tveksamt om det är nödvändigt eller önskvärt att inrätta en europeisk valutafond. För att se till att bestämmelserna efterlevs behöver stabilitets- och tillväxtpaktens straffåtgärder tillämpas mer energiskt. Nu är det faktiskt rådets sak att vidta åtgärder. Eurostat behöver få befogenhet att noggrant granska det budgetunderlag som inkommer från euroområdets medlemsstater, och på så vis övervaka att stabilitets- och tillväxtpakten efterlevs.

Csanád Szegedi (NI). – (HU) Herr talman, mina damer och herrar! Betänkandet har en allvarlig brist: De ansvariga namnges inte. Men vi kommer ju inte att kunna sätta stopp för EU:s ekonomiska kris förrän vi har identifierat de ansvariga. Låt oss äntligen säga som det är: Krisen orsakades inte av människor som lever på sina löner, utan av de banker, multinationella koncerner och försäkringsbolag som sugit ut samhällena i EU.

Om ett multinationellt företag vill etablera sig i Ungern, går det för närvarande till på följande sätt: Företaget erhåller kostnadsfritt mark av lokala, kommunala myndigheter, får rabatt på skatter och avgifter, anställer människor till minimilöner och tillåter inte ens att de organiserar sig fackligt. Sådana villkor har utlöst en kris för EU:s arbetssökande. Vi kräver att multinationella koncerner, banker och försäkringsbolag drar sitt strå till stacken och åtar sig uppgiften att åtgärda och sätta stopp för den ekonomiska krisen.

Antolín Sánchez Presedo (S&D). – (ES) Herr talman! Vi brottas med den värsta krisen på 80 år, och den allvarligaste sedan gemenskapsprojektet inleddes.

Krisens upprinnelse var den nordamerikanska subprimekrisen på bostadskreditmarknaden. Sedan följde Lehman Brothers' sammanbrott, och nu är krisen inne i sitt tredje skede. Den har orsakat en BNP-minskning med 4 procent i Europa under 2009, har gjort över 23 miljoner människor arbetslösa och har försämrat de offentliga finanserna kraftigt, så att statsskulden överstiger 80 procent av BNP.

ECB har spelat en avgörande roll genom att sörja för likviditet i systemet, motverka kreditåstramningen med okonventionella metoder och ha ett nära samarbete med de viktigaste instanserna på valutaområdet.

Nu när man räknar med en måttlig återhämtning utan inflationstryck måste ECB fortsätta att bidra till kreditmarknadens tillfrisknande, och undvika att riskera den ekonomiska återhämtningen genom att avveckla sina extraordinära åtgärder alltför tidigt eller planlöst.

Krisen har visat att penningpolitikens monetära och ekonomiska grundpelare behöver förstärkas. För att garantera att såväl priserna som ekonomin i stort utvecklas stabilt, behöver vi hålla ett öga på prisutvecklingen för de viktigaste finansiella tillgångsslagen och för den privata sektorns upplåning.

Tjugo medlemsstater dras för närvarande med alltför stora underskott. Konsolideringen av de offentliga finanserna är en uppgift som vi inte kan undandra oss, utan vi måste ta itu med den på ett samordnat och klokt sätt. Vad det i själva verket handlar om är att återställa efterfrågan, främja investeringsklimatet och verka för reformer som sätter fart på ekonomin igen, och som ökar sannolikheten för att vi får en hållbar tillväxt och skapar nya arbetstillfällen. Här kan en förstärkt ekonomisk union vara avgörande.

De globala obalanserna behöver åtgärdas. EU hör till de regioner där det råder bäst balans. Om EU:s konkurrensförmåga och det internationella monetära samarbetet inte förbättras, kan balansen kan emellertid vara hotad. Vi kan bara förbättra vår globala konkurrensförmåga genom att förstärka vårt interna ekonomiska samarbete på konkurrens- och betalningsbalansområdet. På så vis kan vi rätta till de obalanser och skillnader som finns i euroområdet.

Greklands ansträngningar och djärvhet förtjänar vårt entydiga och kraftfulla stöd. Här handlar det om vårt gemensamma bästa, och osäkerhet är till skada för alla européer. Stöd och solidaritet är två sidor av samma mynt, nämligen EU:s valuta. Som Jean-Claude Trichet sade på engelska, franska och tyska: Euron är något mer än bara en valuta – euron är vårt gemensamma öde.

Jag har upprepat detta på spanska, som är ett av de världsspråk som talas i EU. Låt mig avsluta med att säga det på grekiska, som är det språk som bäst uttrycker vår globala filosofi: ευρώ είναι το κοινό μας μέλλον.

Pat the Cope Gallagher (ALDE). – (GA) Herr talman! Den ekonomiska krisen har gått hårt åt medlemsstaterna i hela EU. Arbetslösheten har ökat dramatiskt i hela unionen, och slår hårdast mot ungdomarna. På grund av krisen har de offentliga finanserna i många medlemsstater försämrats. Den irländska regeringen har vidtagit kraftfulla åtgärder under 2008 och 2009 för att råda bot på detta.

(EN) Det irländska budgetunderskottet var på väg att närma sig 14 procent av BNP, om inga åtgärder vidtogs. Regeringens åtgärder har stabiliserat underskottet vid 11,6 procent av BNP för 2010, vilket har belönats av de internationella marknaderna. Sedan den senaste budgeten i december i fjol har kostnaderna för Irlands upplåning stabiliserats i förhållande till jämförelseinstrumenten. Faktum är att centralbankens ordförande, såvitt jag förstår, gav sitt berömmade erkännande till den irländska regeringens åtgärder när han under veckan överlade med utskottet för ekonomiska och monetära frågor. Irland har i åtskilliga avseenden ett försprång framför många andra länder när det gäller att anpassa sin budget. Länder som Storbritannien och USA har budgetunderskott som överstiger 10 procent, och kommer att tvingas till betydande anpassningar för att återställa stabiliteten i sina offentliga finanser.

Avslutningsvis vill jag säga att Irland fortfarande är ett bra land för företagare, eftersom den irländska ekonomin nu har goda grundförutsättningar och vi kommer att bibehålla våra 12,5 procent av ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Zbigniew Ziobro (ECR). – (PL) Herr talman! Krisen i euroområdet växer sig allt större. Det visar hur farligt det är med ekonomiska projekt som inte bygger på ekonomiska beräkningar, utan på ideologiska antaganden. Det gäller särskilt när integrationen omfattar ekonomisk integration av en rad medlemsstater med olikartade ekonomiska förutsättningar.

Vi behöver fråga oss om vi borde ha släppt in vissa stater i euroområdet i det tidiga skede som var fallet. I ett visst läge övergick europjektet från att vara ett i huvudsak ekonomiskt projekt till att bli ett politiskt projekt, som syftade till att öka tempot i EU:s integration. I dag kan denna brådska stå skattebetalarna i många EU-länder dyrt. Inför framtiden vore det bra om vi lärde oss något av den läxan. Euron är ingen lösning på strukturella problem i enskilda ekonomier, på omåttlig skuldsättning eller på bristande budgetdisciplin. Medlemsstaterna ansvarar själva för sina egna finanser, och dessa problem bör lösas i de länder där de uppstått.

Marie-Christine Vergiat (GUE/NGL). – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Jag höjde på ögonbrynen när jag läste betänkandena, och de anföranden jag fått höra nu på förmiddagen har bara fördjupat intrycket.

På några undantag när handlar det fortfarande om budgetåtstramningar, om att tygla inflationen, och om stabilitets- och tillväxtpakten, trots att 20 av de 27 länderna inte längre uppfyller samtliga kriterier.

Visst finns det många som efterlyser ekonomisk styrning. Vi vill emellertid ha ett politiskt EU som ser till att ha full kontroll över sina ekonomiska och sociala val, och som klarar av att ingripa i samband med monetära vägval.

Krisen i Grekland är talande. Det är Tyskland som sitter vid rodret och som driver igenom sina krav. I USA ingrep centralbanken nyligen direkt för att finansiera statsbudgeten genom att köpa statsobligationer. I EU ilade ECB till bankernas hjälp, men när det gäller Grekland, och PIGS-länderna (Portugal, Grekland, Italien och Spanien) i allmänhet, sänds notan fortfarande till samma mottagare, nämligen arbetstagare, offentliganställda och pensionärer, fastän deras länder också har drabbats av den finansiella spekulatjonen.

Det är inte småreformer vi behöver, utan ett annorlunda EU – ett ekonomiskt och socialt EU, som gynnar majoriteten, inte bara ett exklusivt fåtal.

Jaroslav Paška (EFD). – (SK) Betänkandet om rapporten om den årliga bedömningen av euroområdet och de offentliga finanserna 2009 analyserar i detalj hur EU har förvaltats under den globala finansiella och ekonomiska krisen.

I en rad EU-länder har den avtagande ekonomiska produktionen utlöst en drastisk arbetslöshetsökning, och EU-ländernas skuldsättning har ökat. Krisen har drabbat de enskilda länderna på olika sätt, och därför skiljer sig de krishanteringsåtgärder som länderna har vidtagit. EU:s organ har verkat för att samordnade, kollektiva åtgärder ska vidtas, men vissa länder föreföll ändå att stå vid randen till en katastrof genom att populistiska regeringar utan egentlig ansvarskänsla förvaltade de offentliga finanserna.

Hanteringen av krisens följder har därför varit svårare för EU som helhet än för Förenta staterna, Kina, Japan, Indien eller något annat ekonomiskt centrum. Det framgår nu att även om den ekonomiska livsmiljön i EU allmänhet är heterogen och föremål för omfattande reglering, så är den ytterst tungrodd jämfört med de ekonomier som EU konkurrerar med. Under den närmaste tiden måste vi därför dels konsolidera de offentliga finanserna i euroområdet, dels försöka att omstrukturera och kraftigt förenkla vårt interna regelverk. Vi får inte glömma bort att det bara är den produktiva sektorn som skapar de resurser som livnär vårt övriga samhälle.

Enikő Győri (PPE). – (HU) Mina damer och herrar! Under verksamhetsåret 2008 ställdes ECB inför unika utmaningar när den världsomfattande ekonomiska krisen i september 2008 började kasta sin skugga över EU. Den finansiella krisen förvandlades till en realekonomisk kris när misstron fick isen att lägga sig på kapitalmarknaderna, och de finansiella institutionerna slutade att låna ut pengar till varandra eller till näringslivet. ECB:s reaktion på dessa finansiella händelser var, såvitt jag kan se, både snabb och lämplig. När vi utvärderar dessa krishanteringsåtgärder får vi emellertid inte blunda för ett bedrövligt faktum, nämligen att länderna utanför euroområdet har diskriminerats.

Jag är övertygad om att ECB handlade i strid mot EU:s anda när banken i oktober 2008, mitt under krisens höjdpunkt, inte ställde samma krav på alla för att tillhandahålla likviditet. ECB ingick swapavtal med centralbankerna i Sverige och Danmark för att förse banksystemen i dessa båda länder med erforderlig likviditet i euro. När det gällde centralbankerna i Ungern och Polen kunde ECB däremot endast tänka sig att göra detta mot säkerhet.

ECB:s agerande bidrog tyvärr till osäkerheten på marknaderna och förvärrade ytterligare situationen för dessa länder. När vi i dag är i färd med att utforma ett nytt finansiellt system, måste vi vidta åtgärder så att liknande orättvisor inte upprepas i framtiden. Vi kan därför inte införa bestämmelser som gynnar vissa delar av unionen på andras bekostnad. Jag skulle vilja gå ännu längre beträffande inrättandet av den europeiska systemrisknämnd som vi alla just nu arbetar med. På det här området har ECB en viktig roll att spela. Nämndens ordförandeskap kommer att tillfalla ECB:s ordförande, och vi måste se till att länderna i euroområdet – liksom de stater som inte är medlemmar, exempelvis länderna i Central- och Östeuropa – får likvärdig rösträtt i den nya organisationen.

Om vi inte protesterar mot den diskriminering som redan har förekommit under krisen, riskerar särbehandling att bli rutin i de nya finansiella övervakningsorganen. Detta är något som till varje pris bör undvikas.

Återföreningens ideal får inte eroderas bit för bit genom att den politiska splittring som tidigare rådde ersätts med en uppdelning enligt ekonomiska kriterier.

George Sabin Cutas (S&D). – (RO) Det är föga förvånande att de extraordinära åtgärder som ECB tvingades vidta i en krissituation får stort utrymme i dess årsrapport.

Mot den bakgrunden anser jag att det är lämpligt att ECB fortsätter att öka tillhandahållandet av likviditet till euroområdet banker. Men vi får inte glömma att även medlemsstater utanför euroområdet hörde till dem som drabbades hårt av krisen, och att ECB behöver ingripa med likviditetsfrämjande åtgärder även för dessa områdens räknning.

I de flesta av EU:s medlemsstater ökar dessutom budgetunderskotten, statsskulden och arbetslösheten bland ungdomar under 25 år. Stabilitets- och tillväxtpakten genomgår en identitetskris och håller på att mista sin trovärdighet, vilket leder till att det blir omöjligt att tillämpa dess principer på ett verksamt sätt.

Jag anser att inslaget av automatik och likabehandling vid tillämpningen av pakten måste minska. I stället behöver vi ett system som beaktar förhållandena i varje medlemsstat, där budgetunderskottet spelar en mindre framträdande roll och där mycket större vikt läggs vid att skapa långsiktig hållbarhet i de offentliga finanserna.

Pakten hade framför allt ett förebyggande syfte. Tanken var att den skulle sörja för multilateral övervakning av den löpande budgetsituationen med hjälp av ett system för tidiga varningar. Jag anser därför, helt i linje med Edward Sciclunas betänkande, att det är absolut nödvändigt att inrätta en europeisk systemrisknämnd. Därigenom når vi målet: att få en tidig varningssignal om det uppstår systemrisker och obalanser som hotar finansmarknaderna.

Den pågående finansiella krisen, som på senare tid fördjupats i alla avseenden, gör att vi snarast behöver en redogörelse för de ömsesidiga stödmekanismer som finns att tillgå på EU-nivå, samtidigt som vi behöver främja en gemensam ekonomisk styrning genom att förstärka instrumenten för samordning mellan medlemsstaterna. En av krisens viktigaste lärdomar är att det behövs en ansvarsfullare finanspolitik, och således också förfaranden för ekonomisk övervakning som sörjer för balanserade budgetar.

Roberts Zile (ECR). – (LV) Tack, herr talman och herrar kommissionsledamöter! I december sade Joaquin Almunia, som då var kommissionsledamot med ansvar för ekonomiska och monetära frågor, att Estland skulle inbjudas att ansluta sig till euroområdet från och med 2011, om inga betydelsefulla händelser inträffade. Men det har inträffat betydelsefulla händelser som inte bara berör Estland utan också euroområdet. Bland EU:s medlemsstater är det för närvarande nästan bara Estland som uppfyller Maastrichtkriterierna. Att vägra Estland att, i enlighet med regelverket, inträda i euroområdet – vad skulle det sända ut för budskap? Det vore i mina ögon en signal till finansmarknaden att euroområdet är så illa där att det inte förmår att ta emot ett litet land som hanterar sina statsfinanser ansvarsfullt. Det skulle med andra ord innebära att man hängde upp en skylt på dörren till euroområdet, med texten: "Klubben stängd på grund av totalrenovering." Men vad skulle detta sända ut för budskap till nya medlemsstater som mitt eget land, Lettland, som genomför ett IMF-program och har en fast växelkurs mot euron – och som, för att kunna införa euron, devalverar sin ekonomi på ett sätt som orsakar tvåsiffriga BNP-minskningar och exceptionellt hög arbetslöshet? Budskapet skulle tydas så här: Varför ska vi till varje pris betala tillbaka den privata sektorns upplåning med en hög växelkurs för vår nationella valuta, när skulderna består av eurodenominerade lån som beviljats av banker i EU, med exempelvis fastigheter som säkerhet? Tack ska ni ha.

David Casa (PPE). – (EN) Herr talman! År 2008 var ett ödesår för ekonomin i EU och faktiskt också i hela världen. Året präglades av stor osäkerhet om krisens omfattning, som föreföll att växa sig allt större.

Det rådde också stor osäkerhet om hur lång tid det skulle ta för EU:s ekonomier att återhämta sig, och om vilka verktyg som borde användas för att främja en sådan återhämtning.

Det var inget enkelt år för ECB, som konfronterades med en rad utmaningar. Under 2008 samarbetade ECB med andra större centralbanker för att genomföra samordnade åtgärder för att tillhandahålla rikligt med kortfristig likviditet till banksektorn. ECB sätt att arbeta fick utomordentligt goda resultat.

Jag måste i det här sammanhanget ansluta mig till min kollegas slutsats om ECB:s prestationer. Jag håller med om att 2008 var ett ödesår och att de ansvariga visade sig vuxna denna situation. Föredraganden är bekymrad över att affärsbankerna inte har låtit konsumenterna få del av räntesänkningarna. Jag instämmer delvis i detta och anser att det behöver granskas närmare – kom ihåg det, herr Trichet.

På det hela taget anser jag att detta är ett synnerligen välbalanserat betänkande och att min kollega från Malta, Edward Scicluna, har gjort ett förträffligt arbete.

Pervenche Berès (S&D). – (FR) Herr talman! Tyvärr kan ordförande Jean-Claude Juncker inte infinna sig som han brukar, eftersom han har fått förhinder. Det är givetvis väldigt tråkigt att höra.

Vi har här två mycket bra betänkanden som gör det möjligt för oss att fördjupa diskussionen i en för euroområdet kritisk stund.

Edward Sciclunas betänkande ger oss fast mark under fötterna när det gäller flera punkter i debatten, framför allt beträffande hur vi ska gå tillväga när Jean-Claude Trichets efterträdare utses. Den monetära dialogen är ett viktigt moment i demokratiskt avseende, men också när det gäller ECB:s funktionssätt och styrning.

I vår vän Sven Giegold's betänkande ställs ett antal frågor till er, herr Rehn, som berör ert ansvarsområde och inte ECB:s.

Beträffande euroområdets funktionssätt finns det en risk för att vår sociala modell raseras. När er företrädare Joaquin Almunia utvärderade de tio åren med euroområdet, var det en sak som stack i ögonen, nämligen att utvecklingen för euroområdets medlemsstater skiljer sig alltmer. Så är läget i dag, och detta är något som till och med fördragets och stabilitets- och tillväxtpaktens författare underskattade. Det är detta som vi har att ta hänsyn till.

Det finns två orsaker till att vi behöver beakta detta. För det första måste vi inse att hållbara offentliga finanser är ett centralt, men otillräckligt, inslag. När medlemsstaterna konfronteras med nationella ansvarsområden är de inte särskilt villiga att genomföra straffåtgärder, och därför finns det brister i deras samordning och samarbete. Det är denna anda som vi behöver mobilisera. Detta är den mirakelmedicin som vi behöver.

Den andra pelare som vi inte får bortse ifrån, och inte klarar oss utan, är den skattemässiga harmoniseringen. Som ni vet beklagar jag ur den synvinkeln djupt att strategin "EU 2020" inte ens nämner det pågående arbetet med att harmonisera skattebasen vid företagsbeskattning, som vi definitivt behöver fullfölja med all kraft.

Sari Essayah (PPE). – (FI) Herr talman! I den finansiella krisens spår har ländernas statsskulder vuxit snabbt, även om många nu börjar stänga kranarna för sina återhämtningsåtgärder.

Efter att ha hanterat en akut ekonomisk kris, behöver vi inrikta oss intensivt på den långsiktiga och allvarliga obalansen i de offentliga finanserna.

Förvisso har stabilitets- och tillväxtpakten funnits, men problemet är ju att medlemsstaterna inte har rättat sig efter den. Därför har vi nu akuta statsfinansiella underskott att åtgärda. Det har uppmärksamats att Grekland har lämnat in ett felaktigt statistiskt underlag, men problemets kärna är att den ekonomiska politiken har missköts.

När tillväxten är långsam, befolkningen blir allt äldre och läget på arbetsmarknaden endast förbättras långsamt ställs vi politiker inför mycket svåra beslut. Det finns ett begränsat antal botemedel för offentliga finanser: att öka skatteintäkterna, att sätta fart på den ekonomiska tillväxten eller att skära ned utgifterna.

När vi söker efter botemedel är det viktigaste för oss hur hållbara statsfinanserna och budgetunderskottet är. Hållbarhetsunderskottet avspeglar hur mycket skatteuttaget behöver öka eller utgiftsnivån sänkas för att statsfinanserna ska bli långsiktigt hållbara. För att åstadkomma balans behöver vi även i fortsättningen inse att vi ådrar oss nya skulder i den takt som motsvarar ränteläget minus BNP-tillväxten. Den åldrande befolkningen medför kraftigt ökade kostnader för pensioner och vård under kommande år. För att stärka statsfinansernas intäktssida är det helt avgörande att ha tillväxt och sysselsättning, att öka den offentliga sektorns produktivitet och att genomföra strukturåtgärder som bland annat sörjer för hållbara pensionssystem.

På längre sikt blir högre födelsetal och förebyggande hälsovård mycket viktiga för att få balans i statsfinanserna. Nu, mitt under den ekonomiska krisen, har vi efterlyst en bättre statsfinansiell samordning, och jag skulle vilja fråga kommissionsledamot Olli Rehn hur han avser att åstadkomma detta. Jag anser emellertid att den ekonomiska krisen inte får utnyttjas som en nödutgång för medlemsstater som inte vill få sina ekonomier under kontroll. Vi måste helt enkelt iakttä strikt budgetdisciplin i våra offentliga finanser.

Olle Ludvigsson (S&D). - Herr talman! Jag skulle vilja lyfta fram tre huvudpunkter i de betänkanden vi diskuterar.

För det första bör vi inte ägna debatten om offentliga finanser enbart åt besparingsfrågor. Vi måste även fokusera på vad vi kan göra för att få igång tillväxten och bekämpa arbetslösheten. I många länder krävs nedskärningar i de offentliga utgifterna. Men samtidigt är det också viktigt att öka intäkterna via positiv tillväxt, genom att fler människor arbetar och betalar skatt.

För det andra uppskattar jag att Edward Scicluna i sitt betänkande tar upp frågan om ökad insyn i finanssektorn. Här återstår mycket att göra. Öppenhet är inte bara ett utmärkt sätt att motverka ett skadligt riskbeteende på finansmarknaden. Ökad öppenhet är dessutom nödvändigt för att tillsynen ska bli effektiv och för att de offentliga finansiella institutionerna ska få allmänhetens förtroende, vilket är enormt viktigt.

ECB bör gå före på detta område och omgående förbättra insynen i sitt arbete. Ett bra första steg vore att börja offentliggöra protokollen från ECB-rådets sammanträden. Insyn bör även vara en central princip vid inrättandet av den europeiska systemrisknämnden, ESRB. För att systemrisknämndens rekommendationer ska få genomslag bör huvudregeln vara att de ska vara offentliga.

För det tredje gläder jag mig åt att Sven Giegold i sitt betänkande betonar vikten av att även i kristider ha ett tydligt miljö- och klimatperspektiv. Vi får inte låta finanskrisen sakta ner den gröna omställningen av ekonomin. I stället bör vi främja den ekonomiska återhämtningen genom att satsa på förnybara energikällor, miljövänliga transportsystem samt utveckling av grön teknologi. Enbart genom sådana satsningar kan vi skapa tillväxt som är hållbar på längre sikt.

Frank Engel (PPE). – (FR) Herr talman! År 2009 var tveklöst det svåraste året för euron sedan den infördes, men samtidigt det år som den gjort mest nytta. Utan euron hade ett ömsesidigt devalveringskrig utbrutit i EU med anledning av krisen. Instabila valutor kunde ha undergrävt EU:s politiska sammanhållning under 2009.

Tack vare euron har vi sluppit att ansättas av fortsatt obalans för växelkurser och monetär politik. Men hur länge varar detta? I dag är det vår fromma förhoppning att EU:s valuta ska förvaltas på ett bättre sätt – att förvaltningen blir återhållsammare, synligare och snabbare i vändningarna.

Faktum är att ländernas försök att rycka till sig makten över eurons spelregler inte på något sätt bidrar till att ge EU en sund ekonomisk och monetär styrning. Det krävs solidaritet för att vi ska kunna få bukt med den spekulationsaktivitet som Grekland i dag har fallit offer för, och som när som helst kan drabba andra länder i euroområdet.

Solidaritet går hand i hand med soliditet – men marknaden för statsobligationer är ett känsligt kapitel. Den politiska håglösheten de senaste veckorna har inte bara skadat Grekland, utan allvarligt rubbat förtroendet för euron. Om de länder som är i riskzonen inte får hjälp, undergrävs den monetära stabiliteten i hela euroområdet.

Låt oss se bortom krissituationerna och ge euron de verktyg som den behöver. Det krävs en samordnad obligationsmarknad i EU, så att vi slipper de flaskhalsar som uppstår då alltför många länders statsobligationer förfaller på en gång. Utanför euroområdet behöver vi vara företrädare på alla nivåer och i alla organ, även i internationella finansiella institutioner. Varför är eurogruppens ordförande inte medlem av G20?

Vi måste också ha förståelse för att de nya medlemsstaterna snarast vill inträda i euroområdet. Vi ska inte vara småaktiga, utan ge dem ett entusiastiskt välkomnande. Att intrigera för att utesluta enskilda euroländer betyder att man slutar att sträva efter ett EU som står starkt i världen. I samband med euroområdets utvidgning måste de verktyg införas som krävs för att åstadkomma en ekonomisk union värd namnet: budgetpolitisk samordning och politisk harmonisering på det ekonomiska och skattemässiga området. Det priset får vi betala om vi vill att det ska gå bra för euron även i framtiden.

Czesław Adam Siekierski (PPE). – (PL) Herr talman! En kris är en sjukdom som vanligtvis inte bara resulterar i en återhämtning, utan som också stärker och skapar motståndsmekanismer. Den kan också leda till det som brukar kallas för komplikationer, och kan till och med orsaka vissa typer av bestående försvagningar av kroppen. Låt oss reflektera över hur denna sjukdom, som vi kallar krisen, uppstod.

I de flesta fall är en sjukdom en följd av de olika sätt på vilka vi försummar våra kroppar, eller så har den ett externt ursprung. Orsaken till denna kris var en verksamhet som stred mot marknadens principer, nämligen spekulativ verksamhet. Marknaden själv kan inte tillbakavisa, motarbeta eller begränsa dessa faktorer om det inte finns någon lämplig övervakning och kontroll av hur processerna fortskrider, i synnerhet i situationer som är atypiska för marknaden. Hittills har finansmarknaderna övervakats och kontrollerats av framför allt statliga och nationella institutioner. Globaliseringen har lett till etablerandet av internationella finansinstitut

och en global finansmarknad. Däremot har det inte etablerats några lämpliga internationella, regionala eller – i vårt fall – EU-institutioner för att övervaka och kontrollera dessa marknader.

Marknaden styrs inte av värderingar, utan framför allt av behovet att uppnå vinst till vilket pris som helst. Krisen inleddes inte 2008 i och med finansmarknadernas kollaps, utan 2007, i och med krisen på livsmedelsmarknaderna, samt genom att man underminerade energimarknaderna, som kontrolleras med politiska instrument. Situationen i EU är en beklaglig följd av att man inte har iakttagit de universellt upprättade och accepterade principerna om stabilitets- och tillväxtpakten.

Det är synd att varningarna från kommissionen varit alltför milda. Vissa medlemsstater har i högre utsträckning tillåtit slippa undan, eftersom de ändå inte skulle ha låtit kommissionen eller någon annan läxa upp dem. Vissa medlemsstater har betett sig som barn, och försökt dölja sina förseelser. Detta slags beteende kan inte utgöra grunden för unionen eller vår integration. Det är viktigt att erkänna de misstag som har gjorts, att upplysa våra medborgare, be dem om ursäkt samt be om deras förståelse och samarbete när vi tar oss ur krisen.

Vi måste vidta åtgärder så att kostnaderna för krisen inte drabbar de svagaste och fattigaste. EU:s solidaritet kräver att vi också stöder de länder som har drabbats hårdast av krisen. En återhämtning kommer inte utifrån, om inte kroken eller staten tar upp kampen.

Othmar Karas (PPE). – (DE) Herr talman, mina damer och herrar, herr Trichet! Jag vill tacka er så mycket, inte bara för det ni har gjort under de senaste åren utan också för ert tillvägagångssätt under de senaste veckorna. Ni har agerat kompetent, självständigt och konsekvent. Ni och er personal har haft en lugnande inverkan under dessa svåra tider.

Herr Rehn! Ni har gjort några mycket uppmuntrande uttalanden under de senaste dagarna. Vi bör göra allt som står i vår makt för att fortsätta på den väg som ni har slagit in på.

Euron är en stabiliserande kraft även under kristider. Vi måste göra slut på myten om att euron och stabilitets- och tillväxtpakten är orsakerna till de problem som Grekland och andra länder har erfarit. I förra veckan sade den grekiske premiärminister klart och tydligt här i parlamentet att euron inte bär skulden. Tvärtom är den en del av lösningen. Det kan inte ske några reformer utan euron. Utan euron kan det inte heller ske några lämpliga restriktioner i fråga om de målsättningar som vi själva kan fastställa. Vi får inte försvaga euron om de länder som är drabbade känner att euron snarare skyddar än försvagar dem.

Jag vill också tillägga att Grekland inte tigger om pengar, vilket är det intryck som ofta ges av dagspressen. Det skulle vara positivt om flera medlemmar i rådet slutade att fokusera på den allmänna opinionen på den inrikespolitiska fronten när de talar om detta ämne, och i stället samarbetade med oss för att hitta gemensamma europeiska lösningar. Grekland kan inte beviljas bidrag, men landet vill ha stöd för att genomföra sina reformer och sin sparplan. Europeiska centralbankens ordförande Jean-Claude Trichet har också klart och tydligt uppgett vad som är möjligt inom ramen för en trestegsplan och vilka åtgärder som kan vidtas. Ingen har påstått att det inte finns något att göra.

Vi har en monetär union, men vi har inte någon ekonomisk union. För att uppnå en ekonomisk union behöver vi snarare en politisk vilja från medlemsstaterna än råd. En ekonomisk union omfattar en samordning av budgetpolitiken, en harmonisering av skatterna och en samordning av utbildningspolitik, ekonomisk politik och socialpolitik. Det är detta vi uppmanar medlemsstaterna att göra och vi förväntar oss att de visar engagemang. Vi måste fortsätta på denna väg för eurons skull.

Danuta Jazłowiecka (PPE). – (PL) Herr talman! Förra året var ett ytterst turbulent år för euroområdet. Det började med att Slovakien anslöt sig till eurogruppen, och slutade med väldiga ekonomiska och finansiella problem i Grekland. Under denna period har världen genomlevt den största finanskrisen på årtal.

Diskussioner pågår för närvarande om hur man ska hantera de nya utmaningarna, vilken riktning den globala ekonomin bör ta och vilken EU:s politik bör vara. Den resolution som vi behandlar just nu är en del av denna debatt. Jag vill fästa uppmärksamheten på en av dess aspekter.

Den ekonomiska krisen, problemen i Grekland och den aktuella debatten om stöd till Grekland visar att klyftan mellan det nya och det gamla Europa fortfarande är en realitet. I fredags hänvisade kommissionens ordförande José Manuel Barroso till idén om att inrätta en stödmekanism för de länder i euroområdet som brottas med finansiella problem. Enligt kommissionens ordförande borde de principer och villkor som skulle styra användningen av detta instrument fastställas uteslutande av euroområdets medlemsländer.

Jag vill ta tillfället i akt att i denna debatt ge mitt starka stöd till ståndpunkten från Janusz Lewandowski, kommissionsledamot med ansvar för ekonomisk planering och budget, och professor Jan Rostowski, tillika Polens finansminister. Jag vill ansluta mig till deras appell, och också till ståndpunkten hos flera ledamotskolleger, om att alla medlemsstater, däribland de som befinner sig utanför euroområdet, nu bör delta aktivt i åtgärderna för att stärka euroområdet och skapa stödinstrument för dess medlemmar. Polen, som är ett av länderna utanför euroområdet, kommer snart att anta den gemensamma valutan, och vi vill i dag delta i ansvaret för eurogruppens framtida utformning. Låt oss därför inte utesluta de nya medlemsstaterna från en sådan viktig debatt. Vi har haft en slogan om "EU i två hastigheter". Låt oss nu inte dela upp EU i ett EU inom euroområdet och ett EU utanför euroområdet, eftersom vi är en enhetlig union.

Slutligen vill jag ge mitt helhjärtade stöd till resolutionens samtliga delar, där man uppmanar Europeiska centralbanken, kommissionen och eurogruppens medlemsländer att stödja processen för euroområdets utvidgning – en utvidgning som grundar sig på nuvarande kriterier. Jag vill också tacka ECB:s ordförande Jean-Claude Trichet för hans utmärkta arbete, särskilt under detta år, som har varit så svårt för EU.

Alajos Mészáros (PPE). – (HU) Jag är tacksam mot kommissionsledamoten, ECB:s ordförande och föredraganden för att ha uppvisat ett sådant öppet och ytterst professionellt sätt att gripa sig an detta problem, som allvarligt oroar oss. Det är definitivt alarmerande att arbetslösheten och statsskulden, trots alla våra ansträngningar, fortsätter att stiga i nästan alla EU:s medlemsstater. Mitt hemland Slovakien är inget undantag från den regeln. Arbetslösheten har stigit till över 13 procent. Slovakien var den senaste stat som anslöt sig till euroområdet den 1 januari 2009, och detta har haft positiva efterverkningar, såväl på ekonomin som på de politiska och sociala områdena. Den stora majoriteten av befolkningen är fortfarande positivt inställda till euron. Vi anser därför att det är viktigt att upprätthålla eurons styrka och prestige. Parlamentet måste hjälpa kommissionen och ECB i deras insatser för att undvika att denna strävan misslyckas. Det första som bör göras är att föra EU-ekonomins integration till en högre och mer hållbar nivå. Detta är emellertid en strategisk fråga, där rådets övertygade stöd är oundgängligt.

Zigmantas Balčytis (S&D). – (LT) Vägen ut ur denna komplicerade ekonomiska och finansiella kris var inte så effektiv som vi hade hoppats. När krisen bröt ut var medlemsstaternas stödprogram till bankerna inte samordnade enligt några gemensamma villkor som fastslagits på EU-nivå, och vissa banker har utnyttjat extra medel som tilldelats från Europeiska centralbanken för att täcka sina förluster. Stödet till ekonomisk verksamhet, i synnerhet för små och medelstora företag, var inte heller samordnat. Följderna av dessa insatser är tydliga: När små och medelstora företag inte fick lån från bankerna i tid gick ett stort antal av dem omkull. Det var lättare för länderna i euroområdet att övervinna svårigheterna eftersom Europeiska centralbanken garanterade att tillhandahålla dem likviditet. Om vi tror på den europeiska solidariteten, om vi verkar på en öppen marknad med samma konkurrensvillkor och huvudmålet är att snarast möjligt ta sig ur denna komplicerade situation anser jag att ECB borde ha garanterat och bör garantera tillhandahållande av likviditet till de medlemsstater utanför euroområdet som drabbats särskilt hårt av denna kris.

Andrew Henry William Brons (NI). – (EN) Herr talman! Föredraganden Edward Scicluna sade att ECB har försökt att öka likviditeten, men att likviditet inte har vidarebefordrats från bankerna till deras kunder. Detta stämmer, såväl utanför som inom euroområdet.

Mitt parti gläds över att Storbritannien fortfarande står utanför euroområdet. Ett lands valuta måste återspegla den egna ekonomins tillstånd och behov, och inte 27 olika ekonomiers genomsnittliga behov. Att behålla vår egen valuta är emellertid bara en del av svaret. Det centrala problemet är att skapande och förmedling av kredit ligger i händerna på de privata företagen – de kommersiella bankerna – och detta gäller såväl utanför som inom euroområdet.

Den kreditskapande uppgiften – i själva verket att öka likviditeten – måste upphöra att ligga i händerna på de privata företagen. Befogenheten att kunna spendera mer, när så behövs – vare sig det handlar om att fördela befintlig eller förestående tillväxt eller att finansiera stora infrastrukturprojekt – måste skapas av staten och spenderas för att spridas, inte skapas av bankerna och lånas ut för att spridas.

Petru Constantin Luhan (PPE). – (RO) Under denna kris har vi kunnat se att de fluktuationer som utlösts av ränte- och valutakurserna har kolliderat med den gemensamma valutan, vilket troligtvis har skyddat euroområdet.

Den gemensamma valutan har inte inneburit en lösning på alla de interna och externa obalanser som har förekommit. Men de fördelar som har skapats genom att nationella finansinstitut har fått tillgång till Europeiska centralbankens likviditet och undanröjandet av risken för valutakursfluktuationer har ökat intresset för euron hos de medlemsstater som befinner sig utanför euroområdet.

De insatser som gjorts av dessa stater för att förbättra de egna ekonomierna och den egna skattepolitiken för att kunna anta den gemensamma valutan bör välkomnas. Jag uppmanar kommissionen och ECB att snarast möjligt uppmuntra en fortsatt utvidgning av euroområdet för att ge dem bättre skydd mot effekterna av den ekonomiska och finansiella krisen.

Karin Kadenbach (S&D). – (DE) Herr talman, herr Trichet! Jag vill tacka er så mycket för den del i betänkandet där man varnar för orimliga lönesänkningar i syfte att minska underskotten, eftersom låga inkomster resulterar i en sjunkande ekonomisk tillväxt. Jag vill tacka er för detta avsnitt, för jag anser att detta inte bara sänker den ekonomiska tillväxten och minskar EU:s konkurrenskraft, utan att det också begränsar EU-medborgarnas möjligheter att delta fullt ut i samhället.

Det är avgörande för oss att utarbeta vår budget i enlighet med riktlinjerna, men det är också viktigt för medlemsstaterna att det finns manöverutrymme i ett ekonomiskt och socialt sammanhang. Om vi får ett EU där det inte längre sker några investeringar i utbildning, hälsa och forskning så kommer vi också att få ett EU som är instabilt och som saknar möjlighet att konkurrera med den övriga världen. Dessa grupper, som inte bär ansvaret för krisen, får inte bli de som tvingas bära kostnaderna. Om vi inte investerar i människor kommer vi inte att ha någon framtid i EU. Därför efterlyser jag ökad tonvikt på den sociala aspekten i framtiden.

Angelika Werthmann (NI). – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Den nuvarande ekonomiska och finansiella krisen, som också är en strukturell kris, tvingar oss att genomföra långsiktiga kontroller och att lägga fram försiktiga budgetar. Globaliseringen driver euroområdet att spela en effektiv roll på det finanspolitiska området. Detta får emellertid inte ske på bekostnad av de vanliga medborgarna, och jag vill påminna valla om att det krävs försiktighet och ansvarstagande.

Jean-Claude Trichet, ordförande för Europeiska centralbanken. – (FR) Herr talman! Jag måste säga att jag har talat inför parlamentet i sex och ett halvt års tid nu, och detta är första gången som jag har noterat så många tal, så många analyser och så många förslag.

Jag är mycket imponerad över denna stora mängd uttalanden som vi just har lyssnat till, och även mycket imponerad över den mångfald av åsikter som har förts fram.

Jag ska försöka, om möjligt, att sammanfatta mina viktigaste punkter efter att ha lyssnat till dessa kommentarer som var både intressanta och relevanta, och som Europeiska centralbanken givetvis kommer att fästa stor vikt vid.

(EN) Först och främst vill jag säga att jag har hört mycket om de utmaningar som ECB står inför, men också att man har berömt ECB för att ha reagerat i realtid under mycket svåra förhållanden. Jag anser att mina kolleger och jag har försökt göra vårt bästa under mycket exceptionella förhållanden, de värsta sedan andra världskriget, och det skulle förmodligen ha varit de värsta sedan första världskriget om vi inte hade agerat omgående.

Dessa utmaningar har berört alla. Många av er har sagt att utmaningarna berört andra centralbanker i Europa och i övriga världen. Så vi har alla varit tvungna att leva upp till ett enormt ansvar, och jag instämmer till fullo med dem som har sagt att vi inte kan säga att de svåra tiderna är över. Vi har inte lämnat de svåra tiderna bakom oss. Vi kommer inte att låta verksamheten fortsätta som vanligt. Vi är tvungna att vara ytterst uppmärksamma.

Jag förstod också viken när det gällde tillväxten och sysselsättningen, där parlamentets budskap var mycket kraftfullt. Jag håller fullständigt med om detta. Genom att åstadkomma stabilitet, genom att vara trovärdiga när det gäller att åstadkomma stabilitet på medellång och lång sikt anser vi att vi bidrar till en hållbar tillväxt och till att skapa hållbara arbetstillfällen. Men ni vet att vårt budskap gäller strukturreformer, som är absolut avgörande för att öka EU:s tillväxtpotential och skapa arbetstillfällen.

Ett starkt budskap från er, och som vi helt och hållet delar i ECB – och jag vill inte svara i kommissionsledamotens ställe – är att styrningen av EU:s 27 medlemsländer, och styrningen av de 16 medlemsländerna i euroområdet är en viktig faktor. Vi efterlyser högsta grad av ansvarighet från länderna. Vare sig det är EU:s 27 medlemsländer eller euroområdets 16 medlemsländer uppmanar vi dem att utöva sitt ansvar, och hålla uppsikt över varandra. Vi behöver absolut ett fullständigt och komplett genomförande av stabilitets- och tillväxtpakten. Övervakning av skattepolitiken är en central aspekt av EMU, och jag ska också tillägga övervakning och genomförande av strukturreformer, samt övervakning av utvecklingen av

de olika ekonomiernas konkurrenskraft i fråga om kostnader, i synnerhet för euroområdet medlemsländer. Detta är en huvudfråga.

Jag vill inte uttala mig närmare om Grekland och de olika frågor som står på spel. Jag har redan haft tillfälle att besvara flera frågor i utskottet för ekonomi och valutafrågor och inför parlamentet. Låt mig bara säga att Grekland har en förebild, och denna förebild är Irland. Irland hade ett ytterst svårt problem – som en av ledamöterna tog upp här – och Irland tog tidigt problemet på stort allvar, med en utomordentlig beslutsamhet, yrkesmässighet och förmåga, och detta har erkänts av alla. Jag vill betona detta. Jag upprepar därför att ECB:s bedömning av de nya åtgärder som har vidtagits av den grekiska regeringen är att de är övertygande, och även modiga.

Några ord om situationen på lång sikt inom euroområdet. Under de kommande 10 eller 20 åren kommer vi att åstadkomma prisstabilitet i enlighet med den definition vi har tillämpat sedan eurons tillkomst. Ni kan lita på oss. Vi kan bevisa det. Detta är ingen teori. Det är fakta, det är statistik.

(FR) Och jag vill betona att alla medlemsländer i euroområdet känner till att den genomsnittliga inflationen i euroområdet kommer att vara mindre än, eller nära, 2 procent på medellång och lång sikt. De måste dra slutsatser av detta nationellt. De gynnas av att tillhöra euroområdet. De bör inte placera sig i ett nationellt sammanhang, uttryckt i nationell inflation, eftersom det skulle vara långt ifrån det vi garanterar, för att det är vad som begärs av oss, för vi är trogna vårt ansvar och det är ett bidrag till EU:s välbefinnande och stabilitet.

Låt mig – om möjligt med ett par ord – avrunda med frågan om öppenhet. Såsom jag ofta har sagt till er parlamentsledamöter, är vi de som är mest öppna för insyn i världen med anledning av det omedelbara offentliggörandet av våra undersökningar, det inledande uttalandet. Vi är de som är mest öppna för insyn i världen mot bakgrund av den presskonferens som hålls omedelbart efter ECB-rådets möten.

(EN) Det enda undantag där detta beslut inte gäller, och vi har en god anledning, är att vi inte ger ut namnen på dem som röstar för det ena eller det andra, för vi anser att vårt budskap är att vi inte är en samling individer. Vi är ett kollegium. ECB-rådet är den relevanta enheten. Det är ECB-rådet som räknas.

Jag har redan sagt att det inte handlar om att verksamheten ska pågå som vanligt, utan vi behöver absolut reformera finansmarknaderna grundligt, för att vara förvissade om att vi inte utlöser en ny kris av den typ som vi just stått inför.

En sista punkt om Polen och Ungern: En ledamot nämnde Polen och Ungern, och påpekade att de inte behandlas som sig bör av ECB. Jag tror inte att ledamoten är så välinformerad. Jag skulle uppmuntra henne att vända sig till de nationella centralbankerna i de två länderna, och det kommer då att visa sig att ECB har ett mycket nära samarbete med dessa två centralbanker, vilket gynnar oss alla.

Olli Rehn, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! För det första vill jag tacka ledamöterna för en mycket seriös och givande debatt. Jag har lyssnat på era åsikter mycket noga. Av åsikterna drar jag slutsatsen att det finns ett mycket starkt och brett stöd för en effektiv förstärkning av den ekonomiska styrningen i euroområdet och i EU i stort.

Enligt min uppfattning har dagens debatt utgjort en mycket värdefull och värdig bakgrund till dagens och morgondagens möte i Europeiska rådet. Jag välkomnar också möjligheten att inom kort fortsätta diskussionerna om ekonomisk styrning i utskottet för ekonomi och valutafrågor, företrädesvis snarast möjligt efter påskuppehållet. Jag skulle vilja samråda med er och inom kort gå vidare med konkreta förslag.

Det finns två huvudsakliga handlingslinjer för att förstärka den ekonomiska styrningen. För det första kommer hörnstenen att vara en verkligt trovärdig och bättre förebyggande skatte- och budgetmässig kontroll. Denna bör vara starkare och mer noggrann, och också omfatta halvtidsöversynen av budgetpolitiken. Man bör också använda sig av rekommendationer och, vid behov, varningar till medlemsstaterna.

Den andra byggstenen kommer att bestå av en mer effektivt förebyggande och mer systematisk och noggrann övervakning av makroekonomiska obalanser och skillnader när det gäller konkurrenskraft mellan medlemsstaterna i euroområdet och i EU. Bindande politiska rekommendationer kommer också att användas i detta hänseende. Detta behövs för att förhindra en allt större obalans. Det är självklart att de mest trängande och brådskande behoven utan tvivel finns i de länder som har stora underskott och svag konkurrenskraft – inte bara i Grekland, men givetvis med början i Grekland.

Det är lika självklart att vi med detta inte menar att någon skulle försvaga exportresultaten i länder som för närvarande har överskott i bytesbalansen. Med andra ord är syftet inte att få Bayern München att spela sämre

mot Olympic Lyon utan att förbättra både konkurrenskraften för export där så behövs och den inhemska efterfrågan där så behövs och är möjligt. Det innebär att både Bayern München och Olympic Lyon skulle spela bättre som europeiska lag genom att förstärka såväl den offensiva som den defensiva strategin.

Det är vad euroområdet – och, när allt kommer omkring, EU – handlar om.

Edward Scicluna, föredragande. – (EN) Herr talman! Jag vill först ta upp några punkter. Jag vill ta tillfället i akt och tacka ECB för samarbetet och för tillgängligheten när det gäller att besvara mina olika frågor. För det andra vill jag tacka mina kolleger skuggföredragandena för deras gemensamma lagarbete för att enas om ändringsförslag till detta betänkande, och således öka enigheten kring betänkandet.

Vi har sett att den senaste konjunkturnedgången har visat sig bli en utmaning. Spänningarna i euroområdet är emellertid inte nya, utan väl kända. Vi vet att vi ännu inte utgör något optimalt valutaområde. Därför bör vi vara innovativa. Vi är tvungna att följa förnuftiga ekonomiska principer och politik. Dessa måste givetvis vara utformade i enlighet med EU:s principer för social sammanhållning.

Vissa observatörer har hävdat att ECB inte kan hjälpa Grekland, eftersom detta är förbjudet enligt regeln om "no bail-out" i artikel 103 i EU-fördraget. Det är likväl en sak att genomföra en stödåtgärd ("bail-out"), och något helt annat att tillhandahålla tillfälligt ekonomiskt stöd.

Vi vet att vi har flera alternativ att välja emellan. Vissa kan genomföras på kort sikt och andra på medellång sikt. Som mina kolleger före mig påpekade, och som européer, ser vi alla upp till euron och vill att den ska lyckas. Vi kan få den att lyckas, så låt oss alla – parlamentet, kommissionen, rådet och Europeiska centralbanken – slå våra huvuden ihop och hitta en framgångsrik väg framåt.

Slutligen är vi tvungna att återupprätta allmänhetens förtroende för finansinstituten genom åtgärder som omfattar ökad insyn, bättre riskhantering och vederbörlig reglering. Vi måste se till att en kris av denna omfattning inte inträffar igen.

Sven Giegold, föredragande. – (EN) Herr talman! Med anledning av debatten vill jag göra tre snabba påpekanden.

För det första, och när det gäller de olika ståndpunkterna här i parlamentet, delar vi inte samma åsikt i frågan om obalanser. Det finns olikheter som är mycket tydliga, och jag anser att vi bör vara mycket försiktiga.

Jag vill i synnerhet vända mig till er, herr Trichet och herr Rehn, och uppmana er att inte blunda med ena ögat, för det centrala problemet som vi i princip är överens om är att kostnaderna bör öka i enlighet med inflationsmålet plus produktiviteten. Vissa länder har haft kostnadsökningar som har varit alltför höga, och det är bra att ni agerar.

Det finns å andra sidan flera länder som använder skattepolitik och lönesättningsåtgärder för att garantera att de håller sig under tröskelvärdet. Om ni inte agerar i dessa fall – och jag vet att vissa i Ekofinrådet inte håller med om detta tillvägagångssätt – kommer vi att antända euroområdets ekonomiska grund, och det är väldigt farligt. Jag uppmanar er att inte blunda med ena ögat, och jag säger detsamma till mina kolleger.

Se på Grekland, och det stabilitetsprogram som lovordades. Jag vill understryka att Grekland har ett allvarligt problem, och jag hänvisar till det jag hörde under mitt besök i landet i förra veckan.

De flesta i Grekland anser att många människor, under de senaste tio eller tjugo åren, har blivit mycket rika under omständigheter som inte varit rättvisa. Även om ni lovordar de irländska insatserna kan ni inte jämföra dem med situationen i Grekland. Människor i Grekland anser att de inte ska lida för omständigheter som de inte själva har orsakat.

Därför uppmanar jag er, herr Rehn, att även utöva påtryckningar på den grekiska regeringen om att ta allvarligt på de olagliga rikedomar som tidigare har ackumulerats. Annars kommer programmet inte att godtas, och det kommer också att misslyckas av ekonomiska skäl. Vi är tvungna att se till att programmet är socialt rättvist, vilket det ännu inte är.

Talmannen. – Debatten är avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum torsdagen den 25 mars 2010.

Skriftliga förklaringar (artikel 149)

Cristian Silviu Buşoi (ALDE), skriftlig. – (EN) Det finns lärdomar att dra av den nuvarande krisen i euroområdet. Den ekonomiska krisen är orsaken till svårigheterna i euroområdet, men jag anser att det också finns strukturella svagheter med EMU, som vi bör åtgärda för att undvika framtida kriser. För att ECB ska kunna vidta effektiva åtgärder för att stödja sysselsättningen och tillväxten måste vi tillhandahålla de nödvändiga verktygen. ECB har inte samma verktyg som USA:s centralbank, vilket är skälet till att den inte kan föra en aktiv valutapolitik till stöd för tillväxten. ECB är bunden av sitt huvudmål om att garantera prisstabilitet, vilket hindrar den från att effektivt stimulera tillväxt. Jag anser också att vi behöver en ökad samordning av den ekonomiska politiken och skattepolitiken, så att vi undviker olyckliga situationer som den i Grekland. En bättre samordning skulle stärka euroområdets stabilitet. Stabilitets- och tillväxtpakten måste respekteras strikt, men jag anser att den bör revideras. Dess förebyggande gren borde förstärkas. Den straffande grenen är inte effektiv eftersom de avgifter som ska betalas bara ökar budgetunderskotten och förhindrar att reglerna efterlevs. Sanktionerna bör dessutom inte beslutas av rådet, eftersom medlemsstaterna alltid kommer att vara ovilliga att straffa varandra.

Tunne Kelam (PPE), skriftlig. – (EN) Vi bör utgå från ett centralt faktum, dvs. att euron, under den mest allvarliga finanskris som EU har erfarit, har varit ett ankare av stabilitet och trovärdighet. Utan euroområdets funktion skulle krisen ha övervunnits i en mycket mer långsam och ojämn takt. Detta gäller också för de medlemsstater som ännu inte har anslutit sig till euroområdet. Nu är det särskilt viktigt att inse att den europeiska gemensamma valutan har ett gemensamt värde som varje medlem i euroområdet bär ett individuellt ansvar för. Det finns en allmän överenskommelse om att finanskrisen var en logisk följd av en allmänt spridd värderingskris.

De som har anslutit sig till euroområdet förväntas bära ett större ansvar när det gäller att balansera sina utgifter och inkomster. Det finns ingen mening med att inta rollen av förmenta offer för finansiella spekulationer eller ekonomisk maffia. Nästan alla EU-ekonomier har brutit mot principerna om en sund och balanserad skattepolitik. Den lärdom som kan dras är att vi behöver mycket strängare övervakning och bättre samordning av skattepolitiken tillsammans med inrättandet av en europeisk valutafond. Men först av allt måste varje medlemsland i euroområdet slå av på takten när det gäller att leva på bekostnad av morgondagen.

Jaromír Kohlíček (GUE/NGL), skriftlig. – (CS) Europeiska centralbanken har ända från starten varit föremål för ständig kritik från vänstern och inte bara från EU-håll. Det främsta föremålet för denna berättigade kritik är bankens mål. Eftersom bankens främsta mål är att se till att inflationen inte överstiger 2 procent och att budgetunderskottet i EU:s medlemsstater inte överstiger 3 procent av BNP, är allting naturligtvis väl i tillväxttider, när arbetslösheten "minskar av sig själv", bankernas likviditet "säkras av sig själv" och ECB kan "pressa regeringarna" i enskilda medlemsstater att minska sina skulder. Så fort en ekonomisk kris bryter ut blir det dock en helt annan historia. Den centrala finansinstitutionens illa formulerade mål leder till stora avsteg från de mål som är nödvändiga. I betänkandet, som går ut på att bedöma ECB:s årsrapport och insatser i samband med lösandet av finanskrisen, insisterar man ändå på dessa illa formulerade huvudmål. I betänkandet hävdas också bland annat att man måste dra ner på stimulanspaketen och sluta säkra bankernas likviditet, vilket var de främsta så kallade okonventionella åtgärderna för att komma ur krisen. Betänkandet tar inte alls upp det kritiska finansiella tillståndet i åtminstone fem EU-stater, och författarna verkar helt likgiltiga inför den dramatiska ökningen av arbetslösheten. Allt detta bekräftar bara hur skadligt Europeiska centralbankens nuvarande koncept är. Betänkandet måste därför förkastas.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) Läget är allvarligt för Europeiska unionen som helhet och för euron i synnerhet. Grekland är konkursmässigt, Spanien och Portugal har också problem. Situationens allvar leder till ständigt nya förslag. Å ena sidan talar man om att ge den europeiska valutafonden omfattande interventionsbefogenheter. Å andra sidan vill kommissionens ledamot med ansvar för ekonomiska och monetära frågor, Olli Rehn, att Bryssel ska vara involverat i medlemsstaternas budgetplanering. EU vill uppenbarligen utnyttja krisen för att beröva medlemsstaterna deras finansiella självständighet, ett av de sista kärnområden där de fortfarande har kvar sin nationella suveränitet. Ytterligare ett stort steg mot en centralstyrd europeisk superstat kommer dock inte att lösa de nuvarande problemen. Tvärtom kommer det att förvärpa dem ytterligare. Den alarmerande situation som den monetära unionen befinner sig i och det faktum att euron har blivit en högriskvaluta beror på att länder som Tyskland, Nederländerna och Österrike, å ena sidan, har fösts ihop med länder som Grekland, Italien och Spanien, å den andra sidan. Man har medvetet ignorerat de skillnader som faktiskt finns mellan deras ekonomiska utveckling och den kultur som ligger till grund för deras finanspolitik. Dessa historiska skillnader gäller inte bara ekonomin, och de måste beaktas i stället för att man som nu ytterligare stramar åt de befintliga centraliserande begränsningarna av EU:s nationella stater.

Franz Obermayr (NI), *skriftlig*. – (DE) När det gäller Europeiska centralbankens årsrapport vill jag belysa den oroväckande förändringen av finanspolitiken som hittills har resulterat i att alldeles för många US-dollar har trycks upp utan att det tillnärmelsevis finns täckning för värdet. Föreanta staternas pågående eller kommande devalvering av dollarn till följd av detta, som en del av valutareformprogrammet, kommer att få en allvarlig negativ effekt på EU:s marknad. För att undvika denna risk bör Europeiska centralbanken och andra EU-institutioner bör allvarligt överväga att växla ifrån US-dollar som nyckelvaluta. Euron är mycket starkare, och välkända ekonomer som nobelprisvinnaren Joseph Stiglitz har sagt att dollarns ledande roll ligger bakom många finansiella kriser. Europeiska unionen bör sluta upp med att frivilligt exponera sig för USA:s finanspolitiska problem.

Kristiina Ojula (ALDE), *skriftlig*. – (ET) Herr talman! Skuldkrisen i Grekland har väckt frågor om vår förmåga att upprätthålla stabiliteten i euroområdet. Jag är övertygad om att den gemensamma valutans styrka kan garanteras om de regler vi har enats om följs i alla enskilda medlemsstater. Det har påpekats att fler medlemsstater än Grekland kan förvänta sig allvarliga finansiella problem. Utöver de kraftiga statsskulderna har en del medlemsstaters offentliga utgifter också nått upp till nästan farliga nivåer, något som Europeiska centralbanken uttryckte farhågor om redan för ett par år sedan. Euron är ett ankare som medlemsstaternas ekonomier är bundna vid. Det är oacceptabelt att någon medlemsstat vidtar åtgärder som kan försvaga euron. Det är mycket viktigt att varje land uppfyller de villkor som satts upp för euroområdet. Samtidigt stöder jag en gemensam strategi för att hitta lösningar, bland annat genom att sätta ihop ett stödpaket för Grekland, skärpa reglerna för den gemensamma valutan och genom att genomföra en striktare kontroll. Inrättandet av en europeisk valutafond, en tanke som väcktes i samband med Greklands krisen, är en strategi som kan förebygga eventuella problem, men vi får inte glömma faktorerna på andra sidan Atlanten som verkar på en globaliserad investeringsmarknad och som med nödvändighet påverkar euroområdet. Det är därför tydligt att vi på nationell nivå härnäst bör koncentrera oss mer på att skapa lagstiftning som kan skydda euron från inflytandet från farliga faktorer både inom EU och utanför.

4. Det andra europeiska toppmötet om romer (ingivna resolutionsförslag): se protokollet

ORDFÖRANDESKAP: VIDAL-QUADRAS

Vice talman

Bruno Gollnisch (NI). – (FR) Herr talman! Genom en dom av den 19 mars har EG-domstolen just förklarat att en majoritet i parlamentet har brutit mot en tydlig rättspraxis genom att vägra försvara min immunitet på grundval av artikel 10 i det internationella protokollet, vilket begärdes av mina utländska kolleger under ledning av Luca Romagnoli.

Denna begäran gjordes när jag drabbades av våldsam politisk, yrkesmässig och rättslig förföljelse för brottet att ha sagt till journalister som intervjuade mig om revisionism och andra världskrigets historia att dessa frågor var en sak för historiker att debattera. Detta står i punkt 108 i domen.

Domstolen anger att eftersom syftet med protokollet är att ge Europaparlamentets ledamöter rättigheter har parlamentet genom att underlåta att avge ett utslag på grundval av artikel 10 överträtt rättspraxis på ett tillräckligt tydligt sätt.

Det är riktigt att domstolen har avslagit mitt yrkande om skadestånd, eftersom den anser att den franska appellationsdomstolen och dess 11 domare har funnit mig helt och definitivt oskyldig. Följaktligen anser den att jag inte längre kan hävda att jag lidit skada. Faktum kvarstår att domstolen beordrar parlamentet att betala två tredjedelar av rättegångskostnaderna. Domen utgör därför ett svidande fördömande av den partisanteknik som berövat mig min parlamentariska immunitet.

Under press har föredraganden tagit till ett fult processtrick. Detta beslut blir ett prejudikat som Europaparlamentets ledamöter från den nationella högern, vilkas yttrandefrihet ständigt attackeras, kommer att kunna dra fördel av i framtiden.

5. Justering av protokollet från föregående sammanträde: se protokollet

6. Omröstning

Talmannen. – Nästa punkt är omröstningen.

(För omröstningsresultat och andra uppgifter som rör omröstningen: se protokollet.)

6.1. Upprättande av en förteckning över tredjeländer och delar av tredjeländer, och om villkor angående djurhälsa, folkhälsa och veterinärintyg, för import till gemenskapen av vissa levande djur och färskt kött (A7-0018/2010, Jo Leinen)

6.2. Utnyttjande av Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter: Litauen/Möbeltillverkning (A7-0047/2010, Barbara Matera)

6.3. Utnyttjande av Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter: Litauen/Beklädnadsbranschen (A7-0048/2010, Barbara Matera)

6.4. Betänkande om den årliga bedömningen av euroområdet 2009 och de offentliga finanserna (A7-0031/2010, Sven Giegold)

6.5. Utnämning av vice ordförande för Europeiska centralbanken (A7-0059/2010, Sharon Bowles)

6.6. Nominering av en ledamot av revisionsrätten - Milan Martin Cvikl (SL) (A7-0046/2010, Inés Ayala Sender)

6.7. Nominering av en ledamot av revisionsrätten - Rasa Budbergyte (LT) (A7-0039/2010, Inés Ayala Sender)

6.8. Nominering av en ledamot av revisionsrätten - Kersti Kaljulaid (EE) (A7-0045/2010, Inés Ayala Sender)

6.9. Nominering av en ledamot av revisionsrätten - Igors Ludboržs (LV) (A7-0040/2010, Inés Ayala Sender)

6.10. Nominering av en ledamot av revisionsrätten - Szabolcs Fazakas (HU) (A7-0038/2010, Inés Ayala Sender)

6.11. Nominering av en ledamot av revisionsrätten - Ladislav Balko (SK) (A7-0037/2010, Inés Ayala Sender)

6.12. Nominering av en ledamot av revisionsrätten - Louis Galea (MT) (A7-0042/2010, Inés Ayala Sender)

6.13. Nominering av en ledamot av revisionsrätten - Augustyn Kubik (PL) (A7-0041/2010, Inés Ayala Sender)

6.14. Nominering av en ledamot av revisionsrätten - Jan Kinšt (CZ) (A7-0044/2010, Inés Ayala Sender)

6.15. Nominering av en ledamot av revisionsrätten - Eoin O'Shea (IE) (A7-0043/2010, Inés Ayala Sender)

6.16. Rekommendation till rådet om FN:s generalförsamlings 65:e session (A7-0049/2010, Alexander Graf Lambsdorff)

6.17. Det andra europeiska toppmötet om romer

- Före omröstningen:

Jean Lambert, för Verts/ALE-gruppen. – (EN) Herr talman! Jag har ett muntligt ändringsförslag i syfte att lägga till en punkt 7a (ny). Den finns med på omröstningslistan och har, vad jag förstår, stöd från de politiska grupper som undertecknat resolutionen. Den blir konsekvensen av punkt 7.

Den nya punkt 7a får följande lydelse: "Europaparlamentet uppmanar återigen kommissionen att upprätta en fullständig europeisk strategi för inklusion av romerna, som instrument för att bekämpa socialt utanförskap och diskriminering av romerna i Europa".

(Det muntliga ändringsförslaget beaktades.)

- Före omröstningen om ändringsförslag 1:

Cornelia Ernst, för GUE/NGL-gruppen. – (DE) Tack så mycket, herr talman! Vi har två muntliga ändringsförslag varav det ena är ett förslag till ändring av ändringsförslaget. Jag ska presentera båda. Vi vill att orden "rådet och" ska strykas. Resultatet av den ändring som diskuteras skulle då bli:

(EN) "Europaparlamentet uppmanar medlemstaterna att avhålla sig från tvångsrepatriering av minoriteter om de hotas av hemlöshet och diskriminering inom områdena utbildning, socialt skydd och sysselsättning när de har tvångsrepatrierats."

(Det muntliga ändringsförslaget beaktades inte.)

- Före omröstningen om punkt 18:

Hannes Swoboda, för S&D-gruppen. – (DE) Herr talman! Vi har förkastat ett tidigare ändringsförslag på grund av det något för starka ordvalet. Det finns dock ett problem med vissa länder dit romer repatrieras och där levnadsvillkoren gör det omöjligt för dem att leva i frihet och säkerhet med mänsklig värdighet.

Vår ordalydelse är mer återhållsam, bland annat eftersom vi har sett att man i vissa länder missbrukar liberaliseringen av viseringsreglerna för asylansökan utan att förhandskraven är uppfyllda. Vår text skulle lyda:

(EN) ... till länder på västra Balkan "där de kan hotas av hemlöshet och diskriminering inom områdena utbildning, socialt skydd och sysselsättning".

(DE) Jag hoppas att de ledamöter som förkastade det andra ändringsförslaget kan rösta för detta och godta den mer återhållsamma lydelsen.

(Det muntliga ändringsförslaget beaktades.)

6.18. Kodexen om Schengengränserna avseende övervakningen av de yttre sjögränserna

- Före omröstningen om resolutionsförslaget:

Michael Cashman (S&D). – (EN) Herr talman! Jag vill bara låta parlamentet veta att jag var den ursprungliga föredraganden för beslutet om Frontex och jag rekommenderade att vi skulle anta det på grund av de exceptionella åtgärder som krävs vid ingripande och räddningsinsatser till havs, särskilt i södra Medelhavet.

Utskottet backade inte upp mig och jag tog därför bort mitt namn från betänkandet. Jag kommer att rekommendera parlamentet att förkasta den resolution som nu ligger framför oss. Vi behöver en absolut majoritet på 369 röster för att den ska antas, men jag rekommenderar parlamentet att förkasta den resolution som vi nu ska rösta om.

Cecilia Malmström, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Ledamöterna har framför sig ett förslag till beslut om komplettering av kodexen om Schengengränserna avseende övervakningen av de yttre sjögränserna i samband med Frontex insatser till havs.

Detta är ett nödvändigt beslut och det kommer att hjälpa medlemsstaterna och Frontex att förvalta våra yttre sjögränser mer effektivt. Som ni vet kommer antalet fartyg snart att börja öka igen, som alltid så här års i Medelhavet.

Förslaget innehåller en rad mycket viktiga principer och förtydliganden av de regler som gränsvakterna måste tillämpa vid övervakningen av sjögränserna, exempelvis principen om "non-refoulement" och skyldigheten att behandla utsatta personer och ensamkommande barn med särskild omsorg.

Det klargör också vilken typ av hjälp som ska ges personer i sjönöd och var räddade personer ska sättas i land.

Många här i kammaren har i flera år efterfrågat dessa principer och regler, och nu finns de äntligen inom räckhåll. De ändringar vi föreslår kommer också att minska risken för att liv ska gå till spillo i Medelhavet genom att de gör operationerna vid våra sjögränser effektivare.

Utkastet till beslut är resultatet av hårda och långa diskussioner med medlemsstaterna och experter från till exempel FN:s flyktingkommissariat och Internationella organisationen för migration.

Beslutet kommer att ge institutionerna ett bättre ramverk för en ordentlig övervakning av dessa operationer, där betydande EU-medel är involverade.

När det gäller den rättsliga aspekterna på förslaget har kommissionen valt artikel 12 i kodexen om Schengengränserna som rättslig grund eftersom reglerna gäller gränsövervakning under Frontex-operationer och inte gränskontroller som jag tror hävdas i parlamentets rättsliga yttrande.

På begäran av en del parlamentsledamöter har kommissionen undersökt alternativa tekniska lösningar som skulle göra det möjligt att för det första inte börja om diskussionerna om själva saken och för det andra att kunna anta tydliga regler för Frontex insatser i sommar. Tyvärr har vi inte kunnat hitta något sådant alternativ, så jag rekommenderar ledamöterna att inte förkasta dessa nya regler som vi väntat så länge på.

Talmannen. – Vi kan inte inleda en debatt om den saken nu, herr Busuttil. Ni får ordet, men vi kan inte inleda en ny debatt.

Simon Busuttil (PPE). – (EN) Herr talman! Vi har nu hört två talare be kammaren förkasta resolutionen, men ingen har talat för att anta den. Jag tycker i rättvisans namn att någon som kan tala för resolutionen och uppmuna ledamöterna att stödja den bör få möjlighet att göra det.

Om jag bara får en minut, så ska jag säga att anledningen till att utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor förkastade dessa regler och därför lade fram den här resolutionen är mycket enkel. Vår rättstjänst har förklarat för oss – inte en gång, utan två gånger – att kommissionen överskrider sina befogenheter genom att lägga fram dessa regler. Därför förkastade vi dem. Vi vill definitivt ha dessa regler – jag kommer själv från ett land som vill ha reglerna – men vi vill inte att kommissionen ska överskrida sina befogenheter. Därför bör vi ge vårt stöd till den här resolutionen.

Michael Cashman (S&D). – (EN) För tydlighetens skull vill jag påpeka att om ni röstar emot detta, stöder ni de åtgärder som möjliggör ingripande till havs. Om ni röstar för den, stöder ni dem inte. Tydligare än så blir det inte.

Talmannen. – Nästa punkt är omröstningen.

6.19. Prioriteringar för budgeten 2011, avsnitt III - kommissionen (A7-0033/2010, Sidonia Elżbieta Jędrzejewska)

7. Välkomsthälsning

Talmannen. – Mina damer och herrar! Jag har den stora glädjen att meddela er att vi inom ramen för vår serie interparlamentariska möten har besök av en delegation från Tuniens parlament under ledning av

Salah Tabarki som är ordförande för det tunisiska representanthusets utskott för politiska frågor, mänskliga rättigheter och utrikesfrågor.

Vi välkomnar Salah Tabarki och de övriga medlemmarna i delegationen. Jag vill understryka den vikt vi fäster vid detta möte, som är det första på fem år.

Parlamentet följer den politiska och ekonomiska utvecklingen i Tunisien med stort intresse, eftersom vi i Europeiska unionen är landets största handelspartner. De förbindelser ni kommer att upprätta med Europaparlamentets delegation för förbindelserna med Maghrebländerna kommer att förse er med en adekvat institutionell ram för dialogen om frågor av ömsesidigt intresse i fråga om utvecklingen av demokratin och rättsstatsprincipen.

Vi önskar er därför ett trevligt och givande besök.

8. Omröstning (forts.)

8.1. Budgetriktlinjer: 2011 - övriga avsnitt (A7-0036/2010, Helga Trüpel)

8.2. Kvalitetspolitik för jordbruksprodukter: vilken strategi ska följas (A7-0029/2010, Giancarlo Scottà)

8.3. Effekterna av den globala finansiella och ekonomiska krisen på utvecklingsländerna och utvecklingssamarbetet (A7-0034/2010, Enrique Guerrero Salom)

- Före omröstningen:

Enrique Guerrero Salom, föredragande. – (ES) Herr talman! Jag vill tacka alla som har deltagit i utarbetandet av detta betänkande.

Jag vill bara påpeka att det finns ett muntligt ändringsförslag till punkt 31. Som vi kommit överens om ska jag nu läsa upp den andra delen av den engelska versionen.

(EN) "Parlamentet anser därför att det är lämpligt att undersöka om det är möjligt att ingå en överenskommelse med långivarländerna om ett tillfälligt moratorium eller skuldavskrivning för de fattigaste länderna för att göra det möjligt för dem att genomföra konjunkturutjämnande ekonomiska strategier för att begränsa krisens allvarliga följder. Parlamentet föreslår att ansträngningar görs för att underlätta åtgärder för transparent tvistlösning i skuldfrågor."

Talmannen. – Herr Guerrero, om vi inte har fått fel information gäller det här muntliga ändringsförslaget punkt 34 och inte punkt 31.

(Enrique Guerrero Salom bekräftade att ändringsförslaget gällde den andra delen av punkt 34.)

Då var det klart.

(Omröstningen ägde rum.)

(Det muntliga ändringsförslaget beaktades.)

- Före omröstningen om punkt 22:

Charles Goerens (ALDE). – (FR) Herr talman! Vi har anmält ett muntligt ändringsförslag gällande punkt 22. Jag vill påpeka att punkt 22 gäller global styrning och i synnerhet sammansättningen av G20-gruppen, vilken märkligt nog inte har någon företrädare från de minst utvecklade länderna.

Det muntliga ändringsförslaget syftar till att avhjälpa denna brist och den text jag föreslår parlamentet fyller detta behov.

(Det muntliga ändringsförslaget beaktades.)

- Före omröstningen om punkt 34:

Daniel Cohn-Bendit (Verts/ALE). – (FR) Herr talman! För en stund sedan bad ni oss välkomna Tuniens delegation. Kan ni be den tunisiska delegationen att ingripa för ett frisläppande av Taoufik Ben Brik, en begäran från hela parlamentet?

– Efter slutomröstningen:

Hannes Swoboda (S&D). – (DE) Herr talman! Jag vill ta upp en ordningsfråga. Jag är mycket nöjd med resultatet av omröstningen. Men detta var till största delen ett initiativbetänkande och vi har enats om ett annat förfarande för sådana fall. Nu har vi fått ha en enskild omröstning om ett initiativbetänkande. Vi måste lösa detta för annars kommer vi att ha enskilda omröstningar om alla initiativbetänkanden i framtiden. Skulle ni kunna be utskottet för konstitutionella frågor att klargöra saken? I annat fall kan den tolkning som görs av parlamentets enheter radera hela syftet med reformen.

Talmannen. – Herr Swoboda, det kan ordnas. Det är möjligt att begära delad omröstning, i enlighet med det förfarande som grupperna själva har begärt. I alla händelser kan allt revideras. Det kan revideras i framtiden, men för närvarande är det som det är.

8.4. ECB:s årsrapport för 2008 (A7-0010/2010, Edward Scicluna)

9. Rådets ståndpunkter vid första behandlingen: se protokollet

10. Översändande av texter som antagits under sammanträdesperioden: se protokollet

11. Röstförklaringar

Det andra europeiska toppmötet om romer (RC-B7-0222/2010)

Jaroslav Paška (EFD). – (SK) Europaparlamentets antagna förslag till resolution om det andra europeiska toppmötet om romer skapar nya vägar för att lösa problemen för den romska befolkningen i EU.

Det har visat sig att olika länders individuella försök att integrera romerna i samhället inte har gett tillfredsställande resultat. Det finns många olika orsaker till detta. Jag välkomnar därför Europeiska unionens försök att lösa romernas problem och förbättra integrationen av denna folkgrupp i samhället på ett organiserat sätt.

Nicole Sinclair (NI). – (EN) Herr talman! Trots att jag motsätter mig diskriminering av alla grupper i samhället på vilka grunder den än sker, kan jag inte stödja den här resolutionen. Resolutionen försöker lägga ansvaret för att bekämpa diskriminering på EU, men jag hävdar att attityder och förhållningssätt i medlemsstaterna skiljer sig så mycket åt att minoritetsgruppernas intressen skulle hanteras bättre av medlemsstaterna och framför allt av de medlemsstater som inte delar de tolerans- och jämlikhetsideal som vi briter tar för givna.

Jag känner till exempel till att en italiensk parlamentsledamot, en ledamot av EFD-gruppen, har åtalats för att ha deltagit i en medborgarrazzia där han satte eld på en invandrares tillhörigheter. Detta är oacceptabelt. Ni bör inte associera det brittiska folket med sådana beteenden genom att antyda att minoritetsgrupper i vårt land behöver samma skyddsnivåer som den stackaren jag just berättade om.

Frank Vanhecke (NI). – (NL) Herr talman! Det är faktiskt så att den som förnekar ett problem och förnekar sanningen uppenbarligen inte kommer att kunna lösa problemet. Så är det bara. Det är något vi borde tänka på i samband med vår resolution om romerna i Europa, som är ett dokument fullt av politiskt korrekt nonsens. Vi kommer inte att kunna finna eller erbjuda en enda lösning, eftersom vi förnekar problemet. Vi borde först och främst uppmärksamma att vi faktiskt står inför enorma problem med ett stort antal romer som står helt utanför vårt samhälle och som ofta bär ansvaret för mycket allvarliga brott, stora som små. Många värden och normer eller bristen på dessa som omfattar romska samhällen stämmer dåligt överens med de värden och normer vi vill ska respekteras i våra europeiska länder. Det jag vill säga kanske låter lite partiskt, men den resolution vi just har antagit är mycket mer partisk i motsatt riktning. I vilket fall som helst anser jag att varje medlemsstat borde ha rätt att bestämma hur detta mycket allvarliga problem ska hanteras.

Philip Claeys (NI). – (NL) Herr talman! Detta betänkande är ytterst politiskt korrekt. Det är det slags betänkande som parlamentet verkar ha tagit patent på. Romernas ekonomiska och sociala underläge har återigen tillskrivits så kallad intolerans och diskriminering. Om vi bara föreskriver nya kvoter och otydliga lagar och om vi bara vrider på pengakranen igen kommer allt att bli bra.

Erfarenheten från Nederländerna har självklart tydligt visat att majoriteten av den romska folkgruppen vägrar att anpassa sig och integreras vad vi än gör. Det är inte vårt fel, utan den romska folkgruppens fel att romerna har oproportionerligt höga siffror i brottstatistiken. Deras värden och normer står direkt i strid mot våra egna. Jag motsätter mig alla europeiska försök att lägga sig i den här frågan och jag vill upprepa att alla medlemsstater har rätt att flytta människor från sitt territorium som systematiskt vägrar att anpassa sig och som tar sin tillflykt till brottsliga beteenden.

Betänkande: Jędrzejewska (A7-0033/2010)

Radvilė Morkūnaitė-Mikulėnienė (PPE). – (LT) Jag röstade för resolutionen om prioriteringar för budgeten 2011 av många skäl, men främst på grund av den uppmärksamade ungdomsarbetslösheten. Den nuvarande ekonomiska och sociala situationen i många EU-länder kräver ett särskilt sätt att hantera den ökande klyftan mellan ungdomen och arbetsmarknaden, även om man har insett att satsningen på unga människor och utbildning är en investering i framtiden. Erfarenheten visar att unga människor under en ekonomisk nedgångsperiod hellre stannar i utbildningssystemet eller påbörjar studier än att börja leta efter arbete. Vi kan se liknande tendenser i våra länder nu. Därför skulle jag vilja påstå att de planerade åtgärderna för en aktivare arbetsmarknad och för att skapa sammanhållning utbildningssystemet är mycket viktiga. Utvecklingen av entreprenörskap och särskilda program är ytterst nödvändiga antingen vi talar om "Erasmus första jobb" eller andra åtgärder. Jag hoppas verkligen att EU har tillräcklig politisk vilja, så att man inte bara godkänner ytterst viktiga dokument, utan även genomför dem.

Frank Vanhecke (NI). – (NL) Herr talman! Jag röstade mot detta betänkande främst på grund av att jag inte alls samtycker till de prioriteringar som parlamentet har föreslagit för kommissionen, inklusive harmoniseringen av invandringspolitik. Jag vet vad detta betyder. Att harmonisera invandringspolitik i alla medlemsstater framförs som en tydlig prioritering. Det samtycker jag inte till.

Jag röstade dock mot betänkandet först och främst på grund av att det redan har klargjort mycket tydligt att parlamentet inte eftersträvar en välbehövlig bantning av byråkratin i EU. Men det behövs. Vi bör grundligt överväga att avskaffa alla typer av institutioner och myndigheter som praktiskt taget är eller alltid har varit överflödiga. I stället kräver parlamentet ännu fler så kallade decentraliserade myndigheter. Här vill jag bara upprepa att vi enligt min mening redan har för många sådana. Det finns några som borde avskaffas innan vi skapar en ny. Jag tänker på Regionkommittén, byrån för grundläggande rättigheter och Europeiska jämställdhetsinstitutet. Hur mycket kostar de våra skattebetalare och vad gör de egentligen för nytta?

Betänkande: Trüpel (A7-0036/2010)

Vito Bonsignore (PPE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! I extraordinära tider som de vi lever i nu, måste vi anta extraordinära åtgärder.

Nästa års budget får inte utarbetas som om tiderna vore helt normala. Tyvärr är den ekonomiska krisen inte över ännu och det kan vi inte bortse ifrån. Min grupp och jag röstade för budgetprioriteringarna i dag, men inom den närmaste framtiden har vi den politiska skyldigheten att fatta viktigare beslut.

Vi måste överväga att reformera unionens budget, så att EU är i stånd att styra den ekonomiska politiken på ett lämpligare sätt. En helt genomförd inre marknad, mer resurser för forskning och infrastruktur, mer investeringar i säkerhet och familjer måste vara de kommande målen. Annars riskerar vi ännu försiktigare åtgärder av medlemsstaterna.

Sammanfattningsvis måste vi vara mer EU-inriktade och mindre nationalistiska och utforma en verklig EU-politik.

Daniel Hannan (ECR). – (ES) Herr talman! Jag vill bara säga att jag är glad över att än en gång se er som talman.

(EN) Mark Twain konstaterade att om man bara har en hammare ser allt till slut ut som spikar.

Europeiska unionen är mycket bra på att spendera pengar – på att spendera andra människors pengar. Jag tror det var Milton Friedman som sade att det finns två typer av pengar i världen: det finns dina pengar och

det finns mina pengar. Vi är mycket försiktigare med de senare än med de förra. Det förklarar vad som händer i EU i dag.

Alla medlemsstater letar efter sätt att minska budgeten. I Grekland har man föreslagit en minskning av den offentliga sektorn på omkring tio procent och i Irland på mer än sju procent. Tyskland funderar på att höja pensionsåldern och Spanien – det land ni kommer från – strävar efter besparingar på två procent av BNP. Men vår budget här i EU fortsätter obevekligen att öka. Varför? Anledningen är att det inte finns någon koppling i EU mellan beskattning, representation och utgifter. Det finns alltså inga externa tvingande band från skattebetalarna.

Det var för mycket utgifter som orsakade krisen i världen – för mycket utgifter från privatpersoner, för mycket utgifter från företag och för mycket utgifter från regeringar. I stället för att spendera dessa miljarder på att ytterligare öka skulden, borde vi ha betalat tillbaka pengarna till folket i form av skattelättnader. Tänk vilken stimulanseffekt det skulle ha varit.

Betänkande: Scottà (A7-0029/2010)

Miroslav Mikolášik (PPE). – (SK) Europeiska jordbruksprodukter uppfyller världens högsta kvalitetsnormer, något som förstås borde göra dem mer konkurrenskraftiga på de internationella marknaderna.

EU-medborgare och skarpsynta konsumenter måste därför informeras utförligt om deras fördelar. Det är först och främst viktigt att lyfta fram det faktum att europeiska produkter inte bara uppfyller stränga hygien-, säkerhets- och veterinärstandarder, utan att de även följer principerna om hållbar utveckling, förebyggande av klimatförändringar, biologisk mångfald och djurvelfärd. Jag stöder därför till fullo införandet av en europeisk kvalitetslogotyp för produkter som kommer uteslutande från EU. Logotypen erkänner officiellt europeiska lantbrukares insatser och skyddar immateriella rättigheter på internationell nivå. Jag tror fullt och fast på att det kommer att hjälpa många landsbygdsområden som inte har andra utvecklingsmöjligheter.

EU måste ge ekonomiskt stöd för att modernisera jordbruksföretag och utveckla mikroföretag framför allt i landsbygdsområden, för att uppnå jordbruksprodukter av hög kvalitet med hjälp av unionen.

Radvilė Morkūnaitė-Mikulėnienė (PPE). – (LT) Jag röstade för detta dokument, eftersom jag anser att ett ekologiskt och rent jordbruk är vår framtid och att vi måste främja det. Vi måste även främja människors intresse för ekologiska jordbruk och ekologiska produkter, både på EU-nivå och i medlemsstaterna. Å andra sidan får vi inte ha alltför bråttom med att lagligförklara genetiskt modifierade organismer, när vi arbetar med att garantera och främja ekologiska jordbruk. Vissa länder har föregått med gott exempel genom att strikt begränsa odlingar av genetiskt modifierade organismer kring ekologiska jordbruk. Det måste finnas en tydlig skiljelinje. Konsumenterna måste också förses med all information och resultat från vetenskaplig forskning kopplad till genetiskt modifierade organismer och hur genetiskt modifierat foder påverkar miljön och människors hälsa utan att dölja någonting för dem. Bara då kan vi skapa en verklig gemensam marknad för ekologiska produkter, som är mycket viktig för hela vår tillvaro.

Alfredo Antoniozzi (PPE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Först skulle jag vilja tacka Giancarlo Scottà för det arbete han har lagt ned på detta betänkande.

Jag anser att Europeiska unionen bör prioritera skyddet och stärkandet av en kvalitetspolitik för våra jordbruksmetoder, eftersom detta involverar och är förenat med flera centrala frågor på EU-nivå, såsom ökat konsumentskydd, stöd för små och medelstora företag, bevarandet av det kulturella och traditionella arvet i många EU-regioner och europeiska livsmedelsproducenters konkurrenskraft på global nivå.

Det är av dessa skäl jag röstade för betänkandet.

Jan Březina (PPE). – (CS) Jag uppskattar att man i betänkandet om en kvalitetspolitik för jordbruksprodukter knyter an till de åtgärder som vidtagits tidigare för att stärka vår kvalitetspolitik. Jag anser att det är delvis fördelaktigt att utveckla ett system med geografiska beteckningar och ursprungs-beteckningar samtidigt som man behåller krävande kriterier för att uppnå skyddet. Jag samtycker till bevarandet av instrumentet för att garantera traditionella specialiteter, med förbehållet att registreringsreglerna bör förenklas. Med tanke på att det innebär en lägre skyddsstandard utan att det krävs att specifika geografiska egenskaper för produkter ska påvisas, ser jag ingen anledning till varför behandlingen av ansökningarna ska ta lika lång tid som för geografiska beteckningar och ursprungs-beteckningar.

Jag anser att det finns en svag punkt i de nuvarande metoderna, och det är kommissionens befogenhet att efter eget gottfinnande avvisa ansökningar som man anser är ofullständiga. Detta görs ofta slumpmässigt

och godtyckligt utan kunskap om produktens specifika egenskaper och det geografiska området. Det är också nödvändigt att vidta åtgärder mot kringgåendet av tidsfrister i registreringsprocessen genom att kommissionen kommer med fler och fler anmärkningar och kompletterande frågor.

Diane Dodds (NI). – (EN) Herr talman! Jag vill också tacka Giancarlo Scottà för hans arbete i detta viktiga betänkande.

Jag vill särskilt peka på ändringsförslag 4, där parlamentet kräver att så mycket information som möjligt ska göras tillgänglig för konsumenten. Man stöder även införandet av heltäckande och bindande regler för märkning med produktionsplats.

Detta är lovvärda syften, men jag anser att ändringsförslaget är alltför restriktivt och att det kanske skulle fungera bättre som frivillig information.

I Nordirland förlitar vi oss i hög grad på möjligheten att exportera produkter till resten av Storbritannien och andra europeiska länder. Detta ändringsförslag kan påverka Nordirlands möjlighet att sälja produkter på vissa marknader där det för närvarande inte finns några svårigheter. Jag anser att det är viktigt att nya märkningar inte skapar hinder som försvårar handeln mellan olika medlemsstater.

Ändringsförslag 4 utgör vissa svårigheter, men jag erkänner samtidigt det viktiga arbetet i betänkandet och vikten av att producera säkra produkter som kan spåras och som håller hög kvalitet.

Vito Bonsignore (PPE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Med denna omröstning har vi gett oss själva ett verktyg som vi kan använda för att skydda konsumenterna och skapa ordentligt mervärde för jordbruksprodukter. Och det är ett mål vi har försökt uppnå länge.

Från och med i dag måste ursprunget märkas tydligt på etiketten till köttprodukter, mejeriprodukter, frukt och grönsaker, fågel och andra förädlade produkter med bara en ingrediens. När det gäller djur måste platsen där livsmedlet är producerat endast anges som en enda definierad plats om djuren har fötts, uppfötts och slaktats i samma land.

Detta är en åtgärd som ger vederbörligt erkännande till jordbruksproducenter och till dem som förädlar jordbruksprodukter. Vi har visat att Europaparlamentet endast har ett mål när det gäller åtgärder kring jordbrukslivsmedel och det är att se till att konsumenterna har enkel tillgång till information av hög kvalitet.

Vi har gjort ett gott arbete. Jag lyckönskar ledamöterna som har arbetat med detta dokument.

Syed Kamall (ECR). – (EN) Herr talman! I princip ser jag inga problem med förslaget om kvalitetslogotyper. Vi ser kvalitetslogotyper på flera områden. De får bara inte användas som en ursäkt för att åsidosätta konsumenternas valmöjligheter.

Vi bör inte kasta bort livsmedel som inte uppfyller vissa storleksrestriktioner eller estetiska restriktioner. Vi kastar massor av livsmedel – 30 procent av de europeiska jordbruksprodukterna går till spillo för att de inte uppfyller de stränga EU-normerna.

Vi bör inte heller använda våra kvalitetsnormer som en ursäkt för att förbjuda import från jordbrukare i utvecklingsländer, för då störtar vi dessa jordbrukare i fattigdom. När jordbrukarna har tvingats ut i fattigdom skänker vi sedan våra skattebetalares pengar till de korrumperade regeringarna.

I stället för kvalitetsmärkningar och gester av det här slaget borde vi lita på marknaden, vi borde lita på konsumenterna och vi borde lita på folket.

Betänkande: Guerrero Salom (A7-0034/2010)

Miroslav Mikolášik (PPE). – (SK) Jag röstade mot betänkandet. I detta initiativbetänkande främjar EU återigen sitt eget koncept med så kallade reproduktiva och sexuella rättigheter som det tvingar på människor i utvecklingsländerna, precis som det ofta görs i andra betänkan.

Det måste klargöras en gång för alla att detta begrepp inkluderar abort som en familjeplaneringsmetod enligt Världshälsoorganisationens definition. Mänskligt liv är heligt från befruktningen till den naturliga döden och därför kunde jag inte stödja detta betänkande. Å andra sidan innehåller det goda idéer som självklart kan hjälpa människor i utvecklingsländer, och det stämmer att hundratals miljoner människor i utvecklingsländerna ställs inför följderna av ökande priser på basprodukter och livsmedel, vilket innebär ett överlevnadsproblem. Jag blir förskräckt över uppskattningarna från internationella ekonomiska institutioner

om att de miljarder människor som redan finns på jorden kommer att öka med hundratals miljoner mer och att barnadödligheten i Afrika söder om Sahara kommer att öka med mellan 30 000 och 50 000.

Joe Higgins (GUE/NGL). – (GA) Herr talman! Jag röstade för betänkandet om effekterna av den globala finansiella och ekonomiska krisen på utvecklingsländerna och utvecklingssamarbetet. Även om betänkandet inte ger ett tillräckligt genomgripande svar på fattiga länders problem, kan vi samtidigt samtycka till många av de saker som tas upp.

Det är de fattiga människorna och de fattiga länderna som lider mest till följd av den ekonomiska krisen. Vi borde ge dem all hjälp vi kan i fråga om offentliga investeringar, framför allt i dessa länder. Men det måste också påpekas att de handelsavtal EU har med fattiga länder inte är direkt gynnsamma för dem. Det är de stora europeiska företagen som drar fördel av avtalen. Små producenter, små jordbrukare och arbetstagare får inget utbyte av dem och därför måste vi förändra vårt sätt att arbeta med dessa länder.

Diane Dodds (NI). – (EN) Herr talman! Jag röstade mot punkt 7 i betänkandet. Det oroar mig att återigen se parlamentet använda ett betänkande av det här slaget för att i hemlighet införa rätten till abort och även kopplingen mellan sexuell och reproduktiv hälsa till folkhälsan i utvecklingsländerna.

Det är inte rätt plats att avgöra om tillgång till abort är en rättighet eller inte. Det är ett ämne som de nationella regeringarna bör lagstifta om. Jag och det stora flertalet av mina väljare i Nordirland tror fullt och fast på det ofödda barnets rätt att leva.

Frank Vanhecke (NI). – (NL) Herr talman! Från parlamentets sida bör vi tänka två gånger innan vi lägger fram förslag. Vi bör lägga fram politiska förslag för att lösa problem, inte förvärra dem. När det gäller utvecklingsstöd finns det många viktiga undersökningar som faktiskt har visat att om man beviljar utvecklingsstöd på ett alltför automatiserat sätt kommer det undantagslöst att leda till fördröjningar av ekonomiska reformer och därmed till fördröjningar av möjligheterna till ekonomisk tillväxt i utvecklingsländerna. Trots detta utgår vi i parlamentet ifrån trossatsen eller det så kallade axiomet om att beviljandet av mer utvecklingsstöd i första hand kommer att få de afrikanska länderna på fötter. Trots enorma tillskott av utvecklingsstöd under så många decennier finns det tyvärr inga tydliga bevis som motsäger åsikten att de flesta afrikanska länder faktiskt har det betydligt värre i dag än de hade omedelbart efter avkoloniseringen. Det var det första jag ville ta upp.

Jag kommer mycket kort att ta upp en fråga till. Det är självklart sant som betänkandet hävdar att utvecklingsländerna undergrävs ytterligare av kompetensflykt. Men varför håller vi då fortfarande fast vid blåkortet, som förvärrar problemet ytterligare?

Anna Záborská (PPE). – (SK) Jag kan inte förstå varför reproduktiv hälsa återigen har tagits med i ett betänkande om den globala finansiella och ekonomiska krisen för utvecklingsländerna och utvecklingssamarbetet.

Organisationer för reproduktiv hälsovård stöder abort som ett av sätten att kontrollera födelsetalen. Denna verksamhet finansieras också på EU-nivå med skattepengar från medborgare som är abortmotståndare och som är engagerade i att skydda liv. I årtionden har internationella institutioner framfört sin åsikt om att födelsekontroll är ett sätt att bekämpa fattigdom, men utvecklingsländerna lever fortfarande i yttersta fattigdom. Enligt min mening slösar EU bort finansiella resurser på födelsekontroll som inte löser fattigdomsproblemet. Jag värder livet och jag respekterar också subsidiaritetsprincipen i förbindelserna med utvecklingsländer. Därför röstade jag mot punkt 7 och mot hela betänkandet.

Daniel Hannan (ECR). – (EN) Herr talman! Det var förutsebart, kanske till och med ofrånkomligt, att Europeiska unionen skulle utnyttja den finansiella krisen i Grekland för att framföra sina väl förberedda planer på harmonisering av skattepolitiken.

Vi har hört upprepade efterlysningar av ett europeiskt skuldorgan, en europeisk valutafond och alleuropeisk beskattning för att inte behöva vädja till de nationella väljarna om en skuldgaranti.

Herman Van Rompuy och de övriga kommissionsledamöterna instämmer som trogna federalister helt i det argument som framförts av brittiska skeptiker, nämligen att en monetär union inte är möjlig utan en skattemässig och ekonomisk union.

Jag tror att det var John Maynard Keynes som skrev "den som styr valutan styr landet". Jag lovar att detta är den enda gång som jag tänker citera Keynes i välvilliga ordalag.

Låt mig i stället ge er en högre och bättre auktoritet än John Maynard Keynes. Jag hänvisar er till kapitel 22 i Matteusevangeliet. Jag är säker på att ni kommer ihåg det. Vår Herre blir tillfrågad om det är rätt att betala skatter till Rom. Han sade: Varför frestar ni mig, ni hycklare? Låt mig se myntet som man betalar skatt med, då räckte de honom en denar. Och han sade till dem: Vems bild och överskrift är detta? De sade till honom: Kejsarens. Då sade han till dem: Så ge kejsaren det kejsaren tillhör, och Gud det Gud tillhör.

Nu hävdar jag inte att vår Herre stod på den ena eller den andra sidan i diskussionen om euron. Poängen är att när man letar efter den främsta symbolen för världslig makt, det absoluta tecknet för suveränitet, är det myntet! Och som vi har sett har euron lett till gemensamt ekonomiskt styre. Tack och lov var vi förutseende och behöll pundet.

Talmannen. – Herr Hannan! Tack för att ni välsignar förmiddagens sammanträde.

Syed Kamall (ECR). – (EN) Herr talman! När man tittar på detta betänkande ser man många av de gamla utslitna fraserna om hur utvecklingsländerna lider på grund av den ekonomiska krisen. Det finns självklart människor som kommer att lida till följd av den ekonomiska krisen i dessa länder, men ganska ofta är det inte nödvändigtvis de personer som vi vill hjälpa. Ganska ofta är det i stället regeringar som är bekymrade över att deras biståndsbudgetar skärs ned eftersom när de får mindre biståndsmedel är det svårare att hålla korrupta och ineffektiva regeringar kvar vid makten. När jag var i Afrika förra året och talade med många center–högerpolitiker klagade de över att biståndsbudgetarna faktiskt håller kvar korrupta regeringar vid makten och gör det svårare att förbättra den ekonomiska och politiska styrningen i dessa länder.

Men titta på en del av de saker som vi föreslår. Vi talar om mer investeringar i utvecklingsländerna – och det skulle alla instämma i – ändå har vi ett förslag som behandlas i kammaren om direktivet om förvaltning av alternativa investeringsfonder, vilket kommer att minska investeringarna i utvecklingsländerna. Vi talar om att hjälpa jordbrukare i utvecklingsländerna och ändå fortsätter vi till och med i dagens budget att rösta för mer resurser till den gemensamma jordbrukspolitiken som är till så stor skada för jordbrukarnas försörjning i utvecklingsländerna.

Låt oss ta itu med den verkliga orsaken till problemen i dessa länder – dåligt styre och protektionism i EU.

Martin Kastler (PPE). – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Jag röstade mot betänkandet av två skäl. För det första stör det mig att EU har en alltmer splittrad inställning till utvecklingspolitiken och att fler och fler resolutioner och önskemål främjar denna inriktning. För det andra röstade jag mot betänkandet eftersom jag anser att vi gör fel i att försöka påtvinga utvecklingsländerna och tillväxtekonomierna en familjeplaneringspolitik som ett slags kulturell imperialism. Abort är ingen lösning och jag beklagar att vissa ledamöter i Europaparlamentet med en omskrivning hänvisar till "reproduktionsmedicin" när de menar abort. Detta förändrar inte det faktum att abort innebär att döda ett ofött barn. Därför röstade jag mot betänkandet och jag hoppas att vi i framtiden inte kommer att använda samma omskrivningar i varje resolution och initiativbetänkande för att beskriva vissa kulturimperialistiska aspekter.

Nirj Deva (ECR). – (EN) Herr talman! Jag röstade mot betänkandet eftersom det är ett idiotiskt betänkande. Det är ett irrelevant betänkande. Alltså: Alla tillgångar finns på alla börserna i New York, London, Tokyo, Frankfurt osv. Ni kommer nu att kassera in ett kapital på cirka 6 biljoner US-dollar. Om ni säljer alla era utomrättsliga tillgångar, de slumklassade tillgångarna som inte ingår i det rättsliga systemet i utvecklingsländerna får ni 7 biljoner US-dollar. Det finns ganska mycket kapital som väntar i utvecklingsländerna som befinner sig utanför regelverket i dessa länder, från slummen till de miljontals företag som ni ser utmed vägarna som inte ingår i den formella ekonomin.

För det andra om ni frågar hur mycket pengar som kommer från utvecklingsländerna varje år via världens finansiella system är det 800 miljarder US-dollar. Varför arbetar vi inte för att behålla detta kapital i dessa länder och göra dem rikare?

Nej, vad gjorde vi alldeles nyss? Vi röstade för en Tobinskatt för att utöva utpressning på redan försvagade finansiella institutioner i västvärlden och ge pengarna till en massa människor som förmodligen kommer att stjäla dem.

Seán Kelly (PPE). – (EN) Herr talman! Precis som föregående talare hade även jag en invändning mot införandet av punkt 7. Vår grupp gav oss frihet att rösta men vår delegation bestämde sig för att rösta mot därför – såsom andra talare har sagt – att tala om rätten till reproduktiv hälsa är ett annat sätt att säga abort. Om detta är vad som avses bör det sägas klart och tydligt och inte föras in under någon ekonomisk krisplan. Precis som andra talare invände vi mot detta och röstade mot det avsnittet.

Betänkande: Scicluna (A7-0010/2010)

Morten Messerschmidt (EFD). – (DA) Herr talman! Vi i det danska folkpartiet röstade mot betänkandet. Jag vill dock tacka för de många synpunkter som framförs i betänkandet. Jag tänker särskilt på punkt 27, där man mycket ärligt säger att euron givetvis ska leda till ett närmare samarbete om den ekonomiska politiken inom euroområdet. Jag är naturligtvis helt emot detta uttalande, men jag vill tacka för den tydlighet och ärlighet som föredraganden visar när det gäller euron. Euron är således en konstruktion för att skapa större ekonomisk enhetlighet inom EU. Med andra ord ska finanspolitiken, arbetsmarknadspolitiken, strukturpolitiken – alla ekonomiska områden, allting som har betydelse för ekonomin – göras enhetlig. Det är det som vi för närvarande ser i Grekland, där ekonomerna i Frankfurt talar om för grekerna vilket slags ekonomisk politik de ska föra. Detta är vad vi kommer att se om några månader i Spanien och Italien och en hel rad andra länder. Därigenom visar betänkandet med all önskvärd tydlighet varför Danmark – och i synnerhet mitt parti, det danska folkpartiet – vill stå utanför euroområdet. Vi vill själva bestämma om den ekonomiska politik vi ska föra. Det är de danska väljarna och inte ekonomerna i Frankfurt som ska besluta om detta.

Skriftliga röstförklaringar**Betänkande: Leinen (A7-0018/2010)**

Andrew Henry William Brons (NI), skriftlig. – (EN) Vi godkände förslaget att de befintliga bestämmelserna om import av levande djur, kött och köttprodukter ska fortsätta att gälla tills de ersätts av åtgärder som antas inom ramen för det nya regelverket. Vi skulle i och för sig föredra att det var varje medlemsstats lagar i stället för EU-superstatens, men det måste finnas lagstiftning som täcker dessa frågor. Betänkandet innehåller dock också en förteckning över tredjeländer eller delar av länder från vilka medlemsstaterna ska godkänna import av nötkreatur, svin och färskt kött. Detta innebär att Storbritannien får en rättslig skyldighet att tillåta import från dessa länder. Det innebär i sin tur konkurrens för våra jordbrukare och en fortsatt utarmning av suveräniteten. Denna vägning av goda och dåliga förslag ledde till att vi bestämde oss för att avstå från att rösta.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) I artikel 3.1 i rådets direktiv 72/462/EEG av den 12 december 1972 om hälsoproblem och problem som rör veterinärbesiktning vid import från tredje land av nötkreatur, får och getter, svin och färskt kött eller köttprodukter, fastställs att rådet på förslag av kommissionen ska godkänna en förteckning över tredjeländer från vilka medlemsstaterna ska tillåta import av nötkreatur, svin och färskt kött. Även om direktivet har upphävts fortsätter förfarandet och den ovannämnda förteckningen har ändrats under årens lopp. Kommissionen föreslår nu att en förordning ska antas som kodifiera alla relevanta ändringar som genomförts genom åren och som ofta behöver ändras, vilket innebär att den ständigt aktualiseras.

Jag anser att man genom detta förfarande skapar klarhet och överblick, inte bara för medlemsstaterna, där det har förekommit ändringar, utan även för tredjeländer som exporterar de berörda produkterna till EU.

José Manuel Fernandes (PPE), skriftlig. – (PT) Jag välkomnar antagandet av detta betänkande om hälsoproblem och problem som rör veterinärbesiktning vid import från tredjeland av nötkreatur, får och getter, svin och färskt kött eller köttprodukter. Betänkandet bygger på rådets direktiv 72/462/EEG av den 12 december 1972, som har lett till att rådet godkännt en förteckning över tredjeländer från vilka medlemsstaterna ska tillåta import av nötkreatur, svin och färskt kött. Även om direktivet har upphävts fortsätter förfarandet och den ovannämnda förteckningen har ändrats under årens lopp. Kommissionen föreslår nu att en förordning ska antas som kodifierar alla relevanta ändringar som genomförts genom åren och som ofta behöver ändras, vilket innebär att den ständigt aktualiseras.

Jag anser att detta förfarande samt förstärkningen av EU:s allmänna livsmedelssäkerhet innebär ökad klarhet för medlemsstaterna och tredjeländer som exporterar köttprodukter till EU.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) Livsmedelssäkerheten för EU:s befolkning är en grundläggande fråga som vi alla är mycket angelägna om. De hälsopolitiska kriterier som fastställs för import från tredjeländer av vissa levande djur och färskt kött från dessa måste vara mycket strikta och produkterna måste systematiskt övervakas för att kontrollera att kriterierna uppfylls.

Därför är det viktigt att en förteckning upprättas över de tredjeländer som uppfyller kriterierna för djurhälsa, folkhälsa och veterinärintyg, vilket gör att de kan exportera levande djur (nötkreatur, får och getter samt svin) och färskt kött till EU-länderna.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) I det skoningslösa priskrig som pågår för närvarande använder företag upprörande metoder för att förbättra sina vinstmarginaler. Importerat kött säljs som inhemska produkter, ruttet kött saluförs ofta och det finns fall av förfalskad skinka. Nu måste imitationsprodukter tydligt märkas. Obligatorisk märkning av livsmedel som innehåller genetiskt modifierade organismer fick dock inte stöd av majoriteten av ledamöterna trots att EU-medborgarna är mycket kritiska till genetisk modifiering. Det är viktigt att införa bestämmelser om djurhälsa och hygien. Fortfarande har dock frågan om genetisk modifiering inte införts i importbestämmelserna, varför jag avstod från att rösta.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Jag röstade ja i den slutliga omröstningen om resolutionen. Det bör sägas att det har förekommit ett informellt möte med rådet och kommissionen, där det blev uppenbart att parlamentet kan godkänna förslaget. Det utkast till betänkande som Jo Leinen lade fram för omröstning ersätter förslaget i kommissionens meddelande och de ändringsförslag som lagts fram i utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet. Rådet har redan gått med på att godkänna parlamentets ståndpunkt. Därför kan ett antagande vid första behandlingen förväntas. Vi i gruppen De gröna godkänner detta förfarande.

Róza Gräfin Von Thun Und Hohenstein (PPE), skriftlig. – (PL) Ändringar av lagstiftningen för att förbättra djurens välbefinnande är viktiga och jag är mycket glad över att kommissionen nu inte tänker göra dessa ändringar utan Europaparlamentets medverkan. Jag stöder därför Leinenbetänkandet om förslaget till Europaparlamentets och rådets beslut om att upphäva rådets beslut 79/542/EEG om upprättandet av en förteckning över tredjeländer eller delar av länder och om fastställande av djur- och folkhälsovillkor samt villkor för veterinärintyg vid import till gemenskapen av levande djur och färskt kött från dessa.

Trots att jag inte är ledamot av utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet fortsätter jag att vara engagerad i ändringar av lagstiftningen, särskilt när syftet är att åstadkomma en radikal förbättring av transporten av hästar. Det finns många skäl till detta, men framför allt är det kristen etik som får mig att bry mig om att förbättra livet inte bara för människor utan även för djur och vår naturmiljö. Här kan Europeiska unionen göra mycket.

Betänkande: Matera (A7-0047/2010)

Zigmantas Balčytis (S&D), skriftlig. – (LT) Jag stödde båda betänkandena om tilldelning av medel från Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter till arbetslösa i Litauen. I Litauen har den ekonomiska och finansiella krisen påverkat många olika sektorer och många människor har blivit utan arbete och försörjning. Reglerna för tilldelning av medel från Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter förenklades, med hänsyn till den svåra situationen på arbetsmarknaden och det växande antalet arbetslösa. Därför måste Litauen utforska alla tänkbara möjligheter att erhålla de begärda medlen för att hjälpa så många arbetslösa personer som möjligt. Det är också mycket viktigt att vi ser till att medlen används på ett effektivt sätt och ger verkliga fördelar för människor i Litauen.

Regina Bastos (PPE), skriftlig. – (PT) Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter inrättades 2006 för att ge extra stöd till arbetstagare som drabbas av konsekvenserna av de genomgripande strukturförändringarna i världshandelsmönstret och hjälpa dem att komma ut på arbetsmarknaden igen. Från den 1 maj 2009 utvidgades fondens tillämpningsområde till att omfatta stöd för arbetstagare som sags upp till följd av den globala ekonomiska krisen.

I den rådande allvarliga ekonomiska och finansiella krisen är ökad arbetslöshet en av de viktigaste konsekvenserna. EU måste nu använda alla till buds stående medel för att ta itu med konsekvenserna av krisen, särskilt när det gäller stödet till dem som i sin vardag möter arbetslöshetens realitet.

Därför röstade jag för förslaget om att utnyttja Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter för att hjälpa Litauen att stödja arbetstagare som blivit uppsagda i de 49 företag som är verksamma inom möbeltillverkning.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), skriftlig. – (LT) Jag röstade för betänkandet eftersom ekonomiskt stöd från Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter kommer att gå till arbetslösa som tidigare var anställda i företag inom möbeltillverkningsindustrin, där många anställda avskedades till följd av den minskade exporten inom möbeltillverkningsbranschen. EU-stöd kommer att öronmärkas för att hjälpa arbetstagarna att omskola sig, söka nya arbeten eller starta egna företag. Jag är glad över att kommissionen godkände Litauens ansökan om att få EU-medel eftersom det under lågkonjunkturen finns mycket få möjligheter för friställda arbetstagare inom möbelindustrin att återvända till arbetsmarknaden och de storskaliga nedskärningarna i 49 företag har en mycket negativ inverkan på landets ekonomiska läge. Jag vill också

uppmåna EU-institutionerna att sörja för en smidig och snabb anpassning av besluten när det gäller frågor om ekonomiskt stöd eftersom förseningar av sådana beslut endast kan förvärra den redan svåra situationen för arbetstagarna. Jag vill betona att det ekonomiska stödet från EU kommer att hjälpa arbetstagare som har drabbats av storskaliga förändringar i ekonomin och handeln att komma tillbaka ut på arbetsmarknaden.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) I likhet med Litauens byggsektor som vi har analyserat tidigare, har vi granskat landets möbelindustri som också har drabbats av globaliseringseffekterna, genom att den nu är exponerad för produkterna från illasinnade konkurrenter, vars produktion ligger på en annan nivå. Eftersom kraven för tillämpning och utnyttjande av Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter är uppfyllda anser jag att detta utnyttjande skulle vara till nytta.

João Ferreira (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Bara två veckor efter det att parlamentet godkände utnyttjandet av Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter som reaktion på uppsägningarna i Litauen och Tyskland, godkänner vi återigen att fonden utnyttjas. Denna gång för uppsägningarna i 49 företag i Litauens möbeltillverkningsindustri. Som vi konstaterade då hade det redan gått en viss tid sedan antalet arbetstagare som blivit uppsagda betydligt överskridit kommissionens ursprungliga uppskattning av hur många arbetstagare som skulle få del av medlen från fonden.

Vi vill påminna om att detta är en industri som kämpar med allvarliga svårigheter även i Portugal, framför allt i kommuner där den har särskilt stark etablering, som Paredes och Paços de Ferreira. Detta har också lett till uppsägningar som har förvärrat regionens sociala situation.

Med varje ny begäran om åtgärder blir det allt tydligare att det som behövs mer än lindrande åtgärder – som för all del också är nödvändiga – är omedelbara åtgärder för att skydda sektorer och arbetstillfällen, särskilt de som är sårbara för krisen och de som är medverkar till att utnyttja respektive lands utvecklingspotential, främjande av offentliga projekt och stöd till mikroföretag, små och medelstora företag samt den kooperativa sektorn ...

(Röstförklaringen kortades ned i enlighet med artikel 170 i arbetsordningen.)

Betänkande: Matera (A7-0048/2010)

Regina Bastos (PPE), skriftlig. – (PT) Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter inrättades 2006 för att ge extra stöd till arbetstagare som drabbas av konsekvenserna av de genomgripande strukturförändringarna i världshandelsmönstret och hjälpa dem att komma ut på arbetsmarknaden igen. Från den 1 maj 2009 utvidgades fondens tillämpningsområde till att omfatta stöd för arbetstagare som sagts upp till följd av den globala ekonomiska krisen.

I den rådande allvarliga ekonomiska och finansiella krisen är ökad arbetslöshet en av de viktigaste konsekvenserna. EU måste nu använda alla till buds stående medel för att ta itu med konsekvenserna av krisen, särskilt när det gäller stödet till dem som i sin vardag möter arbetslöshetens realitet.

Därför röstade jag för förslaget om att utnyttja Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter för att hjälpa Litauen att stödja arbetstagare som blivit uppsagda i de 45 företag som är verksamma inom beklädnadsbranschen.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), skriftlig. – (LT) Jag gläder mig över dagens omröstning om att ge ekonomiskt stöd till Litauens beklädnadsbransch eftersom denna sektor har drabbats särskilt hårt av lågkonjunkturen. Jag vill uppmärksamma att det huvudsakligen är kvinnor som arbetar inom konfektionssektorn och att de uppsägningar som orsakats av krisen under året fram till juli 2009 fördubblade antalet arbetslösa kvinnor i Litauen. Jag röstade för betänkandet eftersom det ekonomiska stödet från Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter kommer att användas till sysselsättningsstimulerande åtgärder så att uppsagda arbetstagare ska få anställning så snart som möjligt, till studie- och omskolningsbidrag samt understöd för minderåriga under åtta år och för vård av funktionshindrade familjemedlemmar. Det ekonomiska stödet är mycket behövligt i konfektionsindustrin eftersom den dramatiskt minskade efterfrågan på kläder i Litauen och i exportområdena har lett till en markant minskning av tillverkningen av kläder. Jag vill också framhålla att avskedandet av dessa arbetstagare inte bara har negativa följder för landet och den lokala ekonomin utan även för de enskilda arbetstagarnas liv.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Nu är det Litauens konfektionsindustri som liksom landets byggnads- och möbeltillverkningsindustri förlorar på grund av globaliseringen med ett stort antal uppsagda arbetstagare.

Att en bred majoritet röstade för i det behöriga utskottet bekräftar att det förefaller att vara en klok åtgärd. Därför ser jag ingen anledning att rösta mot att fonden utnyttjas i detta fall.

João Ferreira (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Bara två veckor efter det att parlamentet godkände utnyttjandet av Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter som reaktion på uppsägningarna i Litauen och Tyskland godkänner vi återigen att fonden utnyttjas. Denna gång för uppsägningarna i 45 företag i Litauens möbeltillverkningsindustri. Det är värt att komma ihåg att denna industri också genomgick en allvarlig kris i Portugal, där den drabbades särskilt hårt av effekterna av avregleringen av världshandeln, utan att några av de åtgärder som krävdes för att skydda den hade vidtagits.

Varje ny begäran om att utnyttja fonden gör de åtgärder som vi har förespråkade ännu mer överhängande: Arbetslösheten måste tacklas effektivt och arbetstillfällen måste skapas och främjas med rättigheter som bygger på en utveckling av den ekonomiska verksamheten, stimulans av den offentliga arbetsmarknaden, anställningstrygghet och minskade arbetstider utan lönesänkningar. Åtgärder krävs också för att motverka att företag flyttar utomlands, först och främst genom att som villkor för offentligt stöd – särskilt gemenskapsstöd – kräva att företagen fullgör skyldigheter såsom att värna om arbetstillfällena och den lokala utvecklingen, åtgärder som innebär en klar brytning med den nyliberala politik som inför våra egna ögon har vållat en ekonomisk och social katastrof i EU-länderna.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) EU är ett område av solidaritet och Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter har tillkommit för det ändamålet. Detta stöd är viktigt för att hjälpa arbetslösa och de som drabbas vid omlokaliseringar i samband med globaliseringen.

Allt fler företag utlokaliserar, drar nytta av de lägre lönekostnaderna i olika länder, särskilt i Kina och Indien, till nackdel för länder som respekterar arbetstagarnas rättigheter. Syftet med Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter är att hjälpa arbetstagare som drabbas av utlokalisering av företag och för att åstadkomma detta är det viktigt att dessa arbetstagare får tillgång till nya arbeten i framtiden. Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter har redan använts av andra EU-länder, särskilt Portugal och Spanien, och därför bör vi nu bevilja detta stöd till Litauen.

Betänkanden: Matera (A7-0047/2010 och A7-0048/2010)

Laima Liucija Andrikiienė (PPE), skriftlig. – (EN) Jag röstade för de båda betänkandena av Barbara Matera om ekonomiskt stöd till friställda arbetstagare i Litauen från Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter. Jag vill också tacka de kolleger som röstade för med den kvalificerade majoritet och de tre femtedelar av rösterna som krävdes för att anta betänkandena.

De båda betänkandena om situationen inom sektorn för möbeltillverkning och konfektionssektorn handlar om de mest akuta arbetslöshetsfallen i Litauen. Summorna är inte stora för EU men de kommer att lätta bördorna för de drabbade litauiska arbetstagarna.

Detta är fallet för dem som arbetade i de 49 företag inom möbeltillverkningssektorn, där uppsagda arbetstagare kommer att få 662 088 euro från Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter, samt för dem som arbetade inom de 45 företagen inom konfektionssektorn, där beloppet är 523 481 euro.

Även om detta endast är toppen på ett isberg av arbetslöshetsproblem i Litauen kommer det ekonomiska stödet att hjälpa dem som har störst behov.

Andrew Henry William Brons (NI), skriftlig. – (EN) Vi är inte för att EU ansvarar för hjälp till friställda arbetstagare (eller för något annat). Vi invänder mot att pengar anslås till Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter precis som vi invänder mot alla medel som anslås till EU-fonder. Vi anser att medlemsstaterna bör hjälpa sina egna uppsagda arbetstagare. Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter har dock pengar som redan anslagits till den och dessa medel har kommit från medlemsstaterna. Om det föreslogs att pengarna från Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter skulle anslås till arbetslösa arbetstagare i Storbritannien, skulle vi rösta för att de anslogs och vi skulle kritiseras om vi inte gjorde det. Vi måste därför rösta för att fonden används på vederbörligt sätt i andra medlemsstater. Trots detta tänker vi se till att framtida medel kommer att anslås till arbetslösa brittiska arbetstagare och om vi upptäcker att de inte är berättigade kommer vi att rösta mot alla framtida utnyttjanden av fonden.

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL), skriftlig. – (FR) Det är tanken på de litauiska arbetstagarna offrade på globaliseringens altare som får mig att avstå från att rösta. Eftersom de försatts i denna situation som en följd av den nyliberala politik som EU förespråkar kan man känna sig föranledd att rösta mot de torftiga summor

som EU:s elit vill ge dem. Hur lite som än ges kan det dock lindra deras smärta. Logiken i Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter är trots detta fortfarande oacceptabel. I eurokraternas kungarike är ett rent samvete billigt.

Betänkande: Giegold (A7-0031/2010)

Alfredo Antoniozzi (PPE), skriftlig. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! I Giegoldbetänkandet framförs vissa intressanta poänger om den rådande ekonomiska krisen, som är den värsta sedan den europeiska integrationen inleddes.

Jag ställde nyligen en fråga till kommissionen om räckvidden av stabilitets- och tillväxtpakten, som kan överskridas under vissa exceptionella omständigheter, bland annat genomförandet av projekt för offentligt byggande och socialbostäder. Sådana arbeten är i praktiken avsedda för sociala ändamål och är en reaktion på den överhängande bostadsbristen framför allt i större städer, och det kan därför vara klokt att ta itu med problem av detta slag genom undantagsåtgärder.

Jag anser därför att det är önskvärt att kommissionen antar en mycket tydlig ståndpunkt så att den kan utfärda riktlinjer till medlemsstaterna med hänsyn till de budget- och utgiftsgränser som lokala myndigheter åläggs genom parametrarna i stabilitets- och tillväxtpakten. Särskilt när det gäller större lokala myndigheter krävs betydande investeringar i infrastruktur.

Sophie Auconie (PPE), skriftlig. – (FR) Jag röstade för betänkandet om kommissionens årliga bedömning av euroområdet och de offentliga finanserna. Det som jag framför allt erinrar mig från betänkandet, som innehöll många analyser och förslag, är uppmaningen att förstärka den ekonomiska styrningen i EU och särskilt en bättre samordning av budgetpolitiken. Tillväxt och solidaritet: det är två ledord som bör vägleda EU:s ekonomiska strategi. Tillväxt, eftersom utan den kan vi inte göra något åt de sociala problemen. Solidaritet, eftersom detta är och kommer att vara den europeiska integrationens kärna.

Liam Aylward och Pat the Cope Gallagher (ALDE), skriftlig. – (GA) Europaparlamentets ledamöter från Fianna Fáil – Pat the Cope Gallagher och Liam Aylward – invänder starkt mot det som föreslås i betänkandet vad gäller införandet av en gemensam konsoliderad bolagsskattebas.

En gemensam konsoliderad bolagsskattebas i EU skulle inte förbättra EU:s konkurrenskraft eller möjligheterna att få till stånd en fungerande inre marknad och framför allt skulle den ingripa i de små öppna ekonomierna, sådana som bland annat finns på Irland. Beskattning är en fråga som tillhör de enskilda medlemsstaternas behörighet och den irländska regeringen har rätt att använda sina befogenheter och inlägga veto mot alla beskattningsåtgärder, inbegripet en gemensam konsoliderad skattebas. Denna rätt fastslås i fördragen, bland annat i Lissabonfördraget.

Zigmantas Balčytis (S&D), skriftlig. – (LT) Jag stödde betänkandet eftersom jag anser att det innehåller en utförlig bedömning av problemen med euroområdet och de offentliga finanserna. Sysselsättningen i EU-medlemsstaterna har minskat ytterligare och prognosen är att denna tendens kommer att fortsätta. De kaotiska strukturreformerna i vissa medlemsstater, som genomförs utan en konkret plan, hotar stabiliteten i hela EU. Små och medelstora företag genomgår en särskilt svår period, eftersom både medlemsstaterna och Europeiska centralbanken har misslyckats med att kontrollera och garantera de medel som öronmärkts för bankerna i huvudsyftet att tillhandahålla förmånliga lån till småföretag. Det är också mycket viktigt att stödja utvecklingen av euroområdet och vidta lämpliga åtgärder för att skapa lämpliga förhållanden för medlemsstater som vill bli medlemmar av euroområdet.

Elena Băsescu (PPE), skriftlig. – (RO) Jag röstade för 2009 års årliga bedömning av euroområdet och de offentliga finanserna. Jag stöder förslaget i betänkandet där man efterlyser att eurogruppen ska underlätta anslutningen till euroområdet för de medlemsstater som vill gå med och som uppfyller de fastställda villkoren. Jag anser att det är viktigt att förbättra regleringen och tillsynen över finansmarknaderna samt begränsa de externa och interna underskotten för att underlätta en framgångsrik utveckling av den ekonomiska och monetära unionen. Vidare måste vi vara särskilt uppmärksamma på problemen i samband med budgetdisciplinen. I den framtida EU 2020-strategin måste man beakta politiken för att skapa sysselsättning och främja hållbar utveckling så att vi kan förhindra att nya ekonomiska kriser utlöses. Samtidigt måste medlemsstaterna och kommissionen arbeta tillsammans för att minska de finanspolitiska obalanserna. Konsolideringen av de offentliga finanserna är en viktig förutsättning för att trygga en hållbar ekonomisk tillväxt. Efter Lissabonfördragets ikraftträdande kommer kommissionen att spela en större roll i övervakningen av medlemsstaternas ekonomiska utveckling. I enlighet med artikel 121 kommer den att kunna utfärda en varning till länder som underlåter att följa de allmänna riktlinjerna för den ekonomiska politiken.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), skriftlig. – (LT) Jag röstade för betänkandet eftersom Europaparlamentet uppmärksammade kommissionen på att medan industriländerna tar sig ur den globala krisen förvärras situationen för utvecklingsländerna. Europeiska centralbanken (ECB), kommissionen och medlemsstaterna i euroområdet måste främja integrationen i EU:s ekonomiska och penningpolitiska område och stödja utvidgningen av euroområdet. Jag är för att uppmäna ECB att stödja insatserna att införa euron i de medlemsstater som står utanför euroområdet, särskilt i de fall då medlemsstaterna bevisar sin förmåga att upprätthålla en tillförlitlig och stabil budgetdisciplin. Jag vill framhålla att vi för att undvika finansiella kriser i framtiden måste uppmäna eurogruppen, rådet och ECB att bättre samordna sina åtgärder på det valutapolitiska området. Trots krisen har således mycket få framsteg gjorts i fråga om omställningen till en gemensam internationell representation för euroområdet. Den mest oroande frågan är att trots att stora ansträngningar har gjorts för att stabilisera penning- och skattepolitiken fortsätter sysselsättningen i EU att falla och arbetslösheten och den sociala isoleringen ökar.

Nessa Childers (S&D), skriftlig. – (EN) Jag röstade för Giegoldbetänkandet eftersom det behövs en fortsatt ingående diskussion om olika frågor som väcks i betänkandet. Det är nödvändigt att genom ett rättvist system för bolagsbeskattning garantera att olika skattesystem inte ger företagen möjlighet att smita undan sitt ansvar att stödja samhället med en del av sina vinster. Särskild uppmärksamhet måste dock ägnas åt de negativa konsekvenser som en konsoliderad gemensam bolagsskattebas kan få i små länder som Irland, vars välbefinnande och sysselsättningsgrad i stor utsträckning är beroende av förmågan att locka till sig utländska investeringar. Det irländska socialdemokratiska partiet stöder inte införandet av en gemensam konsoliderad bolagsskattebas.

Nikolaos Chountis (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Jag avstod från att rösta om detta betänkande. Vi måste inse att lågkonjunkturen inte ger vika, eftersom det ekonomiska läget i de flesta medlemsstater är klart negativt och arbetslösheten ökar. Problemet är inte "sunda" finanser. Länder som Grekland har problem med den offentliga upplåningen på grund av både marknadsspekulationer och EMU:s institutionella och politiska problem. Krisen i de offentliga underskotten, som är ett allmänt fenomen i hela EU, beror bland annat på den oerhört omfattande skatteflykten, vilket är något som kommissionen glömmer. Trots detta ökar de nationella regeringarnas stödpaket till bankerna de offentliga underskotten, vilket det spanska ordförandeskapet medgav i sitt svar på min fråga om den punkten. Hur som helst är inkonsekvensen i stabilitetspakten, särskilt i en lågkonjunktur, en katastrof. Den förvärrar ojämlikheterna i samhället och leder till nedskärningar i de offentliga investeringarna, den ökar arbetslösheten och undergräver ländernas utsikter till tillväxt. Därför bör den tillväxtmotverkande och antisociala stabilitetspakten ändras och ett annat ramverk utformas för den ekonomiska och sociala politiken, som grundas på arbete och sociala behov samt hållbar och livskraftig tillväxt.

Proinsias De Rossa (S&D), skriftlig. – (EN) I en tid av allvarig ekonomisk och social kris behöver vi öka insatserna att samordna strategierna för makroekonomiska och strukturella reformer över de nationella gränserna för att avhjälpa de obalanser som hindrar skapandet av sysselsättning. Jag delar oron över obalanserna inom euroområdet, exempelvis spekulationen inom byggsektorn, vars överdrifter bidrog till asymmetriska chocker. Jag väddar till kommissionen att överväga tänkbara mekanismer för att förbättra den ekonomiska styrningen inom euroområdet och begränsa utbredningen av dessa obalanser. Behovet av en mer strikt reglering och övervakning av den finansiella krisen är lika överhängande som någonsin. I alla diskussioner på EU-nivå om en gemensam konsoliderad bolagsskattebas måste man beakta behoven i geografiskt avlägsna regioner i EU, t.ex. Irland, och deras förmåga att attrahera utländska direktinvesteringar. En gemensam konsoliderad bolagsskattebas handlar inte om en gemensam skattesats. Beskattningen av bolag är varje medlemsstats exklusiva ansvar. Idén med en gemensam konsoliderad bolagsskattebas är att upprätta en gemensam rättslig grund för beräkning av vinsterna för företag som är etablerade i minst två medlemsstater, för att minska den byråkratiska bördan för dem att följa skattelagstiftningen i de länder där de är verksamma.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Den finansiella, ekonomiska och sociala krisen har åsamkat EU-medlemsstaterna stora svårigheter, vilket avspeglas i det allvarliga läget för deras offentliga finanser. Majoriteten av länderna har för höga skuldnivåer och det krävs omedelbart åtgärder som bidrar till stabilitet och tillväxt för att uppnå en mer balanserad situation.

Det är viktigt att minska den offentliga skuldsättningen och se över medlemsstaternas prioriteringar, så att offentliga medel kan användas effektivt, och särskilt att lägga grunden till en politik som främjar ekonomisk tillväxt och därav följande socialt välbefinnande. Det är också viktigt att se över skattepolitiken för att införa lämplig ekonomisk stimulans, eftersom det endast är i en stark ekonomi som det kommer att bli möjligt att övervinna de nuvarande svårigheterna och förbereda för framtiden.

Marian Harkin (ALDE), *skriftlig*. – (EN) Jag stöder inte punkt 29, eftersom man där efterlyser införandet av gemensam konsoliderad bolagsskattebas. En av de saker som vi har fått höra om den gemensamma konsoliderade bolagsskattebasen är att den kommer att vara mer effektiv och förenkla saker. Så som det nu är formulerat kan företag välja att vara med eller stå utanför, vilket innebär att vi till sist får 28 skattebasen i stället för de nuvarande 27. Det är knappast någon förenkling. Det nuvarande förslaget om en gemensam konsoliderad bolagsskattebas skulle innebära en omfördelning av de europeiska vinsterna inom EU, så att ett land som Irland, som exporterar mycket av det som landet producerar, skulle bestraffas eftersom vinsterna självklart uppkommer vid försäljningsstället. Detta förefaller en smula egendomligt eftersom EU:s kärnpunkt är den fria rörligheten för varor. Om vi använder en gemensam konsoliderad bolagsskattebas skulle det till sist sluta med att vi bestraffar de exporterande länderna. Dess införande skulle försämra EU:s förmåga att locka till sig utländska direktinvesteringar, eftersom reglerna inte skulle tillämpas på den medlemsstat där investeringarna görs utan enligt en komplicerad formel som endast kan beräknas i efterhand.

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL), *skriftlig*. – (FR) Jag kommer att rösta mot betänkandet, där man besinningslöst förespråkar den nyliberala logik som är ansvarig för den ekonomiska, sociala och miljömässiga krisen, vars konsekvenser vi nu alla utstår. Den text som vi föreläggs är inte bara ytterst dogmatisk, den visar också förakt för folket och särskilt för det grekiska folket. Hur kan parlamentet rösta för en text där man så skamligt ifrågasätter Greklands inträde i euroområdet mot bakgrund av ett budgetunderskott som skapats av den politik som det stöder? Tydligen är EU fortfarande folkets fiende.

Nuno Melo (PPE), *skriftlig*. – (PT) Den ekonomiska kris som har drabbat EU och fortfarande är mycket påtaglig har avslöjat vissa brister i unionens penningpolitik och i de offentliga finanserna i vissa medlemsstater. Vi måste dra lärdom av de gjorda misstagen så att de kan undvikas i framtiden.

EU måste förbättras på flera områden, särskilt i fråga om penningpolitiken, förbättrad samordning och samarbete om den ekonomiska politiken samt övervakning av medlemsstaternas offentliga finanser. EU måste också försöka göra något åt energiberoendet och skapa fler nya arbetstillfällen i branscher som är hållbara från miljösynpunkt.

Georgios Papanikolaou (PPE), *skriftlig*. – (EL) Jag röstade för förslaget till resolution, i vilket man på ett adekvat och angeläget sätt framlägger för rådet problemet med den sjunkande sysselsättningen i Europeiska unionen, vilket särskilt gäller Grekland, samtidigt som man betonar de extraordinära återhämtningsåtgärder som behöver vidtas på EU-nivå. I punkterna 12 till 18, som gäller förbättrad samordning av samarbetet på området för den ekonomiska politiken, framhålls obalanserna inom euroområdet på grund av avsaknaden av sammanhang mellan den ekonomiska politiken och framför allt handelspolitiken i medlemsstaterna under en lågkonjunktur. Jag anser också att Europaparlamentets officiella rekommendation till kommissionen om att euroobligationer bör utfärdas och att en gemensam strategi bör antas för utmaningarna inom euroområdet (punkt 26) är särskilt viktiga när det gäller den politik som EU bestämmer sig för att föra under den närmaste framtiden.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), *skriftlig*. – (EN) Jag följde vår föredragande Sven Giegold's ståndpunkt i frågan och röstade för hans betänkande. Syftet med kommissionens årliga bedömning av euroområdets mål är att stimulera till en bred diskussion om den ekonomiska politiken inom euroområdet. Kommissionen lägger i synnerhet fram synpunkter om de utmaningar som ekonomin inom euroområdet står inför och en analys av lämpliga åtgärder inom den ekonomiska politiken.

Czesław Adam Siekierski (PPE), *skriftlig*. – (PL) I mitt anförande talade jag om läget inom euroområdet och de offentliga finanserna under 2009. Det omdöme som jag uttryckte genom min röst har ett vidare sammanhang.

Såsom ekonomerna förutsade var 2009 svårast för de krisdrabbade medlemsstaterna. EU:s BNP föll med 4 procent, industriproduktionen med 20 procent, arbetslösheten steg med 23 miljoner osv. Kostnaderna för att bekämpa krisen har lett till en drastisk försämring av läget för de offentliga finanserna. Vissa länder uppvisade dock en högre offentlig skuldsättning redan före konjunkturedgången, vilket strider mot stabilitets- och tillväxtpakten.

För euroområdet har den finansiella krisen visat sig vara den största utmaningen i dess historia. Krisen har skoningslöst blottat svagheter i det gemensamma valutasystemet. Den allvarligaste av dessa är utan tvekan de stora skillnaderna mellan länderna i euroområdet när det gäller stabiliteten i de offentliga finanserna och skuldnivån. Det blev plötsligt uppenbart att stabilitets- och tillväxtpakten, som i princip handlar om att garantera att konvergenskriterierna uppnås, nonchalerades av nationella myndigheter och även av EU-myndigheterna. Denna brist på disciplin och avsaknaden av ett lämpligt sanktionssystem ledde till en

kris för den gemensamma valutan. Många politiker som inte är för den europeiska ekonomiska integrationen har redan förkunnat euroområdets sammanbrott och torgför en vision om katastrof för hela integrationsprocessen.

Jag anser dock att dessa synpunkter inte är motiverade och endast är spekulationer eftersom euroområdet har möjlighet att genomföra en grundlig reform som kommer att förbättra mekanismerna för tillsyn och garantera bättre samordning. Vi måste bara genomföra den processen på ett rationellt sätt.

Betänkande: Bowles (A7-0059/2010)

Sebastian Valentin Bodu (PPE), *skriftlig*. – (RO) Utnämningen av en framstående yrkesman som Vítor Constâncio som vice ordförande i Europeiska centralbanken (ECB) kommer att förstärka värdet av den ekonomiska och finansiella politik som denna institution förespråkar. Vítor Constâncio tillträder som ECB:s vice ordförande under en svår tid för euroområdet. Av hans synpunkter på hur EU måste reagera på den grekiska krisen framgår det dock att han har en vision och vet hur den europeiska valutan ska skyddas. Vítor Constâncio har en imponerande meritförteckning. Att han är ordförande för Portugals centralbank (Banco de Portugal) bekräftar hans yrkeskompetens. Detta kan inte annat än påminna mig om incidenten nyligen vid den politiska utnämningen av vice ordföranden i Rumäniens centralbank, som var allt annat än den professionella förebild som Vítor Constâncio utgör. Lyckligtvis har Rumäniens centralbank också ett stort antal yrkeskunniga personer och dess handlingslinje under den rådande ekonomiska krisen har varit oklanderlig. Nationalbanker bör dock vara den sista plats där utnämningar görs av politiska skäl och inte enligt kompetenskriterier. Vítor Constâncio genomgick en besvärlig utfrågning i Europaparlamentets utskott för ekonomi och valutafrågor. Vítor Han svävade dock aldrig på målet, utan uttryckte konsekventa åsikter och visade att hans vision för euroområdets framtid är sund.

João Ferreira (GUE/NGL), *skriftlig*. – (PT) Under sina år som ordförande för Portugals centralbank har Vítor Constâncio troget följt Europeiska centralbankens riktlinjer för EU:s medlemsstater. Dessa riktlinjer har i grunden varit skadliga för nationella intressen och den nationella suveräniteten och utgör ett angrepp på arbetstagarnas och folkets rättigheter i Portugal.

Det är välkänt att han ständigt manade till en återhållsam löneutveckling i ett land där låga löner är vanligt förekommande och som har skärande sociala ojämlikheter. Dessa är också följderna av den orättvisa fördelningen av inkomster, som suger ut arbetstagarna i kapitalets intresse. Det är också välkänt att han har misskött den skyldighet att övervaka banksystemet som anförtrots honom.

Vi kommer att fortsätta att bestämt och med skärpa invända mot argumenten för de irrationella kriterierna i stabilitetspakten och riktlinjerna för valutapolitiken samt andra makroekonomiska riktlinjer, liksom nedvärderingen av produktion och arbete – där Vítor Constâncio har spelat en central roll – precis som vi alltid har gjort.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), *skriftlig*. – (PT) Denna omröstning om rådets rekommendation om att utnämna Vítor Constâncio till vice ordförande i Europeiska centralbanken (ECB) kommer inte som någon överraskning för oss. Hans åtgärder som ordförande för Portugals centralbank har alltid överensstämmt väl med ECB:s liberala riktlinjer.

Den politik som ECB följer och ålägger EU:s medlemsstater är mycket skadlig för de nationella intressena och den nationella suveräniteten och utgör ett angrepp mot de portugisiska arbetstagarnas och det portugisiska folkets rättigheter. Det är i princip samma politik som Vítor Constâncio förespråkade och fortfarande förespråkar som ordförande för Portugals centralbank. Vi kommer att fortsätta att bekämpa denna politik, oavsett vem som engagerats att förvalta den.

Detta är anledningen till att vi röstade mot betänkandet, eftersom de svar som det ger bekräftar samma gamla vanliga ECB-linje. I betänkandet förespråkas de irrationella kriterierna i stabilitetspakten och valutapolitiken och i andra makroekonomiska riktlinjer, samt en fortsatt nedvärdering av produktionen och arbetets roll.

Astrid Lulling (PPE), *skriftlig*. – (FR) Det var med full kännedom om omständigheterna som jag vägrade att rösta för Vítor Constâncios nominering som blivande vice ordförande för Europeiska centralbanken. Jag ifrågasätter inte honom som person, inte heller hans kompetens, som han med en viss talang har briljerat med skulle jag kunna tillägga. Vi skulle gärna vilja tro på honom.

Men tusentals portugiser som ruinerats på grund av hans tanklöshet och oförsiktighet är levande bevis för hans katastrofala prestationer som chef för den portugisiska centralbanken. Tre sådana betydande incidenter är ganska mycket för en person.

Hur kan någon som har misslyckats i sitt eget land nu aspirera på att få ansvar för tillsynen i EU? Jag gjorde den provocerande kommentaren att det är ungefär som att ge dynamitgubbar till en pyroman.

Dessa ord upprepades högljutt i Portugal. Precis som jag kan portugiserna inte förstå hur någon som har misslyckats på detta sätt kan befordras till högsta nivå.

Allmänt talat beklagar jag att Europaparlamentet inte följer den amerikanska senaten och gör de nomineringar som är av avgörande betydelse för EU:s framtid.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) Jag ägnade flera månader under 2008 åt att delta i en utredning för det portugisiska parlamentets räkning. Därvid upptäcktes och rapporterades allvarliga brister i tillsynen, vilket ledde till att en bank nationaliserades 2008. En annan konsekvens märks ännu i dag, nämligen att hundratals kunder i en annan bank inte kan flytta de pengar som de har investerat (i många fall deras livsbesparingar). Jag syftar på Banco Português de Negócios och Banco Privado Português.

Under den tiden kritiserade jag upprepade gånger och även offentligt det sätt på vilket dr Vítor Constâncio hade skött sina tillsynsplikter medan han ansvarade för Portugals centralbank. Det faktum att han är portugis och min lojalitet mot Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokraterna) förhindrar mig att rösta mot. Mitt samvete och min intellektuella ärlighet kan dock inte tillåta mig att rösta för en utnämning som innebär att han kommer att utöva tillsyn över Europeiska centralbanken.

Betänkande: Ayala Sender (A7-0039/2010)

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), skriftlig. – (LT) Jag stödde utnämningen av Rasa Budbergytė som ledamot av Europeiska revisionsrätten. Hennes utnämning ses som mycket positiv både i Litauen och i EU, eftersom hon har omfattande yrkeserfarenhet och har inrättat ett oberoende revisionssystem av hög kvalitet i Litauen. I budgetkontrollutskottet rangordnades Rasa Budbergytės utnämning mycket högt – praktiskt taget alla ledamöter förordade hennes utnämning. Hon är en kompetent specialist och hennes yrkeserfarenhet och personliga egenskaper kommer att göra att hon kan fullgöra alla förpliktelser som ledamot av Europeiska revisionsrätten på ett tillfredsställande sätt. Rasa Budbergytė har dessutom offentligt lovat att grunda sitt arbete på oberoende och revisionsnormer under beaktande av etiska krav. Om hon utnämns till ämbetet har hon lovat att utföra sitt arbete enligt två principer. För det första att oklanderligt följa de internationella revisionsnormerna och de revisionsförfaranden som revisionsrätten har infört. För det andra produktiv verksamhet när hon fullgör sina egna uppdrag, sina förpliktelser på grupp-/kammarnivå och som ledamot av revisionsrättens kollegium. Hon planerar att förstärka revisionsrättens interinstitutionella samarbete med Europaparlamentet, och särskilt med budgetkontrollutskottet. Jag är övertygad om att denna revisor har visat sin kompetens och yrkesmässighet på revisionsområdet. Jag är säker på att hennes oklanderliga arbete kommer att ge ett förträffligt bidrag till hela EU.

Betänkande: Ayala Sender (A7-0038/2010)

Zigmantas Balčytis (S&D), skriftlig. – (LT) Utnämningen av Szabolcs Fazakas till ledamot av Europeiska revisionsrätten har gett upphov till en upprörd och stridslysten diskussion i budgetkontrollutskottet. Trots att hans nominering har varit känd sedan november spreds information i utskottet om Szabolcs Fazakas eventuella samarbete med den statliga säkerhetspolisen bara ett par dagar före hans nomineringsutfrågning i utskottet. Jag är förvånad över att frågan om Szabolcs Fazakas kompetens väcks först nu när Ungern förbereder sig för val. Under den tid då Szabolcs Fazakas var ledamot av Europaparlamentet, ordförande för budgetkontrollutskottet och kvestor, väcktes inte frågan om hans kompetens och förmåga att fullgöra sina åligganden. Jag är övertygad om att Europaparlamentet inte är platsen för dunkla politiska spel och därför har jag stött Szabolcs Fazakas utnämning. Enligt min mening fanns det gott om tid från november fram till utfrågningen av de berörda parterna att lägga fram underbyggd information om de omständigheter som skulle kunna påverka Szabolcs Fazakas utnämning till revisionsrätten och sörja för en uttömmande parlamentarisk bedömning, men så skedde inte.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) Invändningarna från alla som inte vill se att den berörda utnämningen kommer till stånd är förståeliga. Trots detta, om vi strikt följde detta kriterium skulle många andra – och det finns ganska många i Europa – också utestängas från ämbetet på grund av sitt militanta vidhållande vid

kommunism eller vid en kommunistinspirerad extrem vänsterhållning och på grund av att de är skyldiga till handlingar som ännu mer är värda att fördömas. Eftersom det är så är min nedlagda röst befogad.

Rareș-Lucian Niculescu (PPE), skriftlig. – (EN) Jag röstade mot Szabolcs Fazakas eftersom han i sin officiella självbiografi undanhöll information om att han under kommunistdiktaturen var hemlig agent åt den ungerska statliga säkerhetspolisen från 1976 fram till regimen sammanbrott 1989. Enligt officiella dokument från den ungerska statliga säkerhetstjänstens historiska arkiv rekryterades Szabolcs Fazakas 1976 av den statliga säkerhetstjänsten, den kommunistiska säkerhetspolisen "av patriotiska skäl" (dvs. han anslöt sig frivilligt till tjänsten) för kontraspionageverksamhet.

Ślawomir Witold Nitras (PPE), skriftlig. – (PL) När det gäller dagens omröstning om utnämningen av kandidater som ledamöter i Europeiska revisionsrätten vill jag också framföra mitt stöd för det beslut som vi har fattat om den kontroversiella kandidaten Szabolcs Fazakas.

Enligt officiella dokument stödde Szabolcs Fazakas under många år den kommunistiska diktaturen i Ungern som medlem av den ungerska säkerhetstjänsten. Dessa allmänt kända fakta kastar en mörk skugga över hans meritförteckning och borde ha beaktats på ett tidigare stadium. EU har alltid stått upp till försvar för demokrati, yttrandefrihet och samvetsfrihet och dessa värden har under årtionden kränkts av den socialistiska regimen, inte bara i Ungern, utan även i andra länder i det som brukade kallas för östblocket. Det är sant att tiderna har förändrats och att vi i dag alla kan åtnjuta omfattande friheter, men vi måste också komma ihåg dem som begränsade friheten.

Traian Ungureanu (PPE), skriftlig. – (EN) Omröstningsresultatet för Szabolcs Fazakas var nedslående. Det innebär ett allvarligt prejudikat. Tillsammans med EPP röstade jag mot att godkänna Szabolcs Fazakas som ledamot av revisionsrätten. Detta var inte någon rutinomröstning. Szabolcs Fazakas misstänks tidigare ha varit kollaboratör i den kommunistiska säkerhetstjänsten. Den ungerska pressen har lagt fram ett dokument om saken. Ett antal röster hördes som motsatte sig all "bestraffning" av Szabolcs Fazakas. De bad att det förflutna inte skulle återupplivas. Detta vare fel. Det förflutna är inte dött. Tio miljoner östeuropéer lever fortfarande ett liv plågade av fasorna under kommunisttiden. Om det förflutna är dött är det inte någon mening med att leva ett liv som styrs av normer och värden. Detta skulle vara ett recept för en politik med nedsatt tillräknelighet. Offentliga ämbeten skulle förlora sin värdighet. Vem som helst, hur korrupt och omoralisk vederbörande än är, skulle kunna kandidera till offentliga ämbeten. Om det fortfarande finns politiker som är omedvetna om Östeuropas kommunisthistoria är de inte kapabla att ha en underbyggd uppfattning. Förövarna av de kommunistiska kränkningarna ska inte vara del av den demokratiska ordning som de försökte undertrycka. Szabolcs Fazakas dolde sitt förflutna och ljög när han blev tillfrågad om det. Denna brist på ärlighet ska inte belönas.

Betänkande: Ayala Sender (A7-0041/2010)

Jarosław Leszek Wałęsa (PPE), skriftlig. – (PL) Under detta plenarsammanträde röstade vi om betänkandet om utnämningen av Augustyn Bronisław Kubik som ledamot av revisionsrätten.

Han är för närvarande statssekreterare vid ministeriet för regional utveckling. Tidigare hade han befattningar som rådgivare till ordföranden i högsta revisionskammaren och chefsinspektör för internrevisionen vid finansministeriet. Augustyn Bronisław Kubik gjorde mycket bra ifrån sig under Europaparlamentets utfrågning och hans kandidatur har inte väckt några tvivel. Han har lämplig yrkeserfarenhet för en ledamot av revisionsrätten och kommer att vara rätt person på rätt plats. Mot denna bakgrund bestämde jag mig för att stödja hans kandidatur.

Betänkanden: Ayala Sender (A7-0037, 0039, 0040, 0041, 0042, 0043, 0044, 0045 och 0046/2010)

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) Revisionsrätten är en institution som utövar tillsyn över EU:s inkomster och utgifter för att verifiera deras laglighet och att den ekonomiska förvaltningen är god. Revisionsrätten arbetar fullständigt oberoende. Utnämningen av de personer som rätten är sammansatt av måste i den andan styras av kriterier för kompetens och oberoende.

På rådets initiativ har flera personer från olika EU-länder föreslagits för revisionsrätten. De har alla lämnat in sina meritförteckningar, svarat på en skriftlig enkät och utfrågats i budgetkontrollutskottet. De flesta av dem argumenterade tillräckligt bra för sin sak för att motivera deras utnämning till revisionsrätten, där de kommer att fullgöra sina åligganden på ett kompetent och oberoende sätt.

Betänkande: Lambsdorff (A7-0049/2010)

Zigmantas Balčytis (S&D), skriftlig. – (EN) Jag stöder helt dessa rekommendationer. Jag anser att EU:s förstärkta utrikespolitiska roll bör användas för att förbättra dialogen med viktiga parter och bygga upp ett starkare EU. EU och dess medlemsstater är viktiga bidragsgivare till FN:s budget. Om EU:s värderingar och intressen ska kunna representeras på ett enhetligt och effektivt sätt i FN-systemet måste EU föra ut samma budskap. EU bör spela en aktiv roll genom att stödja reformprocessen i FN-systemet och särskilt en reform av säkerhetsrådet. Jag anser att en EU-plats i ett utökat säkerhetsråd bör vara ett mål för EU.

Anna Maria Corazza Bildt, Christofer Fjellner, Gunnar Hökmark och Anna Ibrisagic (PPE), skriftlig. – Betänkandet med ett förslag till Europaparlamentets rekommendation till rådet om den 65:e sessionen i FN:s generalförsamling (A7-0049/2010) har i dag, den 25 mars 2010, antagits utan omröstning av Europaparlamentet. Vi vill härmed meddela att vi inte ställer oss bakom skrivningen i betänkandet om att rådet ska uppmanas att föreslå innovativa finansieringsmekanismer, som t.ex. en internationell skatt på finansiella transaktioner.

Proinsias De Rossa (S&D), skriftlig. – (EN) Jag var för rekommendationen till rådet om FN:s 65:e generalförsamling, där man efterlyser en ökad närvaro av EU i FN. EU måste stödja och främja en reform av det globala styret, särskilt när det gäller säkerhetsrådet, vars sammansättning inte avspeglar 2000-talets realiteter. Ambitionen att EU ska få en plats i ett utökat säkerhetsråd måste fullföljas. Om EU ska främja sina multilaterala strategier för de globala utmaningarna måste dess medlemsstater agera samfällt och konsekvent på FN-nivå, särskilt med tanke på de kommande granskningskonferenserna för millennieutvecklingsmålen och icke-spridningsavtalet, samt granskningen av FN:s råd för mänskliga rättigheter och dess arbetsmetoder. Vi behöver trycka på för en fördjupning av nationella och transnationella församlingars deltagande i arbetet inom ramen för FN-systemet för att förstärka systemets legitimitet och demokratiska karaktär. Medlemsstaterna bör göra sitt bästa för att föra upp denna fråga på församlingens dagordning.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) I en tid av allvarig social kris med ökad fattigdom och arbetslöshet som en följd av kapitalismens kris är FN:s 65:e generalförsamling ännu viktigare.

Det finns många intressanta frågor på global nivå. Särskilt viktigt är att övervaka att millennieutvecklingsmålen uppnås, dvs. de minimimål som ska uppnås senast 2015. Alla försök att förminska, försvaga eller skjuta upp de utfästelser som har gjorts måste motarbetas.

Därför är det viktigt att försöka uppnå en överenskommelse mellan industri- och utvecklingsländerna om att påskynda framstegen. En sådan överenskommelse måste innehålla tydliga och uttryckliga åtaganden, eftersom världssamfundet långt ifrån har infriat sina åtaganden om millennieutvecklingsmålen. Om inte lämpliga åtgärder vidtas kommer vi att ha nästan 1,5 miljarder arbetstagare i fattigdom på grund av arbetslöshet eller otrygga och dåligt betalda arbeten.

Krzysztof Lisek (PPE), skriftlig. – (PL) Jag vill säga att jag är nöjd med att föredraganden i Europaparlamentets förslag till rekommendation till rådet om EU:s prioriteringar för FN:s generalförsamlings 65:e session har tagit med frågor som rör det mycket viktiga samarbetet mellan FN och EU när det gäller krishantering. Alldeles nyligen visade jordbävningarna i Haiti och Chile hur väldigt sårbara människor är för det lidande och den skada som naturkatastrofer orsakar. I båda länderna fungerade dock samarbetet mellan EU och FN väl under undsättningen av och stödet till offren. Enligt min mening bör vi fortsätta att koncentrera oss på att optimera detta samarbete, för att dra mesta möjliga nytta av de tillgängliga resurserna så att vi inte bara räddar så många offer som möjligt så snabbt som möjligt, utan även ger dem möjlighet att överleva därefter. En annan viktig fråga i biståndet är vidare att upprätthålla ordningen och bygga upp ett katastrofdrabbat land. Trots att alla medlemsstater i EU också tillhör FN, och att EU har ställning som ständig observatör i FN, är det svårt att få alla EU-länder att enas om en harmoniserad standpunkt. Jag är övertygad om att när det gäller effektivt samarbete under biståndsinsatser i krislägen på grund av naturkatastrofer är det en prioriterad åtgärd att utveckla en gemensam, konstruktiv strategi.

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL), skriftlig. – (FR) Jag finner det omöjligt att rösta för detta dokument trots att jag anser att det har vissa kvaliteter. Icke-spridning av kärnvapen och kontroll av alla vapen förespråkas visserligen. Avskaffandet av dödsstraff förespråkas också. Men i dokumentet förespråkar man fortfarande användning av och forskning om civil användning av kärnkraft, som alla i dag vet snarast måste överges. Man stöder fortfarande G20:s existens, som inte har någon legitimitet, och fortfarande framhålls betydelsen av "principen om ansvar att skydda", vars definition är så vag att den inbjuder till all slags inblandning i

folkens nationella suveränitet. Av samtliga dessa och andra skäl som jag inte kan räkna upp här anser jag att dokumentet inte är värdigt EU såsom jag uppfattar unionen.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) Den kommande sessionen i FN:s generalförsamling är ännu ett tillfälle för EU att framträda som en verklig katalysator för världsfred och solidaritet. Vi får inte glömma att EU är huvudkällan till finansieringen av FN och bidrar med 40 procent av hela budgeten, 40 procent av kostnaderna för fredsbevarande åtgärder och 12 procent av de militära styrkorna i konfliktområden. Detta är också den första generalförsamling där EU kommer att företrädas av kommissionens vice ordförande/unionens höga representant för utrikes frågor och säkerhetspolitik.

Därför måste vi fullgöra vårt åtagande som huvudaktörer, omdefiniera EU:s roll i FN och medverka i den globala styrningen och reformen av FN, i freds- och säkerhetsfrågor och utvecklings- och klimatfrågor.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) Det betänkande som utarbetats av den tyske ledamoten Alexander Graf Lambsdorff är en mycket omfattande och kompetent redogörelse för FN:s olika ansvarsområden och framtida mål ur EU:s perspektiv. Det råder ingen tvekan om att FN och dess roll i det internationella systemet måste förstärkas över hela världen genom lämpliga reformer. Reformen av systemet för utvecklingssamarbete, som tas upp i betänkandet, måste också stödjas. Detta måste ske snarast eftersom den nuvarande politiken för utvecklingsbistånd tycks ha misslyckats. Därför förstår jag inte varför man i betänkandet uppmanar medlemsstaterna att öka sina bidrag betydligt inför upptakten av reformerna. Utvecklingsbiståndet måste omprövas, omorganiseras och omstruktureras tillsammans med utvecklingsländerna. Uttalandena om klimatpolitik, som innebär en envis vägran att inleda en diskussion med kritikerna av FN:s klimatpanel och där panelens resultat behandlas som trossatser, är också problematisk. Jag avstod därför att rösta i den slutliga omröstningen.

Søren Bo Søndergaard (GUE/NGL), skriftlig. – (DA) Jag erkänner och stöder helt FN:s mål om kärnvapennedrustning, integrering av jämställdhetsperspektivet, bekämpandet av fattigdom, millennieutvecklingsmålen och FN:s viktiga roll när det gäller främjandet av de mänskliga rättigheterna och bekämpandet av klimatförändringarna. Att jag avstår från att rösta beror på att man i betänkandet försöker förhindra att enskilda medlemsstater framför sina egna ståndpunkter i FN, till exempel om de är mer kritiska än EU till olika diktaturer. I betänkandet sammankopplas hela tiden civila och militära medel, vilket jag inte kan stödja.

Resolutionsförslag: RC-B7-0222/2010

Zigmantas Balčytis (S&D), skriftlig. – (EN) De flesta europeiska romer blev medborgare efter utvidgningarna 2004 och 2007. De och deras familjer har rätt att fritt röra sig och uppehålla sig inom EU:s territorium. I vissa medlemsstater med en betydande andel av den romska befolkningen möter romerna fortfarande många problem såsom segregering inom utbildning, boende, mycket låga sysselsättningsgrader och ojämlik tillgång till hälsovård och offentliga tjänster. EU och medlemsstaterna delar ansvaret för att främja och garantera integreringen av romerna och värna om deras grundläggande rättigheter som EU-medborgare och öka insatserna för att uppnå märkbara resultat.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), skriftlig. – (LT) Jag röstade för resolutionen eftersom Europas romer fortfarande är utsatta för omfattande diskriminering och i många fall är oerhört fattiga och socialt isolerade. Jag vill uppmärksamma att situationen för de flesta romer som lever i många EU-medlemsländer skiljer sig från andra etniska minoriteters situation i Europa. Därför måste vi vidta nödvändiga åtgärder på EU-nivå och upprätta en gemensam strategi för att bekämpa diskrimineringen av romer. Jag instämmer i Europaparlamentets uppmaning till de nya kommissionsledamöterna att prioritera romska frågor inom sina behörighetsområden och ägna nödvändig uppmärksamhet åt att genomföra strategin för integrering av romerna. Jag vill betona att vi som lever i ett demokratiskt och fritt samhälle måste låta alla människor få del av de grundläggande rättigheterna och friheterna. Därför måste kommissionen och medlemsstaterna komma överens och inleda en gemensam dialog om romernas situation och vidta åtgärder för att bekämpa diskrimineringen av dem. Först när vi har hittat ett gemensamt europeiskt förhållningssätt till frågor som gäller de europeiska romerna kan strategin aktivt genomföras. Jag stöder också parlamentets ståndpunkt att vi bör se till att företrädare för den romska befolkningsgruppen i medverkar i utformningen av EU:s politik för romska frågor.

Sebastian Valentin Bodu (PPE), skriftlig. – (RO) EU är medvetet om de problem som den romska minoriteten står inför, vilket också betonas genom alla betänkanden som diskuteras och genomförs samt genom det betydande ekonomiska stödet till programmen för romernas sociala integrering, som dock inte har gett de

resultat man förväntat sig. Vi talar likväl om 10–12 miljoner människor i Europa som lever enligt sina egna regler som är flera hundra år gamla och som anser att det är naturligt för dem att bete sig på detta sätt, i isolering inom en majoritet. I Rumänien uppgår den romska minoriteten till mer än 2 miljoner enligt vissa beräkningar. Den är större än den ungerska minoriteten och, skulle vissa logiskt säga, starkare. Den har dock inte lyckats utse en egen ledare som ska företräda gruppen i offentliga sammanhang eller i det rumänska parlamentet. Detta kan vara anledningen till att alla nationella program för social integration har misslyckats fullständigt. Eftersom romerna sprider sig i flera europeiska stater och är kända för sin tendens till migration och kriminalitet (vilket har lett till att termen "zigenare" även används för många andra medborgare) har lösningen på problemet med social integrering numera blivit en fråga för EU. Det är troligt att i de fall medlemsstaterna har misslyckats (någonting de ofta kritiserar för) kommer EU att lyckas.

Maria Da Graça Carvalho (PPE), skriftlig. – (PT) Det andra europeiska toppmötet för romer innebär en satsning på kulturell mångfald och vad det innebär i termer av mänsklig välfärd.

Utbildning är nyckeln till integrationsprocessen. Genom att erbjuda utbildning bekämpar vi utanförskap, arbetslöshet och diskriminering. Vi garanterar också ett samhälle som är mer rättvist, kreativt och dynamiskt.

Det är viktigt att inte bara integrera de etniska minoriteterna på arbetsmarknaden utan på alla områden i samhället. Att skydda grundläggande rättigheter och att inrätta ett gemensamt område med frihet, säkerhet och rättvisa är målen med den europeiska integrationen.

Jag välkomnar alla dem som främjar integrering på lokal nivå, däribland politiker, lärare och föreningar. Det är nämligen oftast de som är ansvariga för tillgång till bostäder, hälso- och sjukvård, utbildning, kultur och förbättrad livskvalitet.

Jag uppmanar EU och medlemsstaterna att främja gemensamma insatser och att genomföra politiska strategier som innehåller tydliga rättsliga åtaganden och trovärdiga budgetbidrag.

Det är viktigt att anta en gemensam ståndpunkt om politiken för strukturstöd och föranslutningsstöd.

Carlos Coelho (PPE), skriftlig. – (PT) Uppskattningsvis lever mellan 10 och 12 miljoner romer i EU, vilket innebär att de utgör en av de största etniska minoriteterna i Europa. Majoriteten av dem lever i extrem fattigdom och i samhällets utkant med begränsad tillgång till sysselsättning samt hälso- och sjukvård. De drabbas alljämt av diskriminering och socialt utanförskap, trots insatserna för att integrera dem.

EU har stöttat medlemsstaterna i deras insatser för att genomföra en effektiv politik. Framför allt har man tillhandahållit stöd till särskilda projekt och försökt se till att lagarna mot diskriminering genomförs korrekt och effektivt. Under en konferens i Bryssel den här månaden presenterades olika EU-projekt som håller på att genomföras. Resultaten bör diskuteras i april under det andra europeiska toppmötet för romer i Córdoba. Jag hoppas att resultaten från toppmötet kan bidra till ett kraftfullt europeiskt politiskt åtagande om en framtida strategi för att främja integreringen av romerna i det ekonomiska och sociala livet samt i kulturlivet i Europa och garantera lika möjligheter för alla i EU, inklusive romerna.

Ioan Enciu (S&D), skriftlig. – (RO) Alla de länder som har en stor romsk befolkning har en politik för att integrera dem, men den genomförs enbart sektorsvis och inom de andra politikområdena övervägs inte de specifika faktorerna, vilket i slutändan gör dem ineffektiva. Alla strategier som har lett till en lyckad integrering av romerna bör analyseras och användas som en grund för ett slutligt inrättande och antagande av en EU-strategi för att lösa problemen för denna grupp som, som bekant, är den största minoriteten i EU. Man bör även fortsättningsvis koncentrera sig på utbildning, skolgång för barn, yrkesutbildning, infasning i arbetslivet, ökade möjligheter för kvinnor, effektivisering av socialförsäkringssystemet etc. Även inom detta område krävs det ett mycket närmare samarbete mellan kommissionen och medlemsstaternas regeringar om finansieringsprojekt genom strukturfonderna och Sammanhållningsfonden samt särskilda program där fokus snarare ligger på en starkt ställning för den enskilda individen än på den traditionella hierarkin. Jag anser att en bred informationskampanj som riktar sig till allmänheten och till romerna, som motarbetar känslan av att romerna är utestängda från det europeiska livet och som inriktas på lika behandling och icke-diskriminering, är en mycket viktig del i denna synergi av gemenskapsåtgärder.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Romska grupper har funnits i hela Europa under många århundraden och fram till nyligen utsattes de för förföljelse i många av medlemsstaterna. Deras traditionella nomadiska levnadsstil, de verksamheter de arbetade inom och den höga andelen ingiften och utanförskap som de anammade har bidragit till att dessa grupper ses som oönskade, farliga och asociala.

Än i dag lever dessa fördomar kvar precis som de konsekvenser som historiskt sett hänger samman med dem. Än i dag är romerna en av de grupper som har lägst utbildningsnivå och högst kriminalitet. Det är upp till sociologerna och historikerna att bedöma orsakerna till och konsekvenserna av dessa problem som omger romerna.

Politikerna måste kunna göra någonting för de grupper de arbetar för. Därför är det oerhört viktigt att hitta sätt att bekämpa uteslutningen av romerna och främja deras verkliga integrering i de samhällen de lever i samt att i detta syfte vidta konkreta åtgärder som grundas på en seriös och ingående utredning av problemet.

Carlo Fidanza (PPE), skriftlig. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! I resolutionen hänvisar man till vissa principer som inte bör underskattas, såsom betydelsen av att bekämpa diskriminering av romer och behovet av att integrera denna minoritet genom en övergripande strategi.

Det är bra förslag, men man tar inte hänsyn till den förödande situation som många romer befinner sig i i vissa medlemsstater, såsom Italien, och som ofta är självvald. Olagliga verksamheter (stöld, väskryckning, tiggeri och prostitution), som ofta förvärras genom att barn utnyttjas i dessa syften och en i stort sett icke-existerande önskan att integrera sig och leva ett civiliserat liv, är de dominerande kännetecknen för vissa romska grupper i Italien.

Lösningen på denna kritiska situation bör vara att direktiv 2004/38/EG om unionsmedborgares och deras familjemedlemmars rätt att fritt röra sig och uppehålla sig inom medlemsstaternas territorier tillämpas fullt ut. I direktivet fastställs att EU-medborgare som efter tre månaders vistelse i en medlemsstat inte kan visa att de har en regelbunden inkomstkälla och som vägrar att delta i den integrationsprocess som nationella och/eller lokala myndigheter erbjuder ska utvisas.

Allmän "integrering" räcker inte. Vi behöver program för att vänja de romska grupperna vid att respektera rättsstatsprincipen och de sociala normerna samt straffrättsliga åtgärder för dem som inte deltar i processen. Annars riskerar den legitima uppmaningen om respekt för en minoritet att förvandlas till en form av omvänd diskriminering, till nackdel för alla de ärliga medborgare som drabbas av många romers brott och övergrepp.

Integrering kan inte existera utan respekt för reglerna, och de romska minoriteterna är inte undantagna från efterlevnaden av denna princip. Därför avstod jag från att rösta om resolutionen och avvek från min politiska grupp.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) I resolutionen om det andra europeiska toppmötet om romer, som äger rum i Córdoba den 8–9 april, uttrycker parlamentet sin oro över att romerna diskrimineras när det gäller utbildning, bostäder, sysselsättning samt lika tillgång till hälsovårdssystem och andra offentliga tjänster. Det anser också att det är oroväckande att deltagandet i det politiska livet är häpnadsväckande lågt bland romerna.

Parlamentet har dock bett kommissionen att ta fram nya förslag om romernas sociala integrering. Det uppmanar också medlemsstaterna att vidta utökade och mer synliga åtgärder för att uppfylla romernas legitima rättigheter och ta hänsyn till att åtgärderna för att bekämpa diskriminering inte räcker för att underlätta romernas sociala integrering. Gemensamma insatser på EU-nivå är nödvändiga, bland annat ekonomiska bidrag.

I resolutionen rekommenderar parlamentet rådet att anta en gemensam ståndpunkt om en politik beträffande strukturfonderna och föranslutningsstödet som återspeglar EU:s politiska åtagande att fullt ut utnyttja de möjligheter som dessa stöd ger för att främja integreringen av romer.

Vi hoppas att man vid det andra europeiska toppmötet om romer koncentrerar sig på strategiska politiska åtaganden som visar att det finns en politisk vilja att överbrygga klyftan mellan romska grupper och majoritetsbefolkningar i olika länder.

Bruno Gollnisch (NI), skriftlig. – (FR) Resolutionen är ännu en av de texter där absolut prioritet måste ges till den eller den gruppen människor, en grupp som man givetvis måste gynna genom särskild uppmärksamhet och ta hänsyn till i all nationell politik och i all EU-politik. I dag talar vi om de 10 eller 12 miljoner romer som finns i EU. Om vi jämför dem med andra, som har analyserats här vid andra tillfällen, får vi en hierarki människor där den romska minoriteten placeras högst upp. Sedan kommer utomeuropeiska invandrare, därefter européer med icke-europeiskt ursprung och slutligen längst ned personer av europeiskt "ursprung". Om vi sedan lägger till "genusperspektivet" och den regerande ungdomskulten kan vi dra slutsatsen att i ert så kallade EU är det inte bra att vara en medelålders europeisk man, och av europeiskt ursprung samt att inte tillhöra något som ni kallar en etnisk, kulturell, religiös eller sexuell minoritet. När kommer det äntligen att

finnas en politik där europeernas intressen sätts främst? När kommer man att prioritera de stackars arbetarna, medelklasserna som krossas av skatter, de arbetslösa och de familjer som bara är europeiska, som utgör den stora majoriteten av EU:s invånare, som är de medborgare som vi är ansvariga för och som ni bara tänker på kvällen före valet?

Sylvie Guillaume (S&D), skriftlig. – (FR) Jag stödde resolutionen, som föregår toppmötet i Córdoba den 8 april 2010, eftersom integreringen av romer inom alla samhällets områden bör vara en av de prioriteringar som försvaras på EU-nivå. Jag menar att vi inte bara bör betona situationen för romerna i Östeuropa, som är oerhört diskriminerade, utan att vi också bör vara medvetna om att dessa problem är lika uttalade, men på ett lömskare sätt, i andra europeiska länder såsom Frankrike. Vi bör också ifrågasätta hur effektiva de genomförda åtgärderna är och ta reda på hur de kan förbättras så att vi verkligen uppnår målen socioekonomisk integrering och fullständigt europeiskt medborgarskap för romerna.

Cătălin Sorin Ivan (S&D), skriftlig. – (RO) Jag röstade för resolutionen om den romska integreringen, som grundas på idén att denna europeiska minoritet behöver en särskild politik som bör genomföras snarast. Även om vi är halvvägs genom det årtionde som är vikt åt romernas integrering kvarstår de problem som förknippas med utbildning, sysselsättning, regional utveckling etc. och de håller till och med på att förvärras i vissa medlemsstater. Jag håller med om att principerna behöver omdefinieras, men jag anser att vi bör inrätta en övergripande strategi för att bemöta romernas problem på ett integrerande men inte uteslutande sätt. Vi använder resolutionen för att be de nya kommissionsledamöterna att prioritera dessa aspekter angående romerna i sina ansvarsområden samt att upphöra med att tillämpa dagens politik, som är utdragen och som saknar konkret handling. Vi har stora förväntningar på toppmötet i Córdoba, men romerna förväntar sig resultat när det gäller respekten för deras rättigheter och antidiskrimineringspolitik, och deras behov är större.

Livia Járóka (PPE), skriftlig. – (HU) Mina damer och herrar! Jag vill välkomna antagandet av resolutionsförslaget som har lagts fram gemensamt av de sex största politiska grupperna i parlamentet. Den är en upprepning av tidigare resolutioner från början av 2008, och i den uppmanas kommissionen återigen att utarbeta en övergripande strategi om romer i syfte att komma till rätta med den sociala och ekonomiska uteslutningen av romerna i Europa. I förslaget påpekas mycket riktigt att åtgärderna mot diskriminering i sig inte räcker för att främja romernas sociala integrering. Det krävs harmoniserade EU-insatser som vilar på en stabil rättslig grund för att samla alla sociala och institutionella aktörer och samtidigt utöva påtryckningar på deltagarna att hålla sina löften.

Dessutom är det oerhört viktigt att man i resolutionen otvetydigt tar ställning bortom "icke-bindande instrument" och stöder bindande rättsliga åtaganden och realistiska budgetbidrag. Låt mig slutligen uttrycka min förhoppning om att kommissionen, i enlighet med parlamentets uttryckliga anvisning och Europeiska rådets godkännande, så snart som möjligt kommer att lansera det komplexa utvecklingsprogram som beskrivs i resolutionen. Detta kan leda till att den beständiga extrema fattigdom som drabbar romerna från generation till generation får ett slut och att gemensamma insatser kan genomföras samtidigt inom alla relevanta politiska områden samt att det kommer att bli möjligt att snabbt ingripa i regioner som brottas med allvarliga strukturella brister och som håller på att förvandlas till getton.

Timothy Kirkhope (ECR), skriftlig. – (EN) Jag och mina kolleger i ECR-gruppen håller med om mycket i betänkandet, och vi stöder helhjärtat lika rättigheter och möjligheter för alla människor oberoende av ras, religion, kön eller sexuell läggning.

Samtidigt som vi fullt ut stöder romernas integrering i EU hyser vi dock allvarliga betänkligheter när det gäller EU:s inblandning i frågor som enligt vår åsikt tillhör de enskilda nationsstaternas befogenheter, såsom tillgång till hälso- och sjukvård, utbildning, sysselsättning och bostäder.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) EU är ett område för solidaritet och integrering. Därför måste vi göra vad som krävs för att förhindra diskriminering av romerna och ge dem samma rättigheter när det gäller utbildning, sysselsättning, hälso- och sjukvård samt bostäder i alla medlemsstater såväl som i stater som har för avsikt att bli EU-medlemmar i framtiden.

Vi bör vidta bestämda åtgärder för att sätta stopp för diskrimineringen. Om detta ska kunna uppnås kan dock inte romerna välja att stå utanför utan de måste hjälpa till med sin egen integrering inom ett europeiskt område vars avsikt är att vara integrerande.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) Många av tiggarna i västländerna kommer från Slovakien, Bulgarien och Rumänien och majoriteten av dem tillhör den romska minoriteten. Man har under lång tid försökt att

förbättra den eländiga sociala situationen för romerna, som lever i samhällets utkant i kåk- eller tältstäder. Att bara pumpa in pengar i romska bosättningar tjänar inte någonting till, vilket tidigare erfarenheter har visat. Nyckeln till framgång ligger i utbildning, eftersom det är det enda sättet att skapa långsiktiga möjligheter till ett annat slags liv. I princip är åtgärderna för att bekämpa fattigdom i Östeuropa meningsfulla. De har dock genomförts tidigare utan framgång, och inga nya, lyhörda strategier har föreslagits. Därför röstade jag mot betänkandet.

Franz Obermayr (NI), skriftlig. – (DE) Resolutionsförslaget är ensidigt i och med att man föreslår bidrag och ekonomiskt stöd till romer i EU. Givetvis måste vi göra allt vi kan för att se till att marginaliserade grupper, såsom romer, bättre integreras i samhället, framför allt på arbetsmarknaden. Romerna måste dock visa att de har vilja och själva kan anstränga sig för att integreringsprocessen ska lyckas. De måste börja genom att introducera sina barn och ungdomar i det europeiska skolsystemet. För lite vikt läggs vid dessa aspekter i resolutionsförslaget om toppmötet om romer och därför röstade jag mot det.

Wojciech Michał Olejniczak (S&D), skriftlig. – (PL) Diskrimineringen av romer var, under årtal, ett av de största tabuna i Europa. Under senare år har detta förändrats. De åtgärder som vidtas för att bekämpa diskrimineringen av romer är alltför otillräckliga. Problemet nonchaleras ofta.

Ett mycket bra exempel som bekräftar denna tes är att kommissionen inte har reagerat på Europaparlamentets förslag av den 28 januari 2008 om att utforma en europeisk strategi för romer i samarbete med medlemsstaterna. I dag finns det ett behov av att förnya förslaget eftersom hatet mot romerna har ökat under den ekonomiska krisen. Detta har drabbat många av de 10–12 miljoner romer som lever i EU.

Jag anser att frågan om romer bör prioriteras av de nyligen utnämnda kommissionsledamöterna, och därför beslutade jag mig för att stödja resolutionsförslaget om det andra europeiska toppmötet om romer som utarbetats av medlemmar i Progressiva förbundet av socialdemokrater och demokrater i Europaparlamentet samt i Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater).

Georgios Papanikolaou (PPE), skriftlig. – (EL) Det gemensamma resolutionsförslag som parlamentet har antagit, och som jag röstade för, är oerhört viktigt. Som betonas i punkt 7 har kommissionen hittills inte agerat i enlighet med parlamentets uppmaning från den 28 januari om att i samarbete med medlemsstaterna utarbeta en europeisk strategi för romerna i syfte att bättre samordna och främja arbetet för att förbättra romernas situation trots att romerna lever överallt i Europa, vilket innebär att det krävs en gemensam insats på EU-nivå. Eftersom det, mot bakgrund av subsidiaritetsprincipen, är medlemsstaterna som har befogenhet när det gäller den harmoniska integreringen av romerna i samhället – och i Grekland finns det en stor etablerad grupp romer – bör parlamentet – och det är syftet med resolutionsförslaget – uppmana kommissionen och rådet att ta ett mer dynamiskt initiativ för att bättre samordna insatserna i syfte att fullt ut integrera romerna i de europeiska samhällena.

Rovana Plumb (S&D), skriftlig. – (RO) Jag röstade för resolutionen i övertygelsen om att de särskilda åtgärderna för att förbättra situationen för romerna inom en nära förestående framtid kommer att genomföras i praktiken i stället för att förbli vackra uttalanden. EU:s strukturfonder erbjuder en enorm möjlighet för att uppnå fullständig integrering av romerna. Förfarande- och innehållsaspekterna har dock tyvärr medfört att det är svårt att utnyttja denna möjlighet. När fonderna används i Rumänien för att främja sysselsättningen inom ramen för de åtgärder som genomförs av POSDRU (det operativa sektorsprogrammet för utveckling av mänskliga resurser) har man konstaterat att det krävs en annan strategi när det gäller romerna. När man vidtar konventionella åtgärder såsom omskolning, rådgivning och tillhandahållande av information till romer måste man också ta hänsyn till den romska kulturens särdrag. Även om stödet främst delas ut till landsbygden har det aldrig funnits någon form av program för romska grupper inom ramen för EU-programmen för landsbygdsutveckling. Romerna ingår inte bland de grupper som dessa stödprogram riktar sig till. Att inrätta program för att utveckla jordbruksföretag och främja inrättande av jordbruk med inriktning på djurhållning tillsammans med olika former av incitament såsom bidrag till arbetsgivare inom sektorn är viktiga lösningar när det gäller romernas integrering på arbetsmarknaden.

Teresa Riera Madurell (S&D), skriftlig. – (ES) Jag röstade för resolutionen eftersom integreringen av romerna är en av prioriteringarna för Progressiva förbundet av socialdemokrater och demokrater i Europaparlamentet. Resolutionen visar parlamentets ståndpunkt inför det andra europeiska toppmötet om romer, som hålls den 8–9 april i Córdoba under det spanska ordförandeskapet. Situationen för romerna är annorlunda än för andra minoriteter i EU och deras integrering kräver en effektiv politik som syftar till att minska den systematiska diskriminering som de utsätts för. Alla förvaltningsnivåer, från EU till lokala myndigheter, måste engagera sig för att uppnå lika behandling av romerna eftersom detta är ett av EU:s grundläggande

värden. I resolutionen uppmanas EU-institutionerna att ge ett samordnat och strategiskt bidrag till integreringen av romerna i Europa. Toppmötet i Córdoba bör fungera som ett steg framåt, från goda avsikter till en konkret politik som gör det möjligt att komma till rätta med de problem som dessa grupper står inför när det gäller tillgång till bostäder, utbildning, offentliga tjänster och sysselsättning.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Jag är verkligen glad över att resolutionen antogs (jag röstade givetvis för den) eftersom den innehåller mycket viktiga uttalanden när det gäller att främja icke-diskriminering av romerna. Kommissionen uppmanas återigen att utforma en vittomfattande strategi på EU-nivå för att bekämpa social utslagning och diskriminering av romer i Europa.

Silvia-Adriana Țicău (S&D), skriftlig. – (RO) Jag röstade för Europaparlamentets resolution om det andra toppmötet om romer eftersom jag anser att kampen mot diskriminering av romerna, som finns i hela Europa, kräver en strategi på EU-nivå. Vi bör uttrycka vår oro över diskrimineringen av romer när det gäller utbildning, bostäder och sysselsättning såväl som lika tillgång till hälso- och sjukvård samt till andra offentliga tjänster. Vi fördömer den senaste tidens ökning av antiziganism i flera av EU:s medlemsstater, som ofta tar sig uttryck i hatiska tal och attacker mot romerna. Vi uppmanar återigen kommissionen att inta en övergripande hållning i frågor som rör romerna och utarbeta ytterligare förslag om hur man på EU-nivå ska komma fram till en enhetlig strategi för romernas integrering. Med detta i åtanke ber vi kommissionen att tillsammans med medlemsstaterna utarbeta en europeisk strategi för romerna i syfte att bättre samordna och främja arbetet för att förbättra romernas situation. Dessutom hoppas jag att medlemsstaterna kommer att använda de olika instrument som i nuläget är tillgängliga för att mer effektivt bekämpa uteslutning av romerna, t.ex. möjligheten att ägna 2 procent av det totala anslaget från Europeiska regionala utvecklingsfonden (Eruf) till bostäder till förmån för marginaliserade grupper eller de befintliga möjligheterna inom ramen för Europeiska socialfonden.

Resolutionsförslag: B7-0227/2010

Andrew Henry William Brons (NI), skriftlig. – (EN) Vi är givetvis positiva till att Frontex bedriver övervakning utanför gränsstaternas territorialvatten. De juridiska experternas utlåtanden om huruvida Frontex redan har eller inte har denna befogenhet är dock motsägelsefulla. Genom resolutionen införs dock regler och riktlinjer som förhindrar detta. De innebär inte bara att Frontex ska rädda olagliga invandrare som är i fara till sjöss (en givetvis moralisk handling) utan också en förpliktelse att bevilja de räddade olagliga invandrarna asyl. Vi anser att de räddade invandrarna bör föras till det land som de anses ha kommit från eller till deras hemland och lämnas där.

Nikolaos Chountis (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Jag röstade för resolutionsförslaget av anledningar som går utöver utkastet till beslut och innehållet i rådets förslag om komplettering av kodexen om Schengengränserna avseende övervakningen av de yttre sjögränserna. Trots att man i beslutet, framför allt i den andra delen som inte är bindande för medlemsstaterna, hänvisar till positiva inslag när det gäller försvaret av mänskliga rättigheter, kringgås parlamentets arbete och befogenheter tydligt i ratificeringsförfarandet. I utkastet till beslut överskrider rådet sina verkställande befogenheter. Om parlamentet godtar ett sådant förfarande kommer det att skapa ett oerhört negativt prejudikat för dess roll och verkliga funktion, när det i stället bör skydda sina kontrollerande och lagstiftande befogenheter samt andra befogenheter i egenskap av den enda folkvalda institutionen på EU-nivå. Nyligen såg vi dessutom att parlamentets beslutande röst stälpte avtalet om överföring av personuppgifter om EU-medborgare till den amerikanska underrättelsetjänsten och regeringen. Sådana förfaranden bör inte inrättas.

Carlos Coelho (PPE), skriftlig. – (PT) Det finns ett obestridligt behov av att fortsätta med förstärkningen av gränskontrollerna, som samordnas av Europeiska byrån för förvaltningen av det operativa samarbetet vid Europeiska unionens yttre gränser (Frontex). Det finns också ett behov av gemensamma operativa förfaranden och tydliga regler för deltagande i gemensamma insatser – främst sök- och räddningsinsatser – och ilandsättning av räddade individer.

Därför beslutade kommissionen sig för att lägga fram ett utkast till beslut som grundas på kommittéförfarandet. Rådet lyckades inte överbrygga sin splittring i frågan och föredrog att gömma sig för parlamentet bakom tekniska argument och på så sätt strunta i våra befogenheter. Yttrandet från parlamentets rättstjänst är mycket tydligt. Kommissionen överskred sina genomförandebefogenheter. Detta är inte enbart ett tekniskt förfarande. Enligt Cecilia Malmströms egna ord är det ett initiativ med stor politisk betydelse och praktiska konsekvenser.

Vår röst mot resolutionen är inte bara en bekräftelse av parlamentets befogenheter, utan också en solidarisk handling gentemot små länder som straffas orättvist genom beslutet.

Cornelia Ernst och Sabine Lösing (GUE/NGL), skriftlig. – (EN) Eftersom Frontex bland annat inrättades för att "skydda" EU:s gränser från så kallade "olagliga" invandrare motsätter vi oss byrån och dess mål. Vi välkomnar dock riktlinjerna för vederbörlig hänsyn till internationell och europeisk asyl samt människorättslagstiftning i kommissionens förslag (KOM (2009)0658 slutlig). Vi välkomnar framför allt punkt 1 i bilaga 1 (respekt för principen om "non-refoulement", övervägande av de särskilda behoven för utsatta personer och de som är i behov av akut läkarvård samt utbildning av gränskontrolltjänstemän i mänskliga rättigheter och flyktingrätt) såväl som punkt 3 och 4 (bland annat övervägande av invandrarens situation, beaktande av deras eventuella förfrågningar om bistånd eller fartygets sjövärdighet samt ingen ilandsättning i länder där människor riskerar att förföljas och torteras) som tas upp i bilaga II. Dessutom betonar vi behovet av att bilaga II ska vara bindande och påpekar att vi kommer att ändra Frontex befogenheter i enlighet med dessa principer.

Sylvie Guillaume (S&D), skriftlig. – (FR) Jag röstade mot resolutionen, som skulle ha förhindrat antagandet av ett antal åtgärder som utgör ett steg i rätt riktning, även om jag medger att situationen långt ifrån är perfekt. Resolutionen kommer att göra det möjligt att överklaga till EG-domstolen om staterna inte uppfyller sina åtaganden när det gäller principen om "non-refoulement" till havs, vilket de i nuläget smiter undan helt och hållet. Det är viktigt att de medlemsstater som verkar under Frontex beskydd tillhandahåller assistans till invandrare som befinner sig i sjönöd, oberoende av deras nationalitet och status samt under vilka förhållanden de hittades.

Georgios Papanikolaou (PPE), skriftlig. – (EL) Resolutionsförslaget rör utkastet till rådets beslut och kompletterar kodexen om Schengengränserna avseende övervakningen av sjögränserna inom ramen för de insatser som samordnas av Frontex för att rädda människor till sjöss. När det gäller Grekland, och på grund av det ökade invandringstrycket, underlättar dessa särskilda åtgärder Frontex närvaro i de grekiska vattnen.

Åtgärderna består både av regler och icke-bindande riktlinjer och de koncentreras på mottagning, sökning och räddning av människor till sjöss. I grund och botten handlar det om åtgärder som behöver vidtas när ett fartyg har identifierats och man misstänker att det finns personer ombord som försöker undfly gränskontrollerna. Dessutom bör sökning och räddning genomföras på grundval av särskilda principer och de personer som häktas eller räddas bör ilandsättas enligt en särskild operativ plan. Därför anser jag att detta särskilda initiativ bör stödjas och att genomförandet av de principer som tas upp i rådets förslag bör påskyndas.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) I motsättning till vår ståndpunkt (jag röstade för) uppnåddes inte kvalificerad majoritet och resolutionen om att förkasta kommissionens förslag och följa rådet från parlamentets rättstjänst föll. Det betyder att kodexen om Schengengränserna kommer att ändras, som kommissionen föreslog under kommittéförfarandet, genom att direktivet kompletteras med en bilaga om icke-bindande åtgärder om söknings- och räddningsinsatser till sjöss. Vi kan bara hoppas att kommissionen verkligen kommer att se detta som en möjlighet att noggrannare övervaka de insatser som samordnas av Frontex så att vi kan undvika mänskliga tragedier och olyckor till sjöss. Det finns dock en verklig risk att detta leder till att vi inte kommer att kunna slå ett slag för bindande åtgärder inom ramen för Frontex befogenheter, som ses över just nu. Vi får dock givetvis inte ge upp och vi måste försöka göra vårt bästa för att uppnå bättre resultat i det framtida arbetet med detta.

Betänkande: Jędrzejewska (A7-0033/2010)

Richard Ashworth (ECR), skriftlig. – (EN) Jag och mina kolleger i ECR-gruppen håller med om mycket av innehållet i betänkandet, bland annat förbättring av budgeteffektiviteten, förenkling av ansökningsförfarandena för EU-medel och prioritering av fullbordandet av EU 2020-strategin.

Vi hyser dock allvarliga betänkligheter när det gäller hänvisningarna till en social EU-pelare, en ambitiös social agenda och begränsningar av en gemensam jordbruksmarknad. Vi betonar att utbildning samt militär och försvar faller inom medlemsstaternas befogenheter.

Liam Aylward (ALDE), skriftlig. – (GA) Jag röstade för betänkandet om prioriteringar för budgeten 2011. Såsom fastställs i det bör särskilt stöd tillhandahållas för entreprenörskap och mikroföretag, vilket bör vara centralt i EU:s politik för ungdom och innovation.

I betänkandet efterlyser man stöd till alla program och instrument som syftar till att främja entreprenörskap – framför allt i landsbygdsområden – och bistånd under inledningsfasen till nystartade företag och stöd till erfarenhetsutbyte bland unga företagare.

Stöd bör ges till program som syftar till att hjälpa unga människor som startar nya företag. Jag välkomnar att man i betänkandet betonar politik för ungdomar och den roll som unga människor tvingas spela när vi försöker fly från den rådande ekonomiska och finansiella krisen.

Jag stöder bestämt uppmaningen i betänkandet om ökade investeringar i unga människor och i utbildning, vilket rekommenderades i "EU-strategin för ungdomar". Unga människors roll i och betydelse för EU bör erkännas, främjas och stödjas.

Maria Da Graça Carvalho (PPE), skriftlig. – (PT) Unga människor, vetenskap och innovation är de viktigaste prioriteringarna i nästa EU-budget. Att investera i unga människor är att investera i framtiden. Denna investering bör genomföras samordnat mellan de olika politikområdena.

Utbildning, yrkesutbildning och övergången från utbildningssystemet till arbetsmarknaden är centrala i budgeten. Unga människor med examen och kvalifikationer drabbas i allt större utsträckning av arbetslöshet. Därför anser jag att utbytesprogrammet "Erasmus första jobb" är en strategisk satsning inför framtiden, eftersom det innebär att en tydlig koppling skapas mellan utbildningssystemet och arbetsmarknaden. Bland de andra prioriteringarna i budgeten vill jag lyfta fram områdena forskning och innovation samt den digitala agendan. Det är områden som är mycket viktiga för EU:s hållbara utveckling.

Jag vill också betona betydelsen av vissa redan befintliga program som bidrar till detta mål såsom Europeiska institutet för innovation och teknik. I budgeten avsätts till och med medel för insatser för att stödja utvecklingen av gröna och innovativa tekniker och därmed ge ett viktigt bidrag till den ekonomiska återhämtningen samt ge en skjuts åt små och medelstora företag. Satsningar på unga, innovation och vetenskap är nyckeln till att återigen göra EU till världsledande.

Ole Christensen, Dan Jørgensen, Christel Schaldemose och Britta Thomsen (S&D), skriftlig. – (DA) I dag röstade de danska socialdemokraterna för prioriteringarna för budgeten 2011. Vi stöder de allmänna prioriteringarna, framför allt insatserna för att bekämpa ungdomsarbetslösheten samt främja forskning, innovation och grön teknik. Dessutom stöder de danska socialdemokraterna helhjärtat att nödvändiga medel avsätts till EU:s tillväxt- och sysselsättningsstrategi, EU 2020. De danska socialdemokraterna vill dock betona att syftet med EU:s gemensamma jordbrukspolitik även fortsättningsvis bör vara att garantera marknadsstabilisering och därför kan vi inte stödja permanent EU-stöd för mjölk och mjölkprodukter.

Göran Färm, Anna Hedh, Olle Ludvigsson, Marita Ulvskog och Åsa Westlund (S&D), skriftlig. – Vi svenska socialdemokrater valde idag att rösta för prioriteringarna inför 2011 års budget. Vi instämmer i stort med de prioriteringar som anges i betänkandet, vi anser exempelvis att det är viktigt att det görs satsningar på ungdomar, på forskning och innovation samt inom grön teknik. Vi anser också att det är viktigt att EU:s nya strategi för tillväxt och sysselsättning, "EU 2020" ges tillräckliga finansiella medel för att bli en framgång.

Vi vill dock understryka att vi inte anser att huvuduppgiften för EU:s gemensamma jordbrukspolitik är att garantera marknadsstabilisering och att vi därmed inte heller vill se något permanent marknadsstöd från EU för mjölk och mjölkprodukter.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Inom ramen för den allmänna krisen och mot bakgrund av de ambitiösa kraven i EU 2020-strategin när det gäller innovation, bekämpning av fattigdom och socialt utanförskap, ekonomisk tillväxt och sysselsättning är det mycket viktigt att utmaningarna i 2020-strategin är centrala i budgetprioriteringarna.

Därför är jag nöjd över att det görs en tydlig satsning på utbildning, forskning och innovation i kommissionens prioriteringar för 2011 års budget. Det är också mycket viktigt att ha ekonomisk återhämtning och räddning ur krisen i åtanke så därför är jag nöjd över att stöd till små och medelstora företag är centralt i budgeten för 2011. Jag vill upprepa behovet av att, inom ramen för reformen av den gemensamma jordbrukspolitiken, öka medlen till den gemensamma jordbrukspolitiken. Detta är också en prioritering som bör göras av kommissionen.

Jag vill påpeka att budgeten för 2011 är den första budget som antas enligt Lissabonfördraget, vilket innebär att parlamentets deltagande är förstärkt.

João Ferreira (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) De föreslagna prioriteringarna i budgeten för 2011 är, trots den sociala retoriken, som är oundviklig i kristider, tämligen tydliga. Avsikten är främst att hålla sig till samma prioriteringar som har gett tidigare budgetar deras inriktning. Återigen verkar det som att syftet med budgeten är att fördjupa den inre marknaden, komma till rätta med på bristen på säkra arbetstillfällen, så kallad

flexicurity samt att liberalisera och kommersialisera miljön och fler områden inom det sociala livet. Riktlinjerna är gamla även om de har samlats i den så kallade nya "EU 2020-strategin".

Att man påstår sig prioritera unga människor döljer inte att avsikten är att från och med nu börja planera för framtida generationer av arbetstagare för vilka arbetslösheten kommer att vara strukturell, vilket ses som en strategisk variabel för att nedvärdera deras arbetskraft. Detta kommer att innebära att till och med att kvalificerade personer tvingas flaxa mellan osäkra arbeten och alternera dem med oundviklig arbetslöshet. Prioriteringarna innebär också att 2011 års budget står till tjänst för EU:s yttre ingripanden, för den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken och den gemensamma säkerhets- och försvarspolitiken, för militarism och krig, för politik som kriminaliserar invandring och för Europeiska byrån för förvaltningen av det operativa samarbetet vid Europeiska unionens yttre gränser (Frontex).

Därmed kan vår enda reaktion på betänkandet vara att rösta mot det. Detta är dock inte det enda sättet eller någonting oundvikligt. Vi försökte att visa just detta genom de olika förslag som vi lade fram under debatten.

Lidia Joanna Geringer de Oedenberg (S&D), skriftlig. – (PL) Att ta fram en budget för EU under en ekonomisk kris, med mycket liten budgetmarginal och med nya arbetsområden till följd av Lissabonfördragets ikraftträdande, är inte lätt. Därför var det med desto större nöje som jag under omröstningen gav mitt stöd för Sidonia Elżbieta Jędrzejewskas betänkande om budgeten för 2011 och förslaget till Europaparlamentets resolution, som båda innehåller ambitiösa prioriteringar för nästa års budget.

Utöver de traditionella prioriteringarna, som sammanhållningspolitik och stöd för innovativ och ekologisk teknik, bör budgeten för 2011 inriktas på att garantera fullständigt genomförande av de nya initiativen inom EU: den europeiska avdelningen för yttre åtgärder, den ekonomiska strategin "EU 2020" och de åtgärder som ingår i det östliga partnerskapet. Alla dessa tre initiativ riskerar att bli till fiaskon om de medel som anslås för dem visar sig vara alltför symboliska.

Det är också värt att notera de omfattande insatserna för ungdomar. Nu när EU står inför demografiska problem, går det inte att ha en låg andel välutbildade unga människor, eftersom detta skulle leda till en ännu större ökning av arbetslösheten inom denna åldersgrupp. Detta är något som EU helt enkelt inte har råd med. Därför måste EU:s budget innehålla medel som avsatts för att stödja språkstudier, interkulturell dialog, ökad rörlighet bland ungdomar och integrering av nyutexaminerade på arbetsmarknaden.

Bruno Gollnisch (NI), skriftlig. – (FR) Om jag har förstått detta betänkande rätt, så har allt eller nästan allt blivit en prioritering, vilket innebär att det inte finns några prioriteringar. Vad som efterfrågas är helt enkelt en större budget – med andra ord, mer skatter för EU-medborgarna. Föredraganden visar visserligen omsorg om att utgifter som finansieras av EU:s budget inte bara ska vara nyttiga utan också effektiva, samt tillföra ett verkligt europeiskt medvärde till den nationella politiken. Detta är berömvärt. För att vara helt ärlig borde detta emellertid ha betonats ständigt under åren som gått. Å ena sidan minns jag att detta inte har varit fallet under de senaste 14 eller 15 åren, eftersom Europeiska revisionsrätten inte har ansett sig kunna godkänna genomförandet av de årliga budgetarna. Å andra sidan letar jag fortfarande efter konkreta förslag i betänkandet som ska göra det möjligt att uppnå detta mål. I synnerhet letar jag efter förslag om att upphöra med program som inte är annat än ren och skär populism, meningslös tilldelning av små finansieringsbelopp, ideologisk propaganda och försök att ingripa mer på områden där EU lyckligtvis bara har få befogenheter och, framför allt, är ineffektivt.

Sylvie Guillaume (S&D), skriftlig. – (FR) Trots att jag röstade för detta betänkande vill jag betona några viktiga förbehåll som jag har när det gäller prioriteringarna för budgeten 2011. Visst stöder jag villigt EU:s engagemang för att ge stöd åt unga människor, för innovation och för sektorn för frivilligarbete, allihop viktiga strukturella delar i vårt samhälle. Trots detta är budgetramen emellertid inte alls tillfredsställande, särskilt inte i en tid av ekonomisk kris och arbetslöshet. Den ger oss inte möjlighet att finansiera någon politisk ambition som skulle kunna åstadkomma verklig förändring. Nio miljoner euro, eller 0,07 procent av budgeten, har anslagits för sysselsättning. Det visar verkligen inte på några större ambitioner att stödja sysselsättningen.

Iosif Matula (PPE), skriftlig. – (RO) Jag röstade för betänkandet om kommissionens budget, eftersom jag anser att det är viktigt för EU att ha en balanserad, realistisk budget som effektivt kommer att infria medborgarnas förväntningar om att ta sig ur den nuvarande ekonomiska krisen, ha värlavlonade arbeten och en säkrare framtid. Jag anser att ekonomiskt stöd till små och medelstora företag måste göras till en prioritering inom EU, eftersom dessa företag spelar en avgörande roll för att garantera ett stort antal arbetstillfällen, liksom i regional utveckling och landsbygdsutveckling. Jag anser också att ungdomar är oerhört viktiga just nu och för EU:s framtid. Detta måste också märkas i prioriteringarna för budgeten. Ungdomar står i centrum

för EU:s sociala och integrerande strategier. Ungdomars innovativa förmåga är en mycket viktig resurs för utveckling och ekonomisk tillväxt, som EU borde förlita sig på. Det är min fasta övertygelse att investeringar i ungdomar och utbildning innebär investeringar i nuet och i framtiden, i enlighet med vad som beskrivs i EU:s ungdomsstrategi. Jag välkomnar att ungdomspolitikerna även omfattar förberedelse för arbetsmarknaden i skolor och på universitet.

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL), skriftlig. – (FR) Jag ska rösta mot detta betänkande om prioriteringar för budgeten 2011. Det innebär ett genomförande av den dogmatiska och skadliga eurokratiska politik som jag vänder mig emot i hela Europa och i hela världen. Jag kan inte rimligen rösta för en budget som kan bidra till så många potentiella katastrofer.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) I kölvattnet av misslyckandet med Lissabonstrategin har EU nu en ny möjlighet att bli den stora katalysatorn inom världsekonomin med strategin "EU 2020". För att denna nya plan ska lyckas är det nödvändigt att man i de olika budgetar som ska godkännas prioriterar flera områden som är grundläggande för att EU 2020-strategin ska bli en framgång.

Vi talar om innovation, om stöd för ungdomar för att öka den sociala rörligheten, och om konsoliderat stöd för små och medelstora företag, som är ländernas verkliga ekonomiska motor. Det är också mycket viktigt att det görs storskaliga investeringar på områdena för klimatförändringar, miljö och socialpolitik. För att EU 2020-strategin ska bli en framgång är det därför avgörande att man hittar nya sätt att finansiera den och anskaffa medel till den, eftersom vi inte kan göra vad vi har gjort tidigare och omfördela medel som var avsedda för strukturpolitiken, sammanhållningspolitiken eller den gemensamma jordbrukspolitikerna.

Georgios Papastamkos (PPE), skriftlig. – (EL) Jag röstade för betänkandet om prioriteringar för budgeten 2011. Ett av skälen till detta var förslagen om finansieringen av den gemensamma jordbrukspolitikerna. I synnerhet framförs att finansieringen av prioriteringar i samband med framtidsstrategin EU 2020 genom en eventuell omfördelning av anslag inte får ske på bekostnad av grundläggande EU-politik som sammanhållnings- och strukturpolitiken eller den gemensamma jordbrukspolitikerna. Den oro som framfördes under godkännandet av EU:s budget för innevarande år över den snäva marginalen för jordbruksutgifter återkommer, och man uttrycker en önskan om en tillräcklig marginal i 2011 års budget. En tillräcklig marginal för jordbruksutgifter är särskilt viktig för att kunna handskas med oförutsedda krav inom jordbrukssektorerna, särskilt med tanke på de instabila priserna.

Silvia-Adriana Țicău (S&D), skriftlig. – (RO) Jag röstade för Europaparlamentets resolution om prioriteringar för budgeten 2011, avsnitt III – kommissionen. Därmed bekräftar jag att de politiska ledarna i EU och i medlemsstaterna måste prioritera att bevara befintliga arbetstillfällen och att skapa nya som gör att EU-medborgarna kan försörja sig. Kommissionens meddelande "Europa 2020: En strategi för smart och hållbar tillväxt för alla" ligger till grund för en omfattande debatt om EU:s ekonomiska och sociala strategi för de kommande åren. Jag röstade även för ändringsförslag 5, med tanke på att arbetslösheten är ett centralt ämne i de nuvarande diskussionerna, och om EU verkligen ska kunna lösa problemet med den redan höga och ständigt växande arbetslösheten, måste man genomföra en ambitiös social agenda. EU måste framför allt investera i forskning och i infrastrukturen för transporter och energi för att kunna förbli konkurrenskraftigt i världen. Vidare måste både medlemsstaterna och EU investera i utbildning och utveckling för ungdomar. Det är därför program som Erasmus, särskilt Erasmus program för unga företagare, måste finnas med bland prioriteringarna, vilket också återspeglas i 2011 års budget.

Artur Zasada (PPE), skriftlig. – (PL) Resultatet av omröstningen om Sidonia Elżbieta Jędrzejewskas betänkande om Europeiska unionens prioriteringar för budgeten 2011 glädde mig. Jag röstade naturligtvis för betänkandet. Dagens omröstning var mycket speciell, av två anledningar. För det första är detta den första budgeten som antagits enligt bestämmelserna i Lissabonfördraget. För det andra var det Europaparlamentet som redogjorde för sina förslag till prioriteringar först, och inte kommissionen.

Föredraganden tog upp den mycket relevanta frågan om ungdomar och utbildning i sitt betänkande. Under en kris är det särskilt viktigt att stödja ungdomar genom att exempelvis hjälpa dem att hitta sitt första arbete eller starta ett eget företag. Bristen på tillräcklig uppmärksamhet kring detta ämne under tidigare år är särskilt synlig i dag. Sysselsättningsexperten påpekar att det inte bara är nyutexaminerade som har svårigheter på arbetsmarknaden, utan även personer i trettioårsåldern som har varit ute på arbetsmarknaden i flera år.

Betänkande: Trüpel (A7-0036/2010)

Zigmantas Balčytis (S&D), skriftlig. – (LT) Jag stöder detta betänkande eftersom omständigheterna kring antagandet av 2011 års budget kommer att vara exceptionella, på grund av Lissabonfördragets ikraftträdande

och den fortsatta ekonomiska och finansiella krisen. Budgeten måste vara väl avvägd för att se till att man framgångsrikt uppnår de mål som satts i Lissabonfördraget, till exempel att skapa en inre marknad för energi. Vid planeringen av budgeten måste man rikta avsevärd uppmärksamhet mot följderna av den ekonomiska krisen, som fortfarande är kännbara i många länder, och insatser för att effektivt motverka dessa följder. Den huvudsakliga prioriteringen måste även i fortsättningen vara bevarande och skapande av arbetstillfällen, vilket har nära samband med behovet av ekonomiskt stöd till små och medelstora företag, eftersom de ger upphov till en stor andel av dessa arbetstillfällen. Vid godkännandet av Europaparlamentets budget för 2011 måste man ägna särskild uppmärksamhet åt att utvärdera Europaparlamentets prioritering – lagstiftning av hög kvalitet – och alla nödvändiga åtgärder måste vidtas för att uppnå detta mål. En lämplig lösning måste också hittas på frågan om en effektiv organisation av Europaparlamentets arbete, däribland inrättande av en enda arbetsplats för Europaparlamentets ledamöter.

Maria Da Graça Carvalho (PPE), skriftlig. – (PT) Lissabonfördragets ikraftträdande innebär större befogenheter för parlamentet. I en globaliserad värld blir frågorna allt mer komplexa, och besluten måste vara tekniskt sunda och vetenskapligt grundade. Det är mycket viktigt att beslutsfattarna är medvetna om den senaste vetenskapliga utvecklingen, eftersom det kommer att göra det möjligt för dem att fatta de bästa besluten. I och med denna budget införs långsiktiga riktlinjer för fastighetspolitik, vilket skulle kunna leda till minskade kostnader i framtiden.

Jag efterfrågar ökad utbildning och utökat tekniskt stöd för ledamöterna, eftersom detta ger parlamentet de nödvändiga resurserna för att kunna utföra sitt arbete väl, med den vetenskapliga och tekniska grund som är så viktig nu på 2000-talet.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Med tanke på att många institutioner, däribland parlamentet, fått utökade ansvarsområden inom den nya ramen, är det nödvändigt att varje institutions administrativa budget räcker till de materiella resurser och den personal som krävs för att institutionen ska kunna utföra sina uppgifter enligt den institutionella ramen korrekt och med hög kvalitet.

Jag förespråkar en realistisk och praktiskt genomförbar budget, men det ska vara en budget som förser de olika institutionerna med de materiella medel som krävs för att de ska kunna utföra sina uppgifter. Dessa hänsynstaganden får emellertid inte äventyra budgetens hållbarhet eller noggrann bokföring, som är mycket viktigt i alla institutioner. Dessutom måste noggrannhet och öppenhet garanteras i förvaltningen av de medel som gjorts tillgängliga för de olika institutionerna.

Alan Kelly (S&D), skriftlig. – (EN) Att planera budgeten för 2011 är mycket viktigt, och jag instämmer i det krav på en noggrant genomtänkt och öppen diskussion som framförs i betänkandet. Det är också helt rätt att framhålla att frågan om budgettröskeln är känslig, och att man måste ta hänsyn till de totala kostnaderna. Jag är nöjd med betänkandets försiktiga ton. Att inte gå försiktigt till väga skulle vara en förolämpning mot befolkningen i mitt hemland och mot hela EU, som har egna budgetmässiga hänsyn att tänka på. Jag vill också ta detta tillfälle i akt för att säga att jag hoppas att vår försiktighet också visar vår solidaritet och vårt broderskap med våra grekiska och portugisiska kolleger som har det särskilt svårt just nu.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) Lissabonfördraget har gett parlamentet nya ansvarsområden. Detta medför ytterligare administrativt arbete, vilket leder till att ledamöterna behöver kvalificerad personal som rådgivare. Denna nya situation leder till två problem: ökade kostnader som uppstår genom behovet av fler assistenter, och ökat behov av lokaler för att de ska kunna utföra sitt arbete under goda arbetsförhållanden. Denna situation innebär ökade kostnader. Detta är svårt att förklara i dessa kristider, men om parlamentets arbete ska kunna hålla hög kvalitet, behöver det tillräckliga ekonomiska resurser och personal.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Jag röstade för detta viktiga betänkande. Riktlinjerna är det första steget i budgetförandet, och ger allmän vägledning till Europaparlamentets generalsekreterare och presidium inför nästa steg, det preliminära förslaget till budgetberäkning, som för närvarande redan behandlas av presidiet.

Nuno Teixeira (PPE), skriftlig. – (PT) Omständigheterna kring antagandet av 2011 års budget är exceptionella och utgör samtidigt en utmaning. Ett framgångsrikt genomförande av Lissabonfördraget är en viktig prioritering, medan den ekonomiska krisens effekter som påverkar EU gör det till en ännu mer krävande uppgift att uppnå detta mål.

I detta sammanhang fortsätter Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater), som jag tillhör, att förespråka en hållbar och stram budget, där varje utgift är berättigad och där noggrannhet och effektivitet kan upprätthållas på ett hållbart sätt. Jag förespråkar därför att man övergår till en nollbaserad budget, vilket

möjliggör effektivitet och besparingar. För att bättre kunna uppnå detta mål är det brådskande att upprätta en långsiktig fastighetspolitik.

Jag håller med om att det är nödvändigt att främja ökat samarbete och aktiv dialog på interinstitutionell nivå, så att resurserna kan användas bättre på många områden, bland annat översättning och fastighetspolitik. Jag vill betona betydelsen av att göra lagstiftning av hög kvalitet till en prioritering för parlamentet och att förse parlamentet med de medel som är nödvändiga för att framgångsrikt kunna utöva sin lagstiftande funktion. Därför röstade jag för de riktlinjer för budgeten 2011 som ingår i detta betänkande ...

(Röstförklaringen kortades ned i enlighet med artikel 170 i arbetsordningen.)

Betänkande: Scottà (A7-0029/2010)

Sophie Auconie (PPE), skriftlig. – (FR) Jag röstade för betänkandet om EU:s kvalitetspolitik för jordbruksprodukter eftersom jag anser att det är ytterst relevant på två områden. För det första betonas betydelsen av att EU skyddar produkternas kvalitet och gör detta till en viktig prioritering inom den europeiska jordbruksstrategin. För det andra försvarar man principen om geografiska beteckningar och traditionella specialiteter, och framställer dem som två faktorer som bidrar till det europeiska jordbrukets konkurrenskraft och bevarandet av kulturarvet. Sammanfattningsvis innebär detta betänkande ett stöd för de jordbruksprodukter som vi är så stolta över, samtidigt som man förespråkar nödvändiga administrativa förenklingar för skyddet av dessa.

Edite Estrela (S&D), skriftlig. – (PT) Jag röstade för betänkandet "En kvalitetspolitik för jordbruksprodukter: vilken strategi ska användas?", eftersom kvaliteten är en avgörande faktor i EU-produkternas konkurrenskraft på de internationella marknaderna.

I detta sammanhang anser jag att införandet av bindande regler för märkning med produktionsplats är något positivt, eftersom det gör det möjligt att förse konsumenter med information om kvalitetsnormer. Jag anser även att det är positivt att man behandlar miljöskydd och djurens välbefinnande i betänkandet.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Det kommer att bli nödvändigt att inom ramen för den gemensamma jordbrukspolitiken satsa på att öka kvaliteten på jordbruksprodukterna, vilket utgör ett obestridligt mervärde för EU:s konkurrenskraft på världsmarknaden. Kvalitetspolitiken kan inte skiljas från den gemensamma jordbrukspolitiken som helhet, och inte heller kan man bortse från nya utmaningar som kampen mot klimatförändringar, behovet av att bevara biologisk mångfald, energiförsörjningsfrågor, utveckling av olika former av bioenergi, djurskydd samt vattenförvaltningen inom jordbruket. Konsumenternas stigande förväntningar behöver också tas med i beräkningen på ett lämpligt sätt i den framtida kvalitetspolitiken för jordbruksprodukter, och man får inte glömma att kvalitet är viktigt för upplysta konsumenter när de gör sina val.

Jag vill emellertid påminna er om att kvalitetspolitiken för jordbruksprodukter inte får bli så krävande att den leder till att små och medelstora jordbruk hotas, eller äventyrar förekomsten av traditionella produkter som är typiska för vissa regioner och inte kan tillverkas enligt blint enhetliga bestämmelser. Kvalitetspolitikens syfte måste vara att ge medlemsstaternas jordbruk stimulans på världsmarknaden och att försvara europeiska produkter. Den finns till för att vara till nytta för producenter och konsumenter.

João Ferreira (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Vissa delar i betänkandet som vi diskuterar är positiva, till exempel stödet för införande av verktyg som gör det möjligt att främja och lyfta fram lokala producenter, liksom traditionella och hantverksmässiga produkter med koppling till en viss region och med ett geografiskt namn, eller erkännandet av vilket långsamt, betungande och överdrivet kostsamt förfarande som små producenter ställs inför när de ansöker om kvalitetscertifiering.

I betänkandet undviks dock vissa frågor som är avgörande för att skydda jordbruksprodukternas kvalitet och jordbruksproduktionens hållbarhet i EU, till exempel konsekvenserna av avregleringen av världshandeln och den otyglade liberaliseringen av marknaderna, både inom ramen för bilaterala avtal och inom ramen för Världshandelsorganisationen, de olika faror som införandet av genetiskt modifierade organismer i miljön medför genom det sätt som detta skett på, och slutligen behovet av en djupgående reform av den gemensamma jordbrukspolitiken som stöder lokala skyddsåtgärder, rätten att producera och rätten till livsmedelssuveränitet.

Jarosław Kalinowski (PPE), skriftlig. – (PL) Jag vill gratulera ledamoten till hans betänkande och säga att jag håller med om att kvalitetspolitiken för jordbruksprodukter inte bör behandlas separat från den

gemensamma jordbrukspolitiken eller de centrala idéerna i unionens politik för de kommande åren, t.ex. hållbar utveckling, biologisk mångfald eller kampen mot klimatförändringar.

EU:s medborgare förväntar sig hög kvalitet och hälsosamma produkter tillverkade med hjälp av innovativ teknik som tar hänsyn till produktionens miljökonsekvenser. Jag delar också föredragandens åsikt i frågan om att genomföra en informations- och utbildningskampanj om all EU-märkning av jordbruksprodukter som håller på att godkännas och redan har godkänts. En kampanj av detta slag är viktig eftersom konsumenternas bristande kunskaper om den fulla innebörden av symbolerna äventyrar hela kvalitetspolitiken.

Alan Kelly (S&D), skriftlig. – (EN) Jag vill berömma mina kolleger i utskottet för jordbruk och landsbygds utveckling för detta initiativbetänkande. Kvaliteten på våra jordbruksprodukter är något som vi måste dra nytta av. Vi ägnar mycket tid i EU åt att se till att de högsta normerna i jordbruket uppfylls, att våra djur behandlas väl och är friska, att våra produkter är säkra och att våra jordbruksmetoder är etiska när det gäller deras konsekvenser för miljön. Varje steg i sektorns produktionskedja är reglerat, så att säga från jord till bord. För att kunna dra nytta av jordbruksindustrins unika säljargument – produkternas höga kvalitet – behöver vi ytterligare marknadsföring, vilket påpekas i Giancarlo Scottàs betänkande. Det är inget fel att ha produkter som är märkta beroende på vilken del av jordbruket de tillhör eller deras status som traditionella specialiteter, men om konsumenterna inte känner till märkningens innebörd är det faktiskt som att läsa ett främmande språk. Därför instämmer jag i betänkandets rekommendation om att kommissionen ska öka medvetenheten om denna information, vilket kommer att bli en effektiv form av marknadsföring. Det kommer att hjälpa både kunder och småföretag. Det skulle vara särskilt nyttigt för vår jordbruks- och livsmedelssektor.

Elisabeth Köstinger (PPE), skriftlig. – (DE) Jag stöder starkt det initiativbetänkande om en kvalitetspolitik för jordbruksprodukter (A7-0029/2010) som vi röstade om den 25 mars 2010. Det finns ett tydligt samband mellan en produkts kvalitet och råvarornas ursprung. Förslaget om en märkning med produktionsplats innebär att man måste ange var råvarorna kommer från. Här ser jag en viktig möjlighet för jordbruksindustrin, som tillverkar högkvalitativa jordbruksprodukter. En tydlig ursprungsmärkning av produkterna garanterar inte bara konsumenterna den bästa produktkvaliteten, den ger dem också möjlighet att fatta beslut på grundval av objektiva och tydliga kriterier. Kvaliteten är en nyckelfråga för hela livsmedelskedjan och en viktig tillgång för att främja konkurrenskraften hos de europeiska producenterna av livsmedelsprodukter från jordbruket. Produktionen av livsmedel av hög kvalitet är ofta den enda sysselsättningsmöjligheten i många landsbygdsområden med begränsade produktionsalternativ. Därför är jag mycket positiv till den skyddade geografiska beteckningen och den skyddade ursprungsbeteckningen, tillsammans med återinförandet av en reglerad och skyddad beteckning för produkter från bergsområden och GMO-fria områden. Systemen för garanterad traditionell specialitet och ekologiskt jordbruk bör också bibehållas.

Petru Constantin Luhan (PPE), skriftlig. – (RO) Jag röstade för detta betänkande, eftersom jag stöder ett bättre skydd för EU-produkter globalt. Geografiska beteckningar ger jordbruksprodukter större trovärdighet och en högre profil i konsumenternas ögon, samtidigt som de skapar en konkurrenskraftig miljö för producenterna. Detta garanterar samtidigt ett skydd för produkternas immateriella rättigheter. Systemet för geografiska beteckningar är väl etablerat i EU och i många länder utanför EU, t.ex. Förenta staterna, Australien och Nya Zeeland. Dessvärre har dock EU kommersiella partner som inte har någon lagstiftning på detta område. Därför är EU-produkterna inte särskilt väl skyddade i dessa staters nationella system, vilket leder till risk för varumärkesförfalskningar.

Astrid Lulling (PPE), skriftlig. – (DE) Trots att jag anser att vi bör vara försiktiga med vad vi ber kommissionen om i initiativbetänkanden stöder jag betänkandet om en kvalitetspolitik för jordbruksprodukter.

Jag stöder särskilt kravet på att förstärka kontrollerna och samordningen mellan kommissionen och medlemsstaterna för att garantera att importerade livsmedel uppfyller EU:s normer för kvalitet och livsmedelssäkerhet samt miljönormer och sociala normer.

När det gäller färska eller bearbetade produkter som har en enda ingrediens, ska ursprungslandet anges för att konsumenterna ska få möjlighet att fatta medvetna och väl underbyggda beslut om vad de köper.

Jag är lättad över att mitt ändringsförslag där jag motsatte mig en standardisering av skyddade ursprungsbeteckningar och skyddade geografiska beteckningar godtogs i plenum. Genom att kombinera denna information skulle vi ha gjort de befintliga beteckningarna överflödiga, vilket skulle ha orsakat betydande skada för tillverkare med skyddade ursprungsbeteckningar.

Frågan om kvantitativ produktionsledning har avsiktligt sopats under mattan i kommissionens meddelande. Jag är övertygad om att vi fortfarande behöver instrument för tillverkningskontroll i syfte att garantera stabila priser för producenterna och ge dem trygghet att planera framåt, så att de kan uppfylla de höga förväntningarna från konsumenter och lagstiftare. Detta gäller inte bara mjölkproduktionen, utan särskilt vinodlingen.

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL), skriftlig. – (FR) Detta betänkande har en obestridlig brist: Föredraganden inkluderar jordbrukspolitiken i den egennyttiga logik som utgör strävan efter största möjliga vinst, vilket är motsatsen till den uppfattning vi har om jordbrukspolitiken. Därför kan jag absolut inte rösta för det. Med tanke på de förbättringar som det medför anser jag dock att det är klokare för mig att lägga ned min röst. Faktum är att jag inte vill bidra till att hindra genomförandet av dessa anti-produktivistiska idéer som viljan att införa märkning med hänsyn till "ekologiska fotavtryck" och att omlokalisera en del av jordbruksproduktionen. Jag noterade avsikten att röra sig bort från det produktionsfixerade tänkandet. Jag beklagar att detta bara är möjligheter som nämns i texten och att det faktiska genomförandet i en kapitalistisk miljö väsentligt minskar deras inverkan. Jag vill dock inte förbise betydelsen av att främja sådana idéer.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) Kvaliteten på europeiska jordbruksprodukter utgör en del av det kulturarv som respekteras över hela världen. Av denna anledning finns det en känsla av vi måste skydda dessa produkter och förhindra att de förväxlas med andra som är av sämre kvalitet, mindre säkra och ibland förfälskade.

För att förhindra detta är det viktigt att vi märker dessa produkter och försöker se till att konsumenterna får trovärdig information om dessa produkter. För att undvika snedvridning av konkurrenskraften är det fortfarande viktigt att det finns full förståelse för att importerade jordbruksprodukter ska uppfylla samma krav som de som gäller för produkter som produceras i EU. Därför röstade jag för detta betänkande.

Tiziano Motti (PPE), skriftlig. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Tack vare de EU-förordningar som innehåller strikta regler om kvaliteten på jordbruksprodukter, medborgarnas hälsa, miljömässig hållbarhet samt grödornas särdrag, kan vi i dag med stolthet säga att det europeiska jordbruket är en förebild som saknar motstycke i världen.

Samtidigt som vi måste tacka de jordbrukare som har tillämpat reglerna med en stark plikt-känsla, måste vi fråga oss varför EU ibland tenderar att trassla in sig i byråkratiska knutar som riskerar att överskugga denna höga kvalitet och helt enkelt skapa en stark känsla av besvikelse bland medborgarna.

Detta är orsaken till att våra medborgare börjar sin dag med en god apelsinjuice utan apelsiner och till lunch dricker rosévin som man har tillverkat genom att blanda rött och vitt vin som jästs genom tillsats av socker, och till det äter pizza med mozzarella som innehåller kasein. I brist på ömhet kan de alltid ta sin tillflykt till choklad utan kakao.

Inte ens barnen är undantagna från konsekvenserna av den schizofrena förstörelsen av vår höga kvalitet på livsmedel: I EU riskerar vi att konsumera fördärvade produkter vars ursprung vi inte känner till, man behöver bara nämna den melaminförgiftade mjölken från Kina.

Medborgarna har rätt till skydd. För att konsumenterna ska kunna göra medvetna val måste vi insistera på att märkningen ska vara fullständig och omfattande och att produkter för masskonsumtion, såsom steriliserad eller UHT-behandlad komjölk (och mejeriprodukter som uteslutande härrör från komjölk) med lång hållbarhet, har en ursprungsbezeichnung för den råmjölk som används i produktionen samt andra beteckningar som krävs enligt lag.

Rareș-Lucian Niculescu (PPE), skriftlig. – (RO) Jag röstade för ändringsförslag 3, eftersom det handlar om en punkt i resolutionsförslaget som kan tolkas som att den uppmuntrar en återgång till standardiseringen av jordbruksprodukter (form och storlek på frukt och grönsaker).

Franz Obermayr (NI), skriftlig. – (DE) I betänkandet betonas den centrala roll som jordbruksprodukter av hög kvalitet spelar i konsumentskyddet. Föredraganden lyfter också fram stödet till traditionella regionala produkter samt små och medelstora jordbruksföretag. Därför har jag röstat för betänkandet.

Georgios Papastamkos (PPE), skriftlig. – (EL) Jag röstade mot ändringsförslag 3 eftersom jag är för återinförandet av handelsnormerna i fruktsektorn. Jag anser att kommissionens beslut om att avskaffa dem, trots motstånd från en bred majoritet av medlemsstaterna och producenterna själva, var oberättigat.

EU har med rätta de högsta kraven på livsmedelsprodukter från jordbruket, vilket gynnar EU:s konsumenter. Samtidigt är kvalitetspolitiken av strategisk betydelse, eftersom det är främst på denna politik som de europeiska jordbruksprodukternas mervärde på världsmarknaden vilar. De importerade produkternas

uppfyllande av likvärdiga kvalitetsspecifikationer är dock fortfarande ett problem. En sammanställning måste göras över alla privata kvalitetscertifieringssystem och en lagstiftningsram med grundläggande principer måste antas på EU-nivå för att garantera att dessa system genomförs öppet.

Jag är positiv till märkning med produktionsplats för alla jordbruksråvaror. När det gäller geografiska beteckningar bör vi bevara de tre EU-systemen för alkoholhaltiga drycker, vin samt jordbruksprodukter och livsmedel som de är. Det är av största betydelse att vi tryggar det ökade skyddet för geografiska beteckningar inom ramen för bilaterala handelsavtal och WTO.

Rovana Plumb (S&D), skriftlig. – (RO) Jag röstade för detta betänkande eftersom en förstärkning av kvalitetspolitiken på EU-nivå är ett viktigt incitament för europeiska jordbrukare att öka sina insatser till stöd för kvalitet, livsmedelssäkerhet och respekt för miljön. Jag anser att denna politik kan leda till en betydande ökning av mervärdet för den europeiska livsmedelsproduktionen från jordbruket som en del av en alltmer globaliserad marknad. Men samtidigt måste bättre information ges till medborgarna genom lämpliga informationskampanjer och kampanjer för att främja frivilliga etiketter för andra produktionsmetoder som tar hänsyn till miljö och djur, såsom "integrerad produktion", "utomhusbete" och "jordbruk i bergsområden".

Britta Reimers (ALDE), skriftlig. – (DE) Vid omröstningen om Giancarlo Scottàs betänkande om en kvalitetspolitik för jordbruksprodukter antogs ändringsförslag 5, som innebär ett krav på obligatorisk märkning av ursprunget för livsmedel tillverkade av endast en ingrediens. Detta krav innebär betydligt merarbete och högre kostnader för jordbruksindustrin och livsmedelsproducenterna, utan att det ger något verkligt mervärde för konsumenterna. Därför röstade jag mot detta ändringsförslag.

Robert Rochefort (ALDE), skriftlig. – (FR) Jag röstade för betänkandet om framtiden för politiken i fråga om livsmedelskvalitet. Låt oss med en gång betona en positiv punkt i texten: förslaget om att inrätta en europeisk logotyp för ekologiska livsmedel. Detta är både ett tydligt krav från konsumenterna och ett villkor som måste uppfyllas för att den inre marknaden ska kunna utvecklas.

Jag kommer nu till den viktiga frågan om geografiska beteckningar och traditionella specialiteter. Geografiska beteckningar och traditionella specialiteter är väsentliga för EU-jordbruket på grund av de privilegierade förbindelser som med tiden upprättats mellan olika produkter och regioner, och de är nära kopplade till tradition och smakhistoria. Av denna anledning måste vi skydda dem. Därför gläder det mig att vi är emot en sammanslagning av de två begreppen SUB (skyddad ursprungsbeteckning) och SGB (skyddad geografisk beteckning) som föreslagits av kommissionen. Visserligen kan en förenkling av normerna vid första anblicken tyckas önskvärd för att minska den byråkratiska bördan, men det får inte leda till en sänkning av de krav som våra europeiska producenter på ett så modigt sätt själva har infört. Vi får slutligen inte glömma det arbete som återstår för att öka skyddet på internationell nivå av geografiska beteckningar (särskilt via WTO).

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Jag röstade till slut ja till resolutionen främst därför att våra ändringsförslag 3 (där vi motsatte oss standardiseringsreglerna för frukt och grönsaker) och 5 (om obligatorisk ursprungsmärkning) antogs.

Brian Simpson (S&D), skriftlig. – (EN) Samtidigt som vi är glada över att se att förnuftet segrade i fråga om frukt och grönsaker med annorlunda former, har det brittiska Labourpartiets parlamentsledamöter fortfarande vissa problem med Giancarlo Scottàs betänkande och röstade därför mot det. Vi är emot varje försök att införa en EU-kvalitetslogotyp som endast skulle vara tillgänglig för EU-produkter, eftersom detta skulle diskriminera jordbrukare från tredjeländer och därmed inte vara förenligt med våra utvecklingsmål. Europaparlamentets labourgrupp är för en EU-omfattande ekologisk märkning, men kommissionen vet redan att parlamentet stöder detta, och de andra delarna av betänkandet är tillräckligt viktiga för att vi skulle rösta mot hela betänkandet.

Alf Svensson (PPE), skriftlig. – Konsumentskyddet ska vara starkt inom EU. Konsumenten har rätt till korrekt och tydlig information om varors innehåll, ursprung och om genmodifiering skett. Tydliga gemensamma regler skapar förutsättningar för en fungerande marknad på lika villkor inom EU. När marknaden fungerar kan medvetna konsumenter genom sina val driva fram en utveckling mot ännu högre livsmedelskvalitet. Jag har emellertid röstat nej till betänkandet "Kvalitetspolitik för jordbruksprodukter: vilken strategi ska följas?" 2009/2105(INI). Framför allt strider betänkandet mot principen om subsidiaritet. Det är exempelvis inte EU:s uppgift att skapa en "europeisk kunskapsbank för gamla recept och historiska tillagningsmetoder." Skyddade geografiska beteckningar får enligt min uppfattning ett för stort utrymme i betänkandet. Det finns dessutom risk för att handelshinder upprättas gentemot länder utanför EU-gemenskapen, när betoningen

på att varan ska vara producerad i EU är så stark. Ursprungsmärkning är viktig, men ursprunget behöver i sig inte vara en garant för att varan är av hög kvalitet.

Georgios Toussas (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Syftet med lämpliga och säkra livsmedel av hög kvalitet är ett mänskligt behov och ett krav från arbetstagarna som inte kan garanteras inom ramen för den kapitalistiska metoden för produktion av och handel med jordbruksprodukter. I rapporten uttrycks EU:s filosofi att producera livsmedel i syfte att öka vinsterna för livsmedelsindustrin, inte att uppfylla människornas livsmedelsbehov. I en tid då en miljard människor lider av svält och då fattigdom drabbar anmärkningsvärt stora delar av samhällets gräsrotter i de kapitalistiska länderna, använder EU livsmedelsnormerna som en förevändning för att begränsa produktionen, koncentrera marken till stora kapitalistiska företag och fördriva småskaliga och fattiga jordbrukare från sin mark och jordbruksproduktion. De fall av matskandaler som har mångdubbplats under de senaste åren på grund av de kapitalistiska förhållanden för livsmedelsproduktionen som i allt högre grad påtvingas av EU och WTO, kommer aldrig att kunna hanteras på ett effektivt sätt genom administrativa kontrollåtgärder, och inte heller kan genetiskt modifierade organismer samexistera med konventionella och ekologiska livsmedel. Endast självförsörjning av livsmedel och livsmedelssäkerhet, trygghet av säkra, hälsosamma och billiga livsmedel, stöd till fattiga jordbrukare och etablering av kooperativa jordbruk inom ramen för ett folkstyre och en ekonomi som utgår från folket kan uppfylla de moderna gräsrotternas krav.

Betänkande: Guerrero Salom (A7-0034/2010).

Sophie Auconie (PPE), skriftlig. – (FR) Vid omröstningen om betänkandet om effekterna av den globala finansiella och ekonomiska krisen på utvecklingsländerna och utvecklingssamarbetet röstade jag för ändringsförslaget om punkt 31, i vilket det krävs att en internationell avgift på finansiella transaktioner ska införas. Jag är djupt övertygad om att en avgift, även om den är liten, på dessa transaktioner av stora belopp skulle innebära att betydande summor kan frigöras. Därmed skulle vi kunna avsätta mer medel för att bekämpa de missförhållanden som råder på vår planet, och vi skulle få de resurser som krävs för att förverkliga millenniemålen. Detta är mer än en fråga om rättvisa, det är en fråga om sunt förnuft.

Zigmantas Balčytis (S&D), skriftlig. – (EN) Jag ger mitt fulla stöd till detta betänkande. Den globala finansiella och ekonomiska krisen har orsakat stora störningar i de utvecklade ekonomierna, men den har haft ännu mer djupgående effekter i tillväxt- och utvecklingsländerna. Uppnåendet av millennieutvecklingsmålen står nu på spel eftersom de framsteg som har gjorts i dessa länder under det senaste årtiondet har avstannat. Enbart finansiellt stöd kan inte garantera ekonomiska framsteg i utvecklingsländerna. Därför bör kommissionen verka för en reform av det internationella utvecklingssamarbetet. Dessutom anser jag att biståndet till utvecklingsländerna alltid bör anpassas till omständigheterna i dessa länder.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), skriftlig. – (LT) Jag röstade för detta betänkande eftersom vi måste hjälpa utvecklingsländerna, särskilt under denna svåra ekonomiska period. I många utvecklingsländer, framför allt de minst utvecklade länderna, har det skett en minskning av exportinkomsterna och en avmattning av tillväxten och utvecklingen av de södra regionerna. Det är särskilt viktigt att komma överens om ekonomiska partnerskap för att stärka konsekvensen i EU:s utvecklingspolitik och, bland annat, främja anständiga arbetsförhållanden, skapa välstånd och sysselsättning samt garantera ett korrekt genomförande av handelsåtagandena och en lämplig övergångsperiod för dessa åtaganden. Utvecklingsländerna behöver bistånd för att minska fattigdomen och isoleringen, åtgärder för att bidra till utvecklingen och de medel som krävs för att ta sig ur krisen. Vid genomförandet av dessa åtgärder måste EU visa ledarskap och agera beslutsamt, och därför måste alla EU-institutioner göra större åtaganden. Vi får inte låta krisen hejda de framsteg som dessa länder har gjort under det senaste årtiondet i form av stabil ekonomisk tillväxt, och därför anser jag att ett ökat utvecklingsstöd är nödvändigt.

Andrew Henry William Brons (NI), skriftlig. – (EN) Vi motsatte oss detta förslag eftersom det innebär att man lägger ansvaret på EU-länderna för den svåra situationen i den utvecklade tredje världen, i stället för att lägga detta ansvar på dessa länder själva. Dessutom verkar föredraganden med nöje se fram emot att skapa olika former av politisk och ekonomisk global styrning.

Maria Da Graça Carvalho (PPE), skriftlig. – (PT) Jag röstade för detta betänkande, som innehåller viktiga frågor om hållbar utveckling och en gradvis integrering av AVS-länderna i den globala ekonomin.

Det är utvecklingsländerna som påverkas mest av den globala uppvärmningen, så det är viktigt att förstärka alla åtgärder för att bekämpa klimatförändringarna, såsom överföring av lämplig teknik. Det är lika viktigt att en överenskommelse nås om EU:s system för handel med utsläppsrätter för växthusgaser, enligt vilket

minst 25 procent av intäkterna från utauktioneringen av utsläppsrätter ska användas som stöd till utvecklingsländerna.

Frågor som hållbar utveckling och grön tillväxt måste vara strategiska prioriteringar för EU. Jag kräver att ytterligare medel ska avsättas till utvecklingsländerna. Dessa måste vara hållbara på medellång och lång sikt och komma från den privata sektorn, koldioxidmarknaden och den offentliga sektorn i de industrialiserade länderna eller de ekonomiskt mest avancerade utvecklingsländerna.

Carlos Coelho (PPE), skriftlig. – (PT) Den ekonomiska och finansiella kris som är förödande för oss har haft katastrofala effekter i utvecklingsländerna, som redan har drabbats av upprepade kriser (i fråga om livsmedel, energi, klimat och ekonomi). De som inte har orsakat denna kris utan i stället har drabbats mest av den har ett trängande behov av hjälp. EU och i-länderna måste reagera snabbt, bestämt och effektivt.

Jag anser att det är mycket viktigt att medlemsstaterna uppfyller sina åtaganden när det gäller offentligt utvecklingsbistånd och ökar sitt engagemang för att uppnå millennieutvecklingsmålen. Kommissionen och rådet måste också gå vidare med reformen av det internationella utvecklingssamarbetet, som är en av de främsta orsakerna till utvecklingsbiståndets bristande effektivitet. Jag välkomnar de förbättrade lånemöjligheter för de fattigaste länderna som har beviljats av finansinstituten. Detta är dock inte tillräckligt. Jag stöder kraven i detta betänkande på en varaktig ökning av utvecklingsbiståndet.

Harlem Désir (S&D), skriftlig. – (FR) Utvecklingsländerna, särskilt de fattigaste, drabbades hårt redan 2007 av livsmedelskrisen, och lider i dag av de fulla ekonomiska och sociala följderna av den internationella finanskris som började i industriländerna. I-länderna är nu benägna att minska sitt utvecklingsbistånd för att kunna hantera sina egna svårigheter. Utvecklingsländerna betalar således två gånger för den oreda som orsakats av den oreglerade globala kapitalismen. Jag röstade för Enrique Guerrero Saloms betänkande, där EU påminns om sitt ansvar och där det ställs krav på att de åtaganden som gjorts i förhållande till offentligt utvecklingsbistånd ska uppfyllas, särskilt målet att bidra med 0,7 procent av BNP till detta senast 2015. Genom att anta det efterlyser parlamentet även införandet av en internationell avgift på finansiella transaktioner för att finansiera utveckling, globala kollektiva nyttigheter och anpassning till de utmaningar som klimatförändringarna medför i fattiga länder. Föredraganden stöder skuldavskrivning för de minst utvecklade länderna. Alla dessa rekommendationer är mycket viktiga eftersom vi närmar oss översynen av millennieutvecklingsmålen i FN i september. EU har en moralisk skyldighet att utan dröjsmål förverkliga dessa nya verktyg för internationell solidaritet.

Lena Ek, Marit Paulsen, Olle Schmidt och Cecilia Wikström (ALDE), skriftlig. – För oss liberaler är satsningar på utvecklingsländer en hjärtefråga. Vi välkomnar nya sätt att få in medel till biståndsländerna men vi vill tydligt klargöra att vi inte tror att en skatt på internationella finansiella transaktioner är lösningen för att uppfylla millennieutvecklingsmålen eller för att korrigera de globala obalanserna. Det är även viktigt att poängtera att den enda möjligheten att förverkliga av en sådan skatt är om den är global. Vi vill i stället betona vikten av att EU-medlemsstaterna lever upp till de nuvarande åtaganden om biståndsnivåer som har fastställts. För att skapa utveckling och tillväxt i utvecklingsländerna bör vi främja frihandel och avskaffa EU:s olika direkta och indirekta handelshinder.

Edite Estrela (S&D), skriftlig. – (PT) Jag röstade för betänkandet om effekterna av den globala finansiella och ekonomiska krisen på utvecklingsländerna och utvecklingssamarbetet.

Det är viktigt att betona att utvecklingsländerna, även om de inte är källan till den internationella krisen, drabbas oproportionerligt hårt av den. Som den största givaren av bistånd till utvecklingsländer spelar EU en viktig roll för att visa det nödvändiga ledarskapet när det gäller antagandet av åtgärder på internationell nivå för att uppnå millennieutvecklingsmålen.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) När vi talar om den finansiella, ekonomiska och sociala kris som vi nu upplever, talar vi om en global kris där särskild uppmärksamhet måste riktas mot utvecklingsländerna, som både direkt och indirekt har drabbats av effekterna av denna kris. De befintliga mekanismerna för att hjälpa fattigare länder och deras befolkningar – som lever i extrem fattigdom och misär – måste tillämpas på ett mer effektivt och fokuserat sätt. De får inte leda till beroende, vilket kan få negativa effekter på tillväxt, löner och sysselsättning.

Vi måste därför se till att EU:s verktyg och politik för utveckling kan möjliggöra en effektiv utveckling. Detta kräver mer samordnade åtgärder på bilateral och multilateral nivå. Åtgärder måste vidtas när det gäller humanitärt bistånd, samarbete och utveckling, och på detta område spelar medlemsstaterna, EU och de internationella organisationerna en viktig roll. Trots detta är jag emot att det införs en skatt på internationella

finansiella transaktioner (Tobinskatt) för att hjälpa till att ge finansiellt stöd åt dessa länder, på grund av de konsekvenser en sådan skatt skulle få för samhället i allmänhet.

João Ferreira (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Det betänkande vi diskuterar innehåller mycket viktiga frågor och en del åsikter som jag håller med om, t.ex. när det gäller att sätta stopp för skatteparadis och avskriva utlandsskulden för vissa länder, behovet av ökade insatser i form av offentligt utvecklingsbistånd samt en skatt på finansiella transaktioner.

Vi måste dock påpeka att vissa inslag i betänkandet är negativa och till och med motsägelsefulla. Ett exempel är argumentet för att avreglera handeln i enlighet med de mönster som EU har följt, framför allt genom de ekonomiska partnerskapsavtal som EU har försökt påtvinga Afrika, Västindien och Stilla-havsområdet. Detta har skett trots motstånd och rapporter om avtalens negativa konsekvenser från många av dessa länder, för att inte nämna misslyckandet med att hantera problemet med utlandsskulden på ett mer långtgående sätt.

Bruno Gollnisch (NI), skriftlig. – (FR) Parlamentets texter gränsar ibland till det absurda, men när det gäller ert betänkande, herr Guerrero Salom, måste jag säga att ni har överträffat er själv. Jag kommer snabbt att hoppa över det oacceptabla kravet på global ekonomisk och finansiell styrning, och den grundläggande motsättning som består i att beklaga de fattiga ländernas externa beroende och samtidigt ge dem rådet att öppna upp ännu mer för världshandeln. Jag kommer också att hoppa över det hycklande fördömandet av, och jag citerar, "en uppfattning om globaliseringen där man förordar total avreglering och förkastar alla typer av offentliga styrningsverktyg", en uppfattning som var och i grunden fortfarande är er egen, och som ni har försökt påtvinga oss här under flera års tid. Som kronan på verket föreslår ni i punkt 26 att vi ska följa råden från George Soros! Han som har tjänat hela sin förmögenhet på spekulation. Han som tillsammans med andra hedgefonder satsar pengar på att euron ska kollapsa och sedan spekulerar i den grekiska statsskulden för att få den att göra det. Han som bortser från de sociala och ekonomiska konsekvenserna av sina handlingar i syfte att införa sin egen ekonomiska världsordning. Det stämmer dock att ni också delar denna önskan om ett enat euroatlantiskt block, en global styrning och en global valuta.

Sylvie Guillaume (S&D), skriftlig. – (FR) Jag stödde betänkandet från min kollega Enrique Guerrero Salom, för att påminna medlemsstaterna om deras ansvar för utvecklingsländerna när det gäller de globala utmaningar som utgörs av den ekonomiska krisen och klimatförändringarna, som de inte är ansvariga för. EU måste engagera sig mer för att uppnå millennieutvecklingsmålen, med andra ord måste vi anslå minst 0,7 procent av BNP för att bekämpa fattigdomen i utvecklingsländerna fram till 2015. För att vi ska kunna uppnå detta mål stöder jag också inrättandet av en skatt på finansiella transaktioner samt övervägandet av möjliga alternativ för skuldavskrivning för de fattigaste länderna. Slutligen är tillgången till sexuell och reproduktiv hälsa ett prioriterat område för gruppen Progressiva förbundet av socialdemokrater och demokrater i Europaparlamentet, och det är på denna grund som jag röstade för detta betänkande.

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL), skriftlig. – (FR) Fördelen med denna text är att föredraganden rekommenderar att man inför ett moratorium för skulder och skuldavskrivningar för de fattigaste länderna samt förordar självförsörjning av livsmedel och ett åtagande att respektera Internationella arbetsorganisationen (ILO). Det kompenserar dock inte för det faktum att man tydligt tar ställning för koldioxidmarknaden och grön tillväxt och predikar frihandel och en ökning av finansiella tjänster. Denna text uttrycker ett stöd för den liberala dogmatismens obevekliga logik. Den är därför skadlig. Jag röstade mot den.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) Jag röstade mot detta betänkande av flera skäl. För det första på grund av de snabba omröstningarna i kammaren om det som jag ansåg vara avgörande frågor om ändringar av punkterna 7, 31 och 34. För det andra på grund av beslutet om den så kallade rätten till sexuell och reproduktiv hälsa. Slutligen på grund av steget mot att införa framtida skatter som jag är helt emot, vilket jag har påpekat vid flera tillfällen, särskilt under kampanjen inför parlamentsvalet.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) Den mest allvarliga finansiella och ekonomiska krisen sedan 1930-talet har drabbat EU hårt. Men utvecklingsländerna lider också mycket av dess effekter, och de är i stort sett maktlösa. Oansvarig spekulation, den giriga strävan efter snabba vinster som inte har något att göra med realekonomin i de anglosaxiska länderna och ett finansiellt system som är på väg att falla i bitar har fört världen till randen av en ekonomisk avgrund. En annan orsak till krisen är en uppfattning om globaliseringen som har gjort total avreglering till högsta prioritet. Länderna i EU skuldsätter sig alltmer för att kunna återaktivera sina ekonomier. För utvecklingsländerna är det dock i många fall inte möjligt att göra detta på grund av deras dåliga finansiella situation. Därför måste de ges möjlighet att skydda sina egna nationella ekonomier mer effektivt mot importerade varor som säljs till dumpade priser och som förstör de lokala marknaderna och lokalbefolkningens försörjningsmöjligheter. Vi måste ge utvecklingsländerna möjlighet

att komma ur denna kris för egen maskin. Det traditionella utvecklingsbiståndet har till stor del misslyckats med sitt syfte. I slutändan måste vi angripa roten till problemet och införa stränga regler på finansmarknaderna, förhindra spekulationsbeteende och snabbt införa en skatt på finansiella transaktioner. Problemet kommer definitivt aldrig att lösas genom den typ av "världsstyrning" som föreslås i betänkandet och som kommer att göra både människor och stater ännu mer maktlösa.

Wojciech Michał Olejniczak (S&D), skriftlig. – (PL) I betänkandet från utskottet för utveckling om effekterna av den globala finansiella och ekonomiska krisen på utvecklingsländerna och utvecklingssamarbetet konstateras med rätta att det inte bara har varit en kris under de senaste två åren, utan en rad kriser. Denna situation borde snarare leda till en ökning än en minskning av utvecklingsbiståndet till utvecklingsländerna.

Det gemensamma målet bör vara att anslå 0,56 av bruttonationalinkomsten till utvecklingsbistånd 2010 och 0,7 procent 2015. Förutom detta tillfälliga stöd behövs också andra åtgärder som kommer att förändra strukturen för världens ekonomiska styrning. Detta förklarar mitt stöd för att omedelbart uppfylla de åtaganden som gjordes vid G20-toppmötet i Pittsburgh om att överföra minst 5 procent av Internationella valutafondens (IMF) kvotandelar till tillväxt- och utvecklingsländer och minst 3 procent av Världsbankens röstandelar till utvecklings- och övergångsländer.

Dessa åtgärder bör förenas med åtgärder för att stoppa skatteparadis. En annan viktig lösning för det finansiella systemet som är värd att diskutera är den så kallade Tobinskatte. Eftersom utskottets betänkande innehåller alla ovannämnda förslag beslutade jag att rösta för att det skulle antas.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Det gläder mig att betänkandet antogs, om än med en mycket liten majoritet (283 röster för, 278 mot och 15 nedlagda röster), särskilt eftersom vissa delade omröstningar som begärts av PPE-gruppen för att försvaga betänkandet på vissa punkter – beskattningen av banksystemet för global social rättvisa, den internationella skatten på finansiella transaktioner, skuldmoratoriet och skuldavskrivningarna – inte lyckades. Alla dessa punkter antogs med en betryggande majoritet.

Alf Svensson (PPE), skriftlig. – Jag röstade den 25 mars emot betänkandet om finanskrisens effekt på utvecklingsländerna och på utvecklingssamarbetet (2009/2150(INI)), främst på grund av skrivningarna i paragrafen 31 om beskattning av banksystemet och om att avgiftsbelägga internationella transaktioner. Införandet av en så kallad Tobinska skatt vore att riskera oönskade bieffekter som skulle skada den internationella marknaden, den marknad som ju fattiga länder behöver vara delaktiga i för att på rättvisa villkor kunna utvecklas ekonomiskt. Det är enligt min uppfattning inte klart hur Tobinska skatten utan global samstämmighet och uppslutning skulle kunna bidra till att förhindra finansiella kriser i framtiden.

Silvia-Adriana Țicău (S&D), skriftlig. – (RO) Jag röstade för Europaparlamentets resolution om effekterna av den globala finansiella och ekonomiska krisen på utvecklingsländerna och utvecklingssamarbetet eftersom dessa länder är de som drabbats hårdast av den ekonomiska och finansiella krisen. Vi konstaterar med stor oro att utvecklingsländerna enligt beräkningarna kommer att ställas inför ett finansiellt underskott på över 300 miljarder US-dollar 2010 och att de ökande budgetproblemen i de mest utsatta länderna äventyrar driften och utvecklingen av centrala områden som utbildning, hälsa, infrastruktur och social trygghet, med ett värde som överstiger 11,5 miljarder US-dollar. Dessutom är utvecklingsländerna också de som drabbas hårdast av klimatförändringarnas konsekvenser. Därför uppmanar vi kommissionen och medlemsstaterna att stödja alla åtgärder som syftar till att bekämpa klimatförändringarna och i detta sammanhang påskynda överföringen av lämplig teknik till utvecklingsländerna. Dessutom röstade jag för att medlemsstaterna och kommissionen ska fästa särskild uppmärksamhet vid främjandet och skyddet av anständigt arbete samt vid bekämpandet av könsdiskriminering och barnarbete i enlighet med de rekommendationer som fastställts av Internationella arbetsorganisationen, vars roll måste stärkas.

Betänkande: Scicluna (A7-0010/2010)

Sebastian Valentin Bodu (PPE), skriftlig. – (RO) Euroområdet har befunnit sig i en omfattande ekonomisk kris under de senaste två åren. Tack vare samstämmigheten i ECB:s politik och de konsekventa men ändå relevanta åtgärder som har vidtagits har följderna av krisen minimerats i euroområdet. Undantaget från detta, nämligen Grekland, uppstod på grund av systemfel som har förvärrats över tid och hållits dolda. Följderna av den ekonomiska krisen har varit betydligt mer kännbara utanför euroområdet. Rumänien är ett exempel på detta, där följderna av krisen är betydande trots de befintliga lämpliga ekonomiska åtgärderna. Konsekvenserna skulle ha blivit mycket mindre om det hade funnits ett finanspolitiskt ansvar, och Rumänien skulle inte ha inlett krisens första år 2009 med ett budgetunderskott på 5,4 procent i en tid då landet bara

ett år innan kunde rapportera en ekonomisk rekordtillväxt. Medan staterna i euroområdet under det senaste halvåret har rapporterat om att deras egna ekonomier har börjat uppvisa svarta siffror, har de första blygsamma tecknen på en ekonomisk återhämtning inte kunnat skönjas i Rumänien förrän nu. Detta kan dock inte hålla i sig utan en drastisk minskning av budgetunderskottet, vilket krävs för att hindra oss från att hamna i samma situation som Grekland. Vi måste utan dröjsmål tillämpa mekanismerna för att införa sanktioner mot medlemsstaterna om de viktiga makroekonomiska indikatorerna inte uppfylls.

Nikolaos Chountis (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Jag röstade mot betänkandet om ECB:s årsrapport 2008. Sedan 2008 har ECB gett likviditet till handelsbanker, men utan att fastställa specifika och strikta regler och kriterier för vad denna ytterligare likviditet ska användas till. Detta har lett till att det har skett en minskning av lånen till små och medelstora företag och konsumenter, och den förväntade sänkningen av konsumenternas krediträntor har inte kommit till stånd. Samtidigt har Europeiska centralbanken återigen visat att den inte kan sätta stopp för handelsbankernas hånfulla beteende när de lånar från ECB till en ränta på 1 procent och sedan lånar ut till staterna till mycket högre räntor. Vi måste inse att oberoende centralbanker inte var rätt val, både när det gäller demokratisk och politisk kontroll och med tanke på lönsamheten. Vad vi behöver nu är inte bara en strikt reglering av den finansiella sektorn, utan också en begränsning av dess storlek och betydelse i förhållande till realekonomin.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Det sätt på vilket Europeiska centralbanken har vidtagit åtgärder som svar på den rådande ekonomiska, finansiella och sociala krisen har spelat en avgörande roll, särskilt genom de åtgärder som bland annat har gjort det möjligt för medlemsstaterna att bibehålla sin likviditet, utfärda krediter till företag och sänka räntan.

Jag anser därför att exit-strategierna måste tillgodose en verklig stabilitet på finansmarknaderna, annars kommer vi att drabbas av en förstärkt version av de effekter som vi redan har upplevt, men vars följderna har mildrats av dessa åtgärder. Dessutom anser jag att vi bör fundera på att anpassa stabilitets- och tillväxtpakten. Syftet med detta skulle vara att göra den mer flexibel och anpassa den till exceptionella situationer som den vi nu upplever.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Som vi vet är Europeiska centralbankens beslut en av orsakerna till den kris som vi upplever. Det är intressant att konstatera att man i betänkandet inte har dragit sig för att framföra viss kritik mot ECB:s agerande. Till exempel konstaterar föredraganden att ECB:s ekonomiska prognoser, i likhet med prognoserna från IMF och andra internationella organ, misslyckades med att förutse hur allvarlig den ekonomiska nedgången 2008 skulle bli. Föredraganden är också kritisk när han "konstaterar att ECB:s räntesänkningar var mindre radikala än de som genomfördes av andra centralbanker, t.ex. den amerikanska centralbanken och brittiska Bank of England, och jämfört med vad många ekonomiska bedömare förväntade sig vid den tidpunkten".

Föredraganden fortsätter dock att försvara ECB och dess riktlinjer i sitt betänkande, som dessutom innehåller stora motsägelser. Därför röstade vi mot detta betänkande. Samtidigt finns det andra aspekter som förtjänar eftertanke, särskilt när föredraganden uttrycker sin "besvikelse över att den extra likviditet som ECB pumpade in inte räckte för att lätta på det lånestopp som näringslivet drabbades av, särskilt små och medelstora företag, utan i stället användes av vissa banker för att förbättra deras marginaler och täcka förluster".

Bruno Gollnisch (NI), skriftlig. – (FR) Berömmet av Europeiska centralbanken för dess åtgärder under 2008 är en påtvingad övning som jag vägrar att befatta mig med. Banken kunde inte förutse att en stor kris var på väg, och inte heller har den direkt utmärkt sig när det gäller regleringen, som är långt ifrån perfekt. Jag tror inte att någon lärdom har dragits av denna kris: Vi litar fortfarande på den handfull anglosaxiska kreditvärderingsinstitut som inte är mer kapabla att värdera dagens stater än de var då det gällde att värdera gårdagens banker och giftiga finansiella produkter. Vi fortsätter att vilja "lugna" fullständigt irrationella marknader som ökar den fientliga spekulativen mot en stat, när vi borde bekämpa spekulation genom att avstå från monetär ortodoxi. Vi förbereder en snabb återgång till samma politik som bidrog till krisen, i de "bärkraftiga offentliga finansernas" namn, men på bekostnad av den potentiella återhämtningen och hushållens köpkraft. Framför allt gör vi inte något konkret för att förändra systemet. Den lagstiftning som ni låtsas bedöma som så brådskande för att lura opinionen har skjutits upp till efter Gordon Browns och Angela Merkels känsliga valdagar. Det är ett misstag, eftersom deras eventuella efterträdare kommer att bli precis lika "världskompatibla" som de själva är.

Alan Kelly (S&D), skriftlig. – (EN) Det finns inte mycket att säga om detta betänkande som inte redan är uppenbart. Det är tydligt att finansinstituten mer än någonsin tidigare har ett behov av att stanna upp och ompröva sitt arbetssätt. Under de senaste två veckorna har två före detta högt uppsatta tjänstemän på Irlands

största bank anhållits i gryningsräder. Detta visar på ett dramatiskt sätt behovet av en ansvarsfull och moralisk finansiell förvaltning. Det finns bara en sak jag vill framhålla, och det är det ökade behovet av insyn i våra finansiella institutioner, på både regional nivå, nationell nivå och EU-nivå. I detta betänkande efterlyser man ökad öppenhet, vilket jag är säker på att majoriteten av parlamentsledamöterna kommer att stödja.

Arlene McCarthy (S&D), *skriftlig*. – (EN) Jag och mina kolleger från Labour stöder eftertryckligen föredraganden Edward Sciclunas arbete. Jag vill särskilt uppmärksamma att han i sitt betänkande betonar att ekonomisk tillväxt är det bästa sättet att hantera alltför stora underskott. Detta är ett tydligt svar till dem som argumenterar för en överdrivet stark inriktning på kortsiktiga nedskärningar i utgifterna, vilket faktiskt skulle kunna äventyra den långsiktiga tillväxten. Underskotten måste stadigt minska under de kommande åren, då ekonomin återhämtar sig från effekterna av den finansiella krisen, men att växa ut ur krisen är det enda effektiva alternativet för att trygga en långsiktig finanspolitisk hållbarhet och skydda medborgarna.

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL), *skriftlig*. – (FR) Jag kommer att rösta mot detta betänkande, där man blint förespråkar den nyliberala logik som är ansvarig för den ekonomiska, sociala och miljömässiga krisen, vars konsekvenser vi alla lider av. Den föreslagna texten är inte bara extremt dogmatisk, den visar också förakt för medborgarna, särskilt det grekiska folket. Hur kan parlamentet rösta för en text som är så skamlig att den ifrågasätter Greklands inträde i euroområdet mot bakgrund av det budgetunderskott som skapats av den politik som parlamentet stöder? Det är tydligt att detta EU är ännu en fiende till folket.

Nuno Melo (PPE), *skriftlig*. – (PT) Den allvarliga ekonomiska kris som drabbar hela världen samtidigt gör sig extra påmind inom EU. Europeiska centralbanken har bemött krisen på ett effektivt sätt, även om den ibland har agerat sent eller inte tillräckligt bestämt, särskilt i fråga om politiken för att sänka räntan, som har varit mer radikal och effektiv i Storbritannien och den amerikanska centralbanken.

Vi måste dra lärdom av de misstag som har gjorts så att de kan undvikas i framtiden. Det bör påpekas att Lissabonfördraget har gjort ECB till en EU-institution. Detta har inneburit en ökning av parlamentets ansvar, eftersom parlamentet har blivit den institution genom vilken ECB nu står till svars inför den europeiska allmänheten.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), *skriftlig*. – (ES) Liksom den stora majoriteten i parlamentet röstade jag för detta betänkande. Ämnet var inte kontroversiellt, och det lades inte fram några ändringsförslag under plenarsammanträdet som skulle kunna undergräva betänkandets grundläggande innehåll.

Czesław Adam Siekierski (PPE), *skriftlig*. – (PL) ECB:s årsrapport 2008 återspeglar orsakerna till och omständigheterna kring krisen väl. År 2008, då den akuta fasen av den största ekonomiska krisen på flera årtionden inleddes, var avgörande för hur världsekonomin och EU:s ekonomi skulle komma att utvecklas under en lång tid framöver.

De senaste två åren har utan tvekan varit den svåraste perioden i Europeiska centralbankens historia. ECB tvingades hantera en kris som hade drabbat EU:s ekonomi hårt. Stigande budgetunderskott i medlemsstaterna i kombination med en ökande skuldsättning är de främsta makroekonomiska följderna av krisen. Enligt fördraget ansvarar ECB huvudsakligen för "prisstabilitet", vilket innebär låg inflation. Har ECB fullgjort sin roll? Det är svårt att avgöra. Även om den nuvarande inflationen ligger under det tak som fastställts av ECB bör det påpekas att den under krisens första månader steg till sin högsta nivå någonsin i euroområdet, för att sedan plötsligt falla igen.

Jag anser dock att denna instabilitet kan förklaras med den förvåning som krisen orsakade. Från och med oktober 2008 kan ECB:s penningpolitik beskrivas som aktiv och flexibel. ECB valde en annan strategi för att hantera krisen än andra ledande centralbanker runtom i världen. Vi väntar fortfarande på resultaten av dessa åtgärder. EU är på väg ut ur krisen, men situationen är fortfarande osäker. Är Europeiska centralbanken beredd på en eventuell ytterligare kris, ett scenario som vissa ekonomer betraktar som troligt?

Peter Skinner (S&D), *skriftlig*. – (EN) Jag välkomnar detta betänkande från min kollega Edward Scicluna, som har lagt fram en genomtänkt synpunkt och verkligen arbetat hårt för att resolutionen ska behandlas i en enda omröstning. I och med detta måste det ha gjorts många kompromisser, vilket tenderar att dölja de skillnader som också finns. Jag är särskilt bekymrad över att man i debatten inte har ifrågasatt ECB på samma sätt som man har ställt frågor om den amerikanska centralbankens roll. En särskilt viktig fråga är betydelsen av mikrotillsyn och huruvida Europeiska centralbanken, genom sin roll under krisen, är automatiskt kvalificerad att delta så direkt i detta arbete eller om det kommer att medföra betydande renommérisker.

12. Rättelser/avsiktsförklaringar till avgivna röster: se protokollet

13. Genomförandeåtgärder (artikel 88 i arbetsordningen): se protokollet

14. Beslut om vissa dokument: se protokollet

**15. Skriftliga förklaringar för införande i registret (artikel 123 i arbetsordningen):
se protokollet**

**16. Kommissionens åtgärder till följd av parlamentets åtgärder och resolutioner:
se protokollet**

17. Datum för nästa sammanträdesperiod: se protokolle

18. Avbrytande av sessionen

(Sammanträdet avslutades kl. 12.55.)